

Liahona

**Cuvântări din
timpul Conferinței
Generale**

**Vârstnicii Gavarret,
Godoy, Martinez și
Wong rostesc cuvântări
în limbile materne**

Hristos printre leproși, de J. Kirk Richards

Prin Isus Hristos „orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia” (Matei 11:5).

SESIUNEA DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ

- 4 Bine ați venit la conferință
Președintele Thomas S. Monson
- 6 Motivul speranței noastre
Președintele Boyd K. Packer
- 9 Tu, către cine te uiți?
Vârstnicul Lynn G. Robbins
- 12 Împărtășania – o reînnoire a sufletului
Cheryl A. Esplin
- 14 Să salvăm fiind uniți
Vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong
- 16 Liberi pentru totdeauna, pentru a acționa pentru ei înșiși
Vârstnicul D. Todd Christofferson
- 20 Să primim o mărturie despre lumină și adevăr
Președintele Dieter F. Uchtdorf

SESIUNEA DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 24 Susținerea oficianților Bisericii
Președintele Henry B. Eyring
- 25 Să iubim și să trăim acceptând diferențele
Vârstnicul Dallin H. Oaks
- 28 Joseph Smith
Vârstnicul Neil L. Andersen
- 32 Părinții – principalii învățători de Evanghelie pentru copiii lor
Tad R. Callister
- 34 Apropiati-vă cu încredere de scaunul de domnie al lui Dumnezeu
Vârstnicul Jörg Klebingat
- 37 Da, Doamne, Te voi urma
Vârstnicul Eduardo Gavarret
- 40 Nu suntem noi cu toții cerșetori?
Vârstnicul Jeffrey R. Holland
- 43 Să găsim pacea de durată și să clădim familii eterne
Vârstnicul L. Tom Perry

SESIUNEA PREOȚIEI

- 46 Alegeți cu înțelepciune
Vârstnicul Quentin L. Cook
- 50 Cunosc aceste lucruri eu însumi
Vârstnicul Craig C. Christensen
- 53 Legea postului – o responsabilitate personală de a avea grijă de cei săraci și nevoiași
Episcopul Dean M. Davies
- 56 „Nu cumva sunt eu, Doamne?”
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 59 Preoția pregătitoare
Președintele Henry B. Eyring
- 67 Îndrumați în siguranță spre casă
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ

- 70 Revelația continuă
Președintele Henry B. Eyring
- 74 Să-i susținem pe profeți
Vârstnicul Russell M. Nelson
- 77 Să trăim conform cuvintelor profeților
Carol F. McConkie
- 80 Viața eternă – să-L cunoaștem pe Tatăl nostru Ceresc și pe Fiul Său, Isus Hristos
Vârstnicul Robert D. Hales
- 83 Împărtășania și ispășirea
Vârstnicul James J. Hamula
- 86 Cugetă la cărarea pe care mergi
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ

- 89 Stai în barcă și ține-te bine!
Vârstnicul M. Russell Ballard
- 92 Faceți din exercitarea credinței prioritatea dumneavoastră principală
Vârstnicul Richard G. Scott
- 96 Domnul are un plan pentru noi!
Vârstnicul Carlos A. Godoy
- 99 Cartea
Vârstnicul Allan F. Packer
- 102 Actele noastre personale de slujire
Vârstnicul Hugo E. Martinez
- 104 Nu trata fără respect lucrurile sacre
Vârstnicul Larry S. Kacher
- 107 Veniți de vedeți
Vârstnicul David A. Bednar
- 110 Până ce ne vom revedea
Președintele Thomas S. Monson

SESIUNEA GENERALĂ A FEMEILOR

- 111 Pregătite într-un fel care nu mai fusese cunoscut niciodată
Linda K. Burton
- 114 Fiice de legământ ale lui Dumnezeu
Jean A. Stevens
- 117 Împărtășiți lumina voastră
Neill F. Marriott
- 120 Să trăim, cu bucurie, conform Evangheliei
Președintele Dieter F. Uchtdorf
- 64 Autorități generale și oficianți generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
- 124 Indexul relațiilor din timpul conferinței
- 125 Știrile Bisericii

Rezumatul celei de-a 184-a Conferințe Generale Bianuale

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ, 4 OCTOMBRIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: Bonnie L. Oscarson. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Bradley D. Foster. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organişti Richard Elliott și Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Zorii apar”, *Imnuri*, nr. 1; „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 4, aranjament Wilberg, nepublicat; „Sion frumos în cer clădit”, *Imnuri*, nr. 26, aranjament Wilberg, nepublicat; „Îndrumă-ne, mare Iehova”, *Imnuri*, nr. 46; „If I Listen with My Heart”, DeFord, aranjament Murphy, nepublicat; „From All That Dwell below the Skies”, *Hymns*, nr. 90, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE SÂMBĂȚĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 4 OCTOMBRIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Wilford W. Andersen. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Edward Dube. Muzica a fost interpretată de un cor al țărâșilor din Tooele, Grantsville și Stansbury Park, Utah; dirijoare Hollie Bevan; organistă Linda Margetts. S-a interpretat: „Apari, o, Dumnezeu”, *Imnuri*, nr. 169, aranjament Wilberg, publicat de Oxford; „Trăiește-al meu Mântuitor”, *Imnuri*, nr. 86, aranjament Huff, nepublicat; „Mântuitorul Israelului”, *Imnuri*, nr. 5; „Rămâi cu mine pe-nserat”, *Imnuri*, nr. 103, aranjament Gates, publicat de Jackman.

SESIUNEA PREOȚIEI DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 4 OCTOMBRIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Bruce A. Carlson. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul James B. Martino. Muzica a fost interpretată de un cor al preoției de la Centrul de pregătire a misionarilor din Provo; dirijori Ryan Eggett și Elmo Keck; organist Clay Christensen. S-a interpretat: „Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, nr. 324, aranjament Wilberg, nepublicat; potpuriu de cântece misionare: „I Hope They Call Me on a Mission”, *Children's Songbook*, p. 169; „I Will Be Valiant”, *Children's Songbook*, p. 162; „We'll Bring the World His Truth”, *Children's Songbook*,

p. 172; „Called to Serve”, *Children's Songbook*, p. 174, aranjament Evans și Eggett, nepublicat; „Mulțumim, Ție, Dumnezeu nostru”, *Imnuri*, nr. 13; „Vârstnici ai Israelului”, *Imnuri*, nr. 204, aranjament Spiel, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, 5 OCTOMBRIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Don R. Clarke. Rugăciunea de încheiere: Rosemary M. Wixom. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; organişti Andrew Unsworth și Clay Christensen. S-a interpretat: „Sing Praise to Him”, *Hymns*, nr. 70; „Din inimă lăudați”, *Imnuri*, nr. 42; „Laudă profetului”, *Imnuri*, nr. 21, aranjament Wilberg, nepublicat; „Veniți, voi, copii ai Domnului”, *Imnuri*, nr. 24; „Softly and Tenderly”, Thompson, aranjament Wilberg, nepublicat; „Ce trainică temelie”, *Imnuri*, nr. 47, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ DE DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ, 5 OCTOMBRIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: președintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul David F. Evans. Rugăciunea de încheiere: John S. Tanner. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg și Ryan Murphy; organiste Bonnie Goodliffe și Linda Margetts. S-a interpretat: „Lo, the Mighty God Appearing”, *Hymns*, nr. 55, aranjament Murphy, nepublicat; „Numără binecuvântările”, *Imnuri*, nr. 155; „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191, aranjament Murphy, nepublicat; „Ne rugăm pentru tine”, *Imnuri*, nr. 17, aranjament Wilberg, nepublicat.

SESIUNEA GENERALĂ A FEMEILOR DE SÂMBĂȚĂ SEARĂ, 27 SEPTEMBRIE 2014

Prezidează: președintele Thomas S. Monson. Conduce: Rosemary M. Wixom. Rugăciunea de deschidere: Dorah Mkhabela. Rugăciunea de încheiere: Amy Caroline White. Muzica a fost interpretată de un cor al Societății Primare, Tinerelor Fete și Societății de Alinare din țărâși din Magna, Hunter și Taylorsville, Utah; dirijoare Erin Pike Tall; organistă Linda Margetts. S-a interpretat: „Azi, în zi de bucurie”, *Imnuri*, nr. 35, aranjament Tall și Margetts, nepublicat; „I Love to See

the Temple”, *Children's Songbook*, p. 95, interpretat de un cor de copii din Seul, Coreea, aranjament Zabriskie, nepublicat; potpuriu: „I Know That My Savior Loves Me”, Bell și Creamer; „Trăiește-al meu Mântuitor”, *Imnuri*, nr. 86, aranjament Tall și Margetts, nepublicat; „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191, aranjament Zabriskie, nepublicat; „Let Zion in Her Beauty Rise”, *Hymns*, nr. 41, aranjament Ward, nepublicat.

CUVÂNTĂRILE DIN CADRUL CONFERINȚEI PE INTERNET

Pentru a asculta sau viziona pe Internet cuvântările de la Conferința Generală, în multe limbi, accesați conference.lds.org și selectați o limbă. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicația pentru dispozitive mobile Gospel Library (Biblioteca Evangheliei). În general, înregistrările audio sunt disponibile, la centrele de distribuire, la șase săptămâni de la desfășurarea conferinței. Informații despre conferința generală în formate accesibile membrilor cu dizabilități sunt disponibile la disability.lds.org.

MESAJE PENTRU ÎNVĂȚĂTORII DE ACASĂ ȘI ÎNVĂȚĂTOARELE VIZITATOARE

Ca mesaje pentru învățătorii de acasă și învățătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectați un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acestora pe care îi vizitați.

PE COPERTĂ

Față: fotografie de Nathaniel Ray Edwards.
Spate: fotografie de Leslie Nilsson.

FOTOGRAFII DIN TIMPUL CONFERINȚEI

Fotografiile de la Conferința Generală au fost realizate, în orașul Salt Lake, de Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Ashlee Larsen, August Miller, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith și Byron Warner; în Alexandria, Virginia, S.U.A., de Chance Hammock; în Verona, Wisconsin, S.U.A., de Jenifer Ann Lee; în Peachtree Corners, Georgia, S.U.A., de David Winters; în San Lorenzo, Paraguay, de Rebeca Ríos Benites; în Saipan, Insulele Mariene de Nord, de Del Benson; în Cuauhtémoc, Mexic, de Niltza Beatriz Santillan Castillo; în Sobral, Brazilia, de Wesley Dias; în Las Piñas, Filipine, de Daniel Sanchez Labajo jr.; în Waterford, Irlanda, de Eymard Martin; în Canoas, Brazilia, de Michael Morris jr.; în Bariloche, Argentina, de Josué Peña; și în Cape Town, Africa de Sud, de Samantha Scales.

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redactor: Craig A. Cardon

Consultanți: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Director general: David T. Warner

Director Asistență familii și membri:

Vincent A. Vaughn

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr

Asistent de producție: Lisa C. López

Colectiv de redactare și editare: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekerk, Richard M. Romney, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coordonator proprietate intelectuală:

Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Penru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România

și 1,85 lei moldovenești pentru Republica Moldova

Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poștă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, filijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marșaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate.

Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă sau la Biserică. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2014 Vol. 17 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)

Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

INDEXUL VORBITORILOR

Andersen, Neil L., p. 28
Ballard, M. Russell, p. 89
Bednar, David A., p. 107
Burton, Linda K., p. 111
Callister, Tad R., p. 32
Christensen, Craig C., p. 50
Christofferson, D. Todd, p. 16
Cook, Quentin L., p. 46
Davies, Dean M., p. 53
Esplin, Cheryl A., p. 12
Eyring, Henry B., p. 24, 59, 70
Gavarrer, Eduardo, p. 37
Godoy, Carlos A., p. 96
Hales, Robert D., p. 80
Hamula, James J., p. 83
Holland, Jeffrey R., p. 40
Kacher, Larry S., p. 104
Klebingat, Jörg, p. 34
Marriott, Neill F., p. 117
Martinez, Hugo E., p. 102
McConkie, Carol F., p. 77
Monson, Thomas S., p. 4, 67, 86, 110
Nelson, Russell M., p. 74
Oaks, Dallin H., p. 25
Packer, Allan F., p. 99
Packer, Boyd K., p. 6
Perry, L. Tom, p. 43
Robbins, Lynn G., p. 9
Scott, Richard G., p. 92
Stevens, Jean A., p. 114
Uchtdorf, Dieter F., p. 20, 56, 120
Wong, Chi Hong (Sam), p. 14

INDEX TEMATIC

Activare, p. 14
Adevăr, p. 20, 25, 107
Adversitate, p. 89, 110
Apostazie, p. 9, 89
Binecuvântări patriarhale, p. 96
Bizuire pe forțele proprii, p. 53
Botez, p. 114
Bunăstare, p. 40, 53
Bunătațe, p. 25, 110
Calitatea de mamă, p. 43
Calitatea de tată, p. 43
Căsătorie, p. 46, 114
Ceartă, p. 25
Conducere, p. 74
Conferință generală, p. 4, 110
Consilii, p. 14
Convertire, p. 37, 56, 104
Credință, p. 14, 50, 77, 92
Curaj, p. 9
Demnitate, p. 67
Dragoste, p. 25, 80, 102, 120
Dreptate, p. 16
Duhul Sfânt, p. 70, 80, 104
Dumnezeu Tatăl, p. 20, 34, 80, 120
Exemplu, p. 32, 67, 86, 104
Familie, p. 32, 43, 92, 99, 117
Iertare, p. 6, 12, 34
Ispășire, p. 6, 12, 16, 34, 83, 92, 107, 117
Ispită, p. 67, 86
Istoria familiei, p. 99
Isus Hristos, p. 6, 9, 12, 14, 16, 20, 25, 37, 43, 46, 67, 77, 80, 83, 86, 92, 102, 107, 117
Împărtășanie, p. 12, 83
Îndoială, p. 104
Înțelepciune, p. 46
Joseph Smith, p. 6, 9, 28, 50, 53, 70, 80, 96

Legăminte, p. 114
Libertate de a alege, p. 16, 46, 86, 92, 96, 104
Lumină, p. 20, 117
Mândrie, p. 56
Mărturie, p. 6, 20, 28, 50, 80, 104
Milă, p. 6, 16
Muncă în templu, p. 92, 99
Muncă misionară, p. 4, 37, 107
Neprihănire, p. 46, 67
Obiective, p. 46
Organizarea Bisericii, p. 74
Perspectivă, p. 56, 96
Planul salvării, p. 16, 86, 96
Pocăință, p. 16, 34
Porunci, p. 120
Post, p. 40, 53
Predare, p. 32
Pregătire, p. 59, 111
Pregătire fizică, p. 34
Preoția aaronică, p. 53, 59
Preoție, p. 67
Presiune din partea semenilor, p. 9
Profeți, p. 9, 70, 74, 77, 89
Respect, p. 25
Responsabilitate, p. 16
Restaurare, p. 28
Revelație, p. 70, 77, 111
Rugăciune, p. 20, 32, 40, 92
Schimbare, p. 34, 56
Seară în familie, p. 92
Slujire, p. 53, 59, 102, 110, 120
Speranță, p. 6
Spiritualitate, p. 34
Studiul scripturilor, p. 20, 50, 89, 92
Supunere, p. 34, 37, 86, 111
Temple, p. 4, 111, 114, 117
Ucenicie, p. 40, 46, 56, 86, 102, 110
Umilință, p. 56
Unitate, p. 14, 80

Președintele Thomas S. Monson

Bine ați venit la conferință

Fie ca, în timp ce ascultăm, inimile noastre să fie impresionate și credința noastră să crească.

Drați frați și surori, cât de fericit sunt să vă urez bun venit la această măreață conferință mondială! Ne-am adunat în locuri din întreaga lume pentru a asculta și a învăța de la frați și surori pe care i-am susținut ca autorități generale și oficanți generali ai Bisericii. Dânșii au căutat ajutorul cerului în pregătirea mesajelor pe care le vor prezenta și au fost inspirați cu privire la ce urmează să spună.

Această conferință marchează împlinirea a 90 de ani de când conferința generală este transmisă la radio. În timpul Conferinței din luna octombrie a anului 1924, sesiunile au fost radiodifuzate pentru prima oară prin radio KSL care aparținea Bisericii. Această conferință marchează, de asemenea, împlinirea a 65 de ani de când conferința generală este transmisă de televiziune. În timpul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 1949, sesiunile au fost televizate pentru prima oară în zona Salt Lake de postul de televiziune KSL.

Recunoaștem binecuvântările mijloacelor media moderne care permit

milioanelor de membri ai Bisericii să urmărească sau să asculte conferințele generale. Sesiunile din acest weekend sunt transmise prin intermediul televiziunii, radioului, prin cablu, satelit și Internet, inclusiv pe dispozitive mobile.

În cele șase luni care au trecut de la ultima noastră întrunire, un templu nou a fost dedicat și un altul a fost rededicat. În luna mai, președintele Dieter F. Uchtdorf a dedicat Templul Fort Lauderdale din Florida. În ziua premergătoare dedicării, a avut loc o frumoasă sărbătoare culturală. În ziua următoare, duminică, 4 mai, templul a fost dedicat în trei sesiuni.

Cu numai două săptămâni în urmă, am avut privilegiul de a rededica Templul Ogden, Utah, dedicat inițial în anul 1972, de către președintele Joseph Fielding Smith. În ziua premergătoare rededicării, a avut loc o mare sărbătoare culturală, la care au participat atât de mulți tineri, încât au fost organizate două spectacole separate cu distribuții diferite. Au participat în total 16.000 de tineri. Ceremonia de rededicare a avut loc în

ziua următoare și au participat multe autorități generale și conducători ai organizațiilor auxiliare, precum și președintele templului, consilierii săi și soțiile dânșilor.

Noi continuăm să clădim temple. Luna următoare, va fi dedicat noul Templu Phoenix, Arizona, iar în anul următor, 2015, plănuim să dedicăm sau să rededicăm cel puțin cinci temple, poate chiar mai multe, în funcție de finalizarea clădirii lor.

Așa cum am spus în luna aprilie, când toate templele anunțate vor fi finalizate și dedicate, vom avea 170 de temple în funcțiune în întreaga lume. Pentru că ne concentrăm eforturile asupra finalizării templelor anunțate anterior, în prezent, nu anunțăm construirea niciunui alt templu. Totuși, în viitor, pe măsură ce vom identifica necesitățile și vom găsi proprietăți, vor fi anunțate noi temple.

Biserica noastră continuă să

crească. Suntem acum peste 15 milioane de membri puternici și numărul continuă să crească. Activitatea noastră misionară continuă neîntrerupt. Avem peste 88.000 de misionari care împărtășesc mesajul Evangheliei în întreaga lume. Reafirmăm că munca misionară este o îndatorire a preoției și îi încurajăm pe toți tinerii băieți demni și apti să slujească. Suntem foarte recunoscători tinerelor fete care slujesc de asemenea. Contribuția lor

este semnificativă, deși nu au aceeași obligație de a sluji ca tinerii băieți.

Acum, vă invit să acordați atenție fraților și surorilor care vor participa astăzi și mâine la sesiunile conferinței. Toți cei cărora li s-a cerut să vorbească simt că au o mare răspundere când fac acest lucru. Fie ca, în timp ce ascultăm, inimile noastre să fie impresionate și credința noastră să crească, mă rog cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Boyd K. Packer
președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Motivul speranței noastre

O mărturie despre speranța mântuirii este ceva ce nu poate fi măsurat sau numărat. Isus Hristos este sursa acelei speranțe.

În urmă cu mai mulți ani, sora Packer și cu mine am vizitat Universitatea Oxford. Noi căutam înregistrările unui strămoș de-al meu care a trăit cu nouă generații în urmă. Decanul Facultății Christ din cadrul Universității Oxford, Dr. Poppelwell, a avut amabilitatea de a-l ruga pe arhivarul facultății să aducă înregistrările. Acolo, printre înregistrările din anul 1583, am găsit numele strămoșului meu, John Packer.

În anul următor, am revenit la Oxford pentru a dona bibliotecii Facultății Christ un frumos set legat al lucrărilor canonice. A fost puțin stânjenitor pentru Dr. Poppelwell. Poate credea că nu eram cu adevărat creștini. Așa că a chemat capelanul facultății pentru a lua cărțile.

Înainte de a-i înmâna capelanului scripturile, am deschis Ghidul pentru scripturi și i-am arătat un subiect: 18 pagini de scris foarte mic, cu un singur spațiu între rânduri, în care erau trimiteri la subiectul intitulat „Isus Hristos”. Este una dintre cele mai cuprinzătoare compilații de referințe scripturale avându-L ca subiect pe Salvator, care a fost vreodată realizată în istoria lumii – o mărturie din Vechiul și Noul Testament, din Cartea lui Mormon, din

Doctrină și legăminte și din Perla de mare preț.

„Oricum ați studia aceste referințe”, i-am spus, „de la stânga la dreapta, de sus în jos, dintr-o carte în alta, subiect după subiect – veți afla că sunt o mărturie consistentă și armonioasă despre divinitatea misiunii Domnului Isus Hristos – nașterea Sa, viața Sa, învățăturile Sale, răstignirea Sa, învierea Sa și ispășirea Sa”.

După ce i-am împărtășit capelanului câteva dintre învățăturile Salvatorului, atmosfera s-a schimbat și ne-a prezentat proprietatea, inclusiv câteva excavații recente în urma cărora au fost descoperite picturi murale din vremea Imperiului Roman.

Printre referințele enumerate în Ghidul pentru scripturi se află aceasta din Cartea lui Mormon – un alt testament al lui Isus Hristos: „Noi... predicăm despre Hristos, profețim despre Hristos și scriem după profețiile noastre pentru ca să știe copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor” (2 Nefi 25:26).

Salvatorul a declarat cu propriile cuvinte: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

Și, în Cartea lui Mormon, El declară: „Iată, Eu sunt Acela care am fost pregătit de la crearea lumii să mântuiesc poporul Meu. Iată, Eu sunt Isus Hristos... În Mine întreaga omenire va avea viață și aceasta în vecii vecilor, și anume aceia care vor crede în numele Meu; și ei vor deveni fiii Mei și fiicele Mele” (Eter 3:14).

Sunt multe, multe alte referințe în lucrările canonice în care este proclamat rolul divin al lui Isus Hristos ca Mântuitor al tuturor celor care s-au născut și se vor naște vreodată în viața muritoare.

Prin ispășirea lui Isus Hristos toți suntem mântuiți de la căderea omului, care a avut loc atunci când Adam și Eva au mâncat din fructul oprit în Grădina Edenului, așa cum se afirmă în Corinteni: „Și, după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” (1 Corinteni 15:22).

Cartea lui Mormon ne învață: „Căci este potrivit ca o ispășire să aibă loc... sau altfel toată omenirea trebuie să dispară fără scăpare; da, toți sunt împietriți; da, toți sunt căzuți și sunt pierduți și trebuie să piară, dacă nu va fi o ispășire... o jertfă nesfârșită și veșnică” (Alma 34:9–10).

Poate că nu trăim vieți perfecte și există pedepse pentru greșelile noastre, dar înainte să fi venit pe pământ, am fost de acord să ne supunem legilor Lui și să acceptăm pedeapsa pentru încălcarea acestor legi.

„Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.” (Romani 3:23–24)

Salvatorul a înfăptuit ispășirea, ceea ce ne oferă mijlocul prin care putem deveni curați. Isus Hristos este Hristosul înviat. Noi Îl preaslăvim și Îi suntem recunoscători pentru durerea pe care a suferit-o pentru noi

ca grup și pentru durerea pe care a îndurat-o pentru fiecare dintre noi în parte, atât în Grădina Ghetsimani, cât și pe cruce. El le-a îndurat pe toate cu multă umilință și având o înțelegere eternă a rolului și a scopului Său divin.

Cei care se vor pocăi și se vor lepăda de păcat vor vedea că brațul Său milos este întins pentru a ne ajuta. Cei care aud și iau în seamă cuvintele Sale și pe cele ale slujitorilor Săi aleși vor găsi pace și înțelegere chiar și în mijlocul marilor suferințe și întristări. Sacrificiul Său a dus la eliberarea noastră de efectele păcatului, astfel încât sentimentul de vinovăție să dispară și să avem speranță.

Dacă El nu ar fi realizat ispășirea, nu ar exista mântuirea. Ar fi o lume în care ar fi greu de trăit dacă nu am putea fi iertați niciodată pentru greșelile noastre, dacă nu am putea niciodată

să ne purificăm și să mergem mai departe.

Mila și harul lui Isus Hristos nu se aplică doar celor care păcătuiesc prin comitere sau prin neglijență, ci cuprind promisiunea păcii nepieritoare făcută tuturor celor care-L acceptă și-L urmează și care acceptă și urmează învățăturile Sale. Mila Sa este puternicul leac care-i vindecă chiar și pe răniții nevinovați.

De curând, am primit o scrisoare de la o femeie care a afirmat că a îndurat multă suferință de-a lungul vieții ei. O mare greșală pe care nu a numit-o, dar la care a făcut aluzie, fusese comisă împotriva ei. Ea a recunoscut că s-a luptat cu sentimente profunde de amărăciune. În mânia ei, și-a spus cu înverșunare: „Cineva trebuie să plătească pentru această greșală îngrozitoare”. Ea a scris că, în acel moment teribil plin de durere și întrebări, în

inima ei a primit un răspuns imediat: „Cineva a plătit deja”.

Dacă nu știm ce poate face sacrificiul Salvatorului pentru noi, putem trăi având regrete că am făcut ceva greșit sau că am jignit pe cineva. Sentimentul de vinovăție care însoțește greșelile poate fi înlăturat. Dacă încercăm să înțelegem ispășirea Sa, vom avea mai multă pioșenie față de Domnul Isus Hristos, față de slujirea Sa pe pământ și față de misiunea Sa divină ca Salvator al nostru.

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a fost restaurată pentru a răspândi în lumea întregă cunoașterea despre viața și învățăturile Salvatorului. Această conferință minunată este transmisă prin satelit în 94 de limbi, în 102 țări, dar este disponibilă, de asemenea, pe Internet fiecărei națiuni în care există Biserica. Avem peste 3.000 de țărâși. Numărul

Saipan, Insulele Mariane de Nord

misionarilor noștri cu timp deplin depășește 88.000, iar cel al membrilor Bisericii a trecut de 15 milioane. Aceste numere sunt o dovadă a faptului că „piatra care se desprinde din munte, fără ajutorul vreunei mâini” continuă să se rostogolească și, într-un final, va umple „tot pământul” (D&L 65:2).

Dar, indiferent cât de mult se răspândește Biserica sau câte milioane de membri ni se alătură, indiferent în câte continente și țări pătrund misionarii noștri sau câte limbi diferite vorbim, adevăratul succes al Evangheliei lui Isus Hristos se va măsura în funcție de tăria spirituală a fiecărui membru în parte. Avem nevoie de tăria convingerii care se găsește în inima fiecărui ucenic fidel al lui Hristos.

O mărturie despre speranța mântuirii este ceva ce nu poate fi măsurat sau numărat. Isus Hristos este sursa acelei speranțe.

Noi căutăm să întărim mărturiile celor tineri și pe ale celor în vârstă, pe ale celor căsătoriți și pe ale celor singuri. Noi trebuie să propovăduim Evanghelia lui Isus Hristos bărbaților, femeilor și copiilor din fiecare rasă și naționalitate, celor bogați și celor

săraci. Avem nevoie de noii convertiți și de aceia dintre noi care sunt urmași ai pionierilor. Trebuie să-i căutăm pe cei care s-au îndepărtat și să-i ajutăm să se întoarcă la turmă. Avem nevoie de înțelepciunea, cunoașterea și tăria spirituală a fiecăruia. Fiecare membru al acestei Biserici, ca individ, este o parte importantă a trupului Bisericii.

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.

Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup...

Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe.” (1 Corinteni 12:12–14)

Fiecare membru este o mărturie despre viața și învățăturile lui Isus Hristos. Suntem în război cu forțele dușmanului și avem nevoie de fiecare dintre noi pentru a avea succes în lucrarea pe care Salvatorul o are pentru noi.

V-ați putea gândi: „Ce pot eu să fac? Sunt o singură persoană”.

Cu siguranță, Joseph Smith s-a simțit câteodată foarte singur. El s-a

ridicat la înălțime, dar a început pe când era un băiat de 14 ani care avea o întrebare: „Cărei biserici ar trebui să mă alătur?” (vezi Joseph Smith – Istorie 1:10). Credința lui Joseph și mărturia lui despre Salvator au crescut așa cum trebuie să crească și ale noastre, „rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin” (2 Nefi 28:30; vezi, de asemenea, D&L 128:21). Joseph a îngenuncheat pentru a se ruga și ce lucruri minunate s-au întâmplat datorită acelei rugăciuni și a Primei Viziuni!

În calitatea mea de unul dintre cei doisprezece apostoli, depun mărturie despre Domnul Isus Hristos. El trăiește. El este Mântuitorul și Salvatorul nostru. „Prin ispășirea lui Hristos, toți oamenii pot fi salvați.” (Articolele de credință 1:3) El prezidează asupra acestei Biserici. El nu este un străin pentru slujitorii Săi. Pe măsură ce înaintăm cu încredere liniștită, Spiritul Său va fi cu noi. Puterea Sa de a binecuvânta și de a îndruma viețile celor care caută adevărul și neprihănirea nu are sfârșit. Depun mărturie despre El în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul Lynn G. Robbins
din Președinția celor Șaptezeci

Tu, către cine te uiți?

Încercarea de a fi mai întâi pe placul celorlalți și abia apoi pe placul lui Dumnezeu înseamnă inversarea celor două mari porunci.

Tu, către cine te uiți? Președintele Boyd K. Packer m-a surprins cu această întrebare dificilă în timp ce călătoream împreună cu ocazia primei mele însărcinări în calitate de membru nou chemat al Celor Șaptezeci. Pentru că nu mă așteptam, am fost derutat. „Un membru al Celor Șaptezeci”, a continuat dânsul, „nu-i reprezintă pe oameni în fața profetului, ci pe profet în fața oamenilor. Să nu uiți niciodată către cine trebuie să te uiți!” A fost o lecție puternică.

Încercarea de a fi mai întâi pe placul celorlalți și abia apoi pe placul lui Dumnezeu înseamnă inversarea celor două mari porunci (vezi Matei 22:37–39). Înseamnă să nu ne aducem aminte către cine trebuie să ne uităm. Cu toate acestea, cu toții am făcut cea greșală din cauza temii față de oameni. În Isaia, Domnul ne avertizează: „Nu te teme de ocara oamenilor” (Isaia 51:7; vezi, de asemenea, 2 Nefi 8:7). În visul lui Lehi, această teamă a fost provocată de *degetul disprețului* îndreptat din clădirea mare și spațioasă, făcându-i pe mulți să nu-și mai aducă aminte către cine trebuiau să se uite și să plece „rușinați” de lângă pom (vezi 1 Nefi 8:25–28).

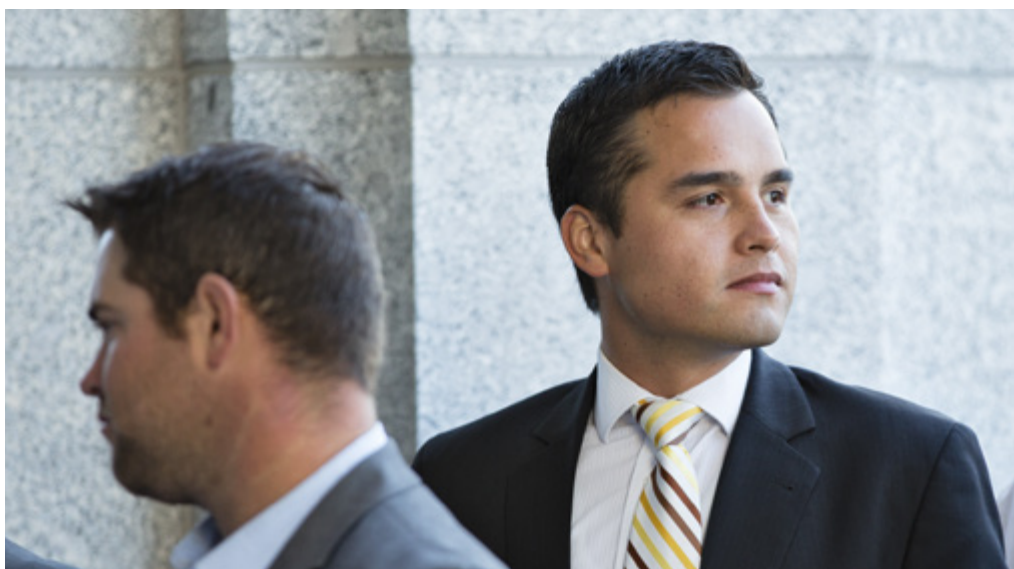
Această *presiune* din partea semenilor încearcă să schimbe atitudinea

omului, dacă nu chiar și comportamentul, făcându-l să se simtă vinovat pentru că ar jigni pe cineva. Noi căutăm o coexistență asociată cu respect cu cei care arată cu degetul, însă când această teamă de oameni ne ispitește să acceptăm păcatul, devine o „cursă”, conform celor scrise în Proverbe (vezi Proverbele 29:25). Cursa poate fi bine camuflată astfel încât să facă apel la compasiunea noastră pentru a tolera sau chiar aproba ceva ce este condamnat de Dumnezeu. Pentru cei slabi în credință, poate fi o mare piatră de

poticnire. De exemplu, unii misionari tineri duc cu ei în misiune această teamă de oameni și nu-i raportează președintelui lor de misiune nesupunerea flagrantă a colegului, deoarece nu vor să-și ofenseze colegul nesupus. Deciziile de caracter se iau prin amintirea ordinii corecte a celor două mari porunci (vezi Matei 22:37–39). În momentul în care acești misionari confuzi își dau seama că răspund în fața lui Dumnezeu și nu a colegului lor, ar trebui să aibă curajul de a se uita către *direcția opusă*.

La frageda vârstă de 22 de ani, chiar și Joseph Smith a uitat către cine trebuia să se uite când, în mod repetat, l-a cerut Domnului să-i permită lui Martin Harris să ia cu împrumut cele 116 pagini ale manuscrisului. Poate că Joseph dorea să dea dovadă de recunoștință față de Martin pentru ajutorul lui. Știm că Joseph era foarte dornic să aibă alți martori oculari care să-i fie alături împotriva neadevărurilor și minciunilor jalnice care erau răspândite despre el.

Indiferent care ar fi fost motivele lui Joseph, sau indiferent cât de

întemeiate ar fi putut părea, Domnul nu le-a acceptat și l-a muștrăat aspru: „De câte ori ai încălcat... și ai continuat să dai atenție convingerilor oamenilor. Pentru că, iată, ție nu trebuia să-ți fie *frică* mai mult de om, decât de Dumnezeu” (D&L 3:6–7; subliniere adăugată). Această experiență amară l-a ajutat pe Joseph să-și aducă aminte, pentru totdeauna după aceea, către cine trebuia să se uite.

Când cineva încearcă să *salveze aparențele* în fața oamenilor, poate, fără să-și dea seama, *să-și piardă reputația* în fața lui Dumnezeu. Faptul de a crede că Îi putem face pe plac lui Dumnezeu și, în același timp, de a accepta nesupunerea oamenilor nu înseamnă neutralitate, ci duplicitate sau *fățarnicie* ori faptul de a încerca să „[slujim] la doi stăpâni” (Matei 6:24; 3 Nefi 13:24).

Deși, în mod clar, este nevoie de curaj pentru a înfrunta pericolele, adevărata dovadă a curajului este biruirea temii de oameni. De exemplu, rugăciunile lui Daniel l-au ajutat să înfrunte leii, dar ce l-a făcut să aibă o „inimă de leu” a fost faptul de a nu-l asculta pe împăratul Darius (vezi Daniel 6). Acel tip de curaj este un dar al Spiritului dat *celor care se tem de Dumnezeu* și care și-au spus rugăciunile. Rugăciunile împărătesei Estera i-au dat și ei curajul de a-și înfrunta soțul, împăratul Ahașveroș, știind că-și risca viața făcând astfel (vezi Estera 4:8–16).

Curajul nu este doar una dintre virtuțile fundamentale, ci și ceea ce C.S. Lewis a spus: „Curajul este... forma fiecărei virtuți în momentul punerii la încercare... Pilat a fost milos până când acest lucru a devenit riscant”¹. Împăratul Irod s-a întristat din cauza cererii de a-l decapita pe Ioan Botezătorul, însă dorea să le facă pe plac „celor ce ședea la masă împreună cu el” (Matei 14:9). Regele Noe era

gata să-l elibereze pe Abinadi atunci când presiunea din partea semenilor reprezentați de preoții săi ticăloși l-a făcut să șovăie (vezi Mosia 17:11–12). Împăratul Saul nu s-a supus cuvântului Domnului păstrând prada de război, deoarece „[se temea] de popor, și [i-a] ascultat glasul” (1 Samuel 15:24). Pentru a-i liniști pe israeliții răzvrățiți la poalele Muntelui Sinai, Aaron a făurit un vițel de aur, uitând către cine trebuia să se uite (vezi Exodul 32). Mulți dintre fruntașii sinagogii din vremurile Noului Testament „au crezut în [Domnul]; dar de frica fariseilor, nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu” (Ioan 12:42–43). Scripturile abundă de astfel de exemple.

Acum vă rog să ascultați câteva exemple inspiratoare.

- Mai întâi, Mormon: „Iată, eu spun cu curaj, având autoritate de la Dumnezeu; și eu *nu mă tem* de ceea ce omul poate să facă; căci dragostea perfectă alungă orice teamă.” (Moroni 8:16; subliniere adăugată).
- Nefi: „Prin urmare, lucrurile care sunt plăcute lumii nu le scriu, ci numai lucrurile care sunt plăcute lui

Dumnezeu, precum și acelor care nu sunt de-ai lumii.” (1 Nefi 6:5).

- Căpitanul Moroni: „Iată, eu sunt Moroni, căpitanul-șef al vostru. Eu nu caut putere, ci caut ca s-o dobor pe aceasta. Eu nu caut onoarea lumii, ci slava Dumnezeului meu, precum și libertatea și bunăstarea patriei mele.” (Alma 60:36).

Moroni a avut un curaj atât de mare în a-și aminti către cine trebuia să se uite, încât despre el s-a spus: „Dacă toți oamenii ar fi fost și ar fi și vor fi în viitor la fel ca Moroni, iată, înseși puterile iadului ar fi zdruncinate pentru veșnicie; da, diavolul nu ar avea putere niciodată asupra inimilor copiilor oamenilor” (Alma 48:17).

De-a lungul epocilor, profeții au fost întotdeauna sub atacul degetului disprețului. De ce? Conform scripturilor, pentru că „cei vinovați consideră adevărul ca fiind greu de suportat pentru că acesta îi lovește drept în inimă” (1 Nefi 16:2) sau, așa cum președintele Harold B. Lee a spus: „Pasărea lovită se agită!”². Atitudinea lor disprețuitoare este, de fapt, vina care încearcă să se justifice, cum a fost și în cazul lui Corihor, care, în cele din urmă, a recunoscut: „Eu am știut întotdeauna că [este] un Dumnezeu” (Alma 30:52). Corihor era atât de convingător în înșelăciunea sa, încât a ajuns să creadă propria-i minciună (vezi Alma 30:53).

Cei disprețuitori îi acuză adesea pe profeți că nu trăiesc în secolul XXI sau că sunt bigoți. Ei încearcă să convingă Biserica, sau chiar să facă presiuni asupra ei, să coboare standardele lui Dumnezeu la nivelul comportamentului lor inadecvat, ceea ce, în cuvintele vârstnicului Neal A. Maxwell, „va duce la automulțumire, nu la dorința de autoîmbunătățire”³ și nici la pocăință. Coborârea standardelor Domnului la

nivelul comportamentului neadecvat al societății înseamnă apostazie. La două secole după vizita Salvatorului printre nefiți, multe dintre biserici din rândul nefiților începuseră să „subțieze” doctrina, pentru a folosi o expresie a vârstnicului Holland.⁴

În timp ce ascultați acest fragment din 4 Nefi, găsiți asemănările din zilele noastre: „Și s-a întâmplat că atunci când două sute zece ani au trecut, au fost multe biserici în țară; da, au fost multe biserici care pretindeau a-L cunoaște pe Hristos și totuși tăgăduiau cea mai mare parte a Evangheliei într-atât, încât ei au căpătat tot felul de ticăloșii și au administrat ceea ce era sfânt acelora cărora le era interzis pentru că erau nevrednici” (4 Nefi 1:27).

Déjà vu în zilele din urmă! Unii membri nu înțeleg că pică în aceeași cursă atunci când susțin acceptarea „tradițiilor” locale sau etnice „[ale] strămoșilor lor” (D&L 93:39) care nu sunt în armonie cu cultura Evangheliei. Mai sunt alții, autoamăgiți și în lepădare de sine, care susțin sau cer ca episcopii să coboare standardele privind recomandarea pentru templu, recomandarea pentru școală sau privind slujirea în misiune cu timp deplin. Nu este ușor să fii episcop sub o asemenea presiune. Cu toate acestea, asemenea Salvatorului care a curățat templul pentru a-i apăra caracterul sacru (vezi Ioan 2:15–16), episcopii, în ziua de astăzi, sunt chemați să apere cu mult curaj standardul templului. Salvatorul a fost Cel care a spus: „Eu Mă voi manifesta poporului Meu cu îndurare... dacă poporul Meu va ține poruncile și nu va pângări această sfântă casă” (D&L 110:7–8).

Salvatorul, mărețul nostru Exemplu, S-a uitat întotdeauna către Tatăl Său. El Și-a iubit semenii și le-a slujit acestora, dar a spus: „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni” (Ioan 5:41). El

a dorit ca cei pe care i-a învățat să-L urmeze, dar nu a căutat favoruri din partea lor. Când a făcut un act de caritate, precum vindecarea celor bolnavi, darul a fost adesea oferit cu cererea de a „[nu spune] la nimeni” (Matei 8:4; Marcu 7:36; Luca 5:14; 8:56). Într-un fel, aceasta a fost așa pentru a evita tocmai faima care-L însoțea în pofida eforturilor Sale de a se feri de ea (vezi Matei 4:24). El i-a condamnat pe farisei pentru că făceau fapte bune doar pentru a fi văzuți de oameni (vezi Matei 6:5).

Salvatorul, singura ființă perfectă care a trăit vreodată, a fost cel mai neînfricat. În viața Sa, El S-a confruntat cu o mulțime de acuzatori, însă nu a cedat niciodată în fața degetului lor disprețuitor. El este singurul care nu a uitat niciodată către cine trebuia să Se uite: „Întotdeauna fac ce-I este plăcut [Tatălui]” (Ioan 8:29; subliniere adăugată) și „nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30).

Între 3 Nefi, capitolul 11 și 3 Nefi, capitolul 28, Salvatorul a folosit titlul *Tată* de cel puțin 150 de ori, clarificându-le nefiților faptul că El era acolo reprezentându-L pe Tatăl Său. Și în Ioan, începând cu capitolul 14 până la capitolul 17, Salvatorul face referire la Tatăl de cel puțin 50 de ori. Din toate punctele de vedere, El a fost ucenicul perfect al Tatălui Său. El a fost atât de perfect în a-Și reprezenta Tatăl, încât a-L cunoaște pe Salvator însemna, de asemenea, că-L cunoșteai

pe Tatăl. A-L vedea pe Fiu era ca și cum Îl vedeai pe Tatăl (vezi Ioan 14:9). A-L auzi pe Fiu era ca și cum Îl auzai pe Tatăl (vezi Ioan 5:36). În principiu, El a devenit indistinctibil de Tatăl Său. Tatăl Său și El erau una (vezi Ioan 17:21–22). El a știut fără echivoc către cine Se uita.

Fie ca exemplul Său inspirator să ne întărească împotriva capcanelor prezentate de lingușeala din partea altora sau de propria noastră îngâmfare. Fie ca exemplul Lui să ne dea curajul de a nu ne teme niciodată de cei care ne intimidează sau de a nu ne ploconi la picioarele lor. Fie ca exemplul Lui să ne inspire să umblăm din loc în loc și să facem bine într-un mod cât se poate de anonim și să nu „[aspirăm] la onorurile oamenilor” (D&L 121:35). Și fie ca exemplul Său incomparabil să ne ajute să ne amintim întotdeauna *care* este „cea dintâi și cea mai mare poruncă” (Matei 22:38). Rugăciunea mea este ca, atunci când alții solicită aprobarea sfidării poruncilor lui Dumnezeu, noi să ne amintim mereu ai cui ucenici suntem și către cine trebuie să ne uităm, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. C.S. Lewis, *The Screwtape Letters (Sfaturile unui diavol bătrân către unul mai tânăr)*, ediție revizuită (1982), p. 137–138.
2. Harold B. Lee, în *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), p. 356.
3. Neal A. Maxwell, „Repentance”, *Ensign*, nov. 1991, p. 32.
4. Jeffrey R. Holland, „The Call to Be Christlike”, *Liahona*, iunie 2014, p. 35.

Cheryl A. Esplin

a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Împărtășania – o reînnoire a sufletului

Spiritul vindecă și reînnoiește sufletele noastre. Binecuvântarea promisă a împărtășaniei este că noi vom „avea întotdeauna Spiritul Său cu [noi]”.

Un grup de tinere m-au întrebat odată: „Ce ați dori să fi știut atunci când erăți de vârstă noastră?” Dacă ar fi să răspund la acea întrebare acum, aș include acest gând: „Aș fi dorit ca, atunci când eram de vârstă voastră, să fi înțeles semnificația împărtășaniei mai bine decât o făceam. Aș fi dorit să înțeleg împărtășania în felul în care vârstnicul Jeffrey R. Holland a descris-o. Dânsul a spus: «Una dintre invitațiile care sunt incluse în rânduiala de împărtășanie este ca ea să fie o adevărată experiență spirituală, o comuniune sfântă, o reînnoire a sufletului»¹».

Cum poate împărtășania „să fie o adevărată experiență spirituală, o

comuniune sfântă, o reînnoire a sufletului” în fiecare săptămână?

Împărtășania devine o experiență spirituală care ne întărește, atunci când ascultăm rugăciunile de împărtășanie și ne reînnoim legămintele. Pentru a face acest lucru, trebuie să dorim să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos.² Referindu-se la această promisiune, președintele Henry B. Eyring ne-a învățat: „Aceasta înseamnă că trebuie să ne considerăm ca fiind ai Lui. Îl vom pune pe El pe primul loc în viața noastră. Vom dori ceea ce dorește El, nu ceea ce dorim noi sau ceea ce lumea ne învață să dorim”³.

Când luăm din împărtășanie, de asemenea, facem legământ să „[ne amintim] întotdeauna”⁴ de Isus Hristos. În noaptea de dinaintea răstignirii Sale, Isus i-a adunat pe apostoli în jurul Său și a instituit modul de administrare al împărtășaniei. El a rupt pâinea, a binecuvântat-o și a spus: „Luați, mâncați; aceasta este în amintirea trupului Meu, pe care Îl dau ca răscumpărare pentru voi”⁵. Apoi a luat o cupă cu vin, a adus mulțumiri, a dat-o apostolilor Săi ca să bea și a spus: „Aceasta este în amintirea sângelui Meu..., care este vărsat pentru toți aceia care vor crede în numele Meu”⁶.

Printre nefiți și, din nou, la restaurarea Bisericii Sale în zilele din urmă, El a repetat că trebuie să luăm din împărtășanie în amintirea Lui.⁷

Atunci când luăm din împărtășanie, depunem mărturie lui Dumnezeu că ne vom aminti de Fiul Său întotdeauna, nu numai în timpul scurtei rânduieli de împărtășanie. Aceasta înseamnă că mereu vom privi la exemplul Salvatorului și la învățăturile Sale, pentru a ne călăuzi gândurile, alegerile și faptele.⁸

Rugăciunea de împărtășanie ne amintește, de asemenea, că trebuie „[să ținem] poruncile pe care El [ni] le-a dat”⁹.

Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”¹⁰. Împărtășania ne oferă o ocazie de introspecție și o ocazie de a ne îndrepta inimile și voința către Dumnezeu. Supunerea față de porunci aduce puterea Evangheliei în viețile noastre, precum și o mai mare pace și spiritualitate.

Împărtășania asigură un răgaz de adevărată experiență spirituală, în timp ce medităm la puterea mântuitoare și care ne întărește, pe care ne-a transmis-o Salvatorul prin ispășirea Sa. Recent, o conducătoare a Tinerelor Fete a învățat despre tăria pe care o primim atunci când ne străduim să

luăm cu considerație din împărțășanie. Lucrând ca să încheie o cerință pentru Progresul personal, ea și-a stabilit ca obiectiv să se concentreze asupra cuvintelor imnurilor și rugăciunilor de împărțășanie.

În fiecare săptămână, ea și-a făcut o autoevaluare în timpul împărțășaniei. Și-a amintit de greșeli pe care le făcuse, luându-și angajamentul să fie mai evlavioasă săptămâna următoare. Ea era recunoscătoare pentru că putea să-și corecteze felul de a fi și să devină curată. Amintindu-și despre această experiență, ea a spus: „Puneam în practică procesul de pocăință din ispășire”.

Într-o duminică, după ce și-a încheiat autoevaluarea, a început să se simtă abătută și pesimistă. Își dădea seama că făcea aceleași greșeli iar și iar, în fiecare săptămână. Dar după aceea a avut impresia clară că neglija o parte importantă a ispășirii – puterea care întărește, a lui Hristos. Ea uita de toate ocaziile în care Salvatorul o ajutase să fie persoana care avea nevoie să fie și să slujească mai mult decât era capacitatea ei.

Luând în considerare acest lucru, ea a meditat din nou asupra săptămânii precedente. Ea a spus: „Un sentiment de bucurie mi-a risipit melancolia atunci când mi-am dat seama că El îmi oferise multe ocazii favorabile și multe abilități. Am simțit recunoștință atunci când mi-am dat seama de abilitatea pe care am avut-o să fiu receptivă la nevoile copiilor mei, atunci când acestea nu erau evidente. Mi-am dat seama că într-o zi, când simțeam că nu mai pot să duc nimic la bun sfârșit, am putut să-i spun cuvinte de încurajare unei prietene. Dădusem dovadă de răbdare într-o situație în care, de obicei, reacționez în mod contrar”.

Ea a concluzionat: „Când I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru puterea care mă întărește oferită de Salvator, m-am simțit mult mai optimistă față de

procesul de pocăință la care lucram și am privit spre săptămâna următoare cu speranță reînnoită”.

Vârstnicul Melvin J. Ballard ne-a învățat despre modul în care împărțășania poate fi o experiență vindecătoare și purificatoare. Dânsul a spus:

„Este cineva printre noi, care nu-și rănește spiritul prin cuvânt, gând sau faptă, în intervalul de timp dintre sabbaturi? Facem lucruri pe care le regretăm și dorim să fim iertați... Mijlocul de a obține iertare este... de a ne pocăi de păcatele noastre, de a merge la cei împotriva cărora am păcăuit sau pe care i-am rănit și de a obține iertarea lor și apoi să ne întoarcem la masa de împărțășanie unde, dacă ne-am pocăit sincer și suntem într-o stare de spirit potrivită, vom fi iertați și suflete noastre vor avea parte de vindecare spirituală ...

„Eu mărturisesc”, a spus vârstnicul Ballard, „că se simte prezența unui spirit atunci când se administrează împărțășania, care te încălzește din cap până în picioare; simți cum se vindecă rănilor sufletești și povara este ușurată. Mângâierea și fericirea vin în sufletul care este demn și cu adevărat dornic să primească din aceasta hrană spirituală”¹¹.

Sufletele noastre rănite pot fi vindecate și reînnoite nu numai datorită faptului că pâinea și apa ne amintesc de sacrificarea trupului și sângelui Salvatorului, dar și datorită faptului că simbolurile ne amintesc, de asemenea, că El va fi întotdeauna, pentru noi, „pâinea vieții”¹² și „apă vie”¹³.

După administrarea împărțășaniei către nefiți, Isus a spus:

„Cel care va mânca din pâinea aceasta va mânca din trupul Meu pentru sufletul său; iar sufletul lui nu va flămânzi și nu va înseta niciodată, ci va fi sătul.”

Acum, când mulțimea a mâncat și a băut, iată, ei au fost umpluți de Spirit”¹⁴.

Cu aceste cuvinte, Hristos ne învață că Spiritul vindecă și reînnoiește sufletele noastre. Bindecuvântarea promisă a împărțășaniei este că noi vom „avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”¹⁵.

Atunci când iau din împărțășanie, uneori îmi imaginez un tablou care Îl înfățișează pe Salvatorul Înviat, cu brațele întinse înainte, ca și cum este gata să ne îmbrățișeze cu dragoste. Iubesc acest tablou. Când mă gândesc la el, în timpul administrării împărțășaniei, sufletul meu este înălțat spiritual pentru că aproape aud cuvintele Salvatorului: „Iată, brațul milei Mele este întins către voi și oricine va veni, pe acela Eu îl voi primi; și binecuvântați sunt aceia care vin la Mine”¹⁶.

Deținătorii Preoției aaronice Îl reprezintă pe Salvator atunci când pregătesc, binecuvântează și distribuie împărțășania. Atunci când un deținător al preoției își întinde brațul pentru a ne oferi simbolurile sacre, este ca și când Salvatorul Însuși Își întinde brațul milosteniei, invitându-ne pe fiecare dintre noi să ne împărțășim din darurile prețioase ale iubirii care a devenit disponibilă prin sacrificiul Său ispășitor – daruri de pocăință, iertare, alinare și speranță.¹⁷

Cu cât medităm mai mult la însemnătatea împărțășaniei, cu atât aceasta devine mai sacră și mai plină de semnificație pentru noi. Iată cum

s-a exprimat un tată în vârstă de 96 de ani, când fiul său l-a întrebat: „Tată, de ce mergi la Biserică? Nu poți să vezi, nu poți să auzi, îți este greu să te deplasezi. De ce mergi la Biserică?” Tatăl a replicat: „Pentru împărtășanie. Merg pentru a lua din împărtășanie”.

Fie ca fiecare dintre noi să vină la adunarea de împărtășanie pregătit să aibă „o adevărată experiență spirituală, o comuniune sfântă, o reînnoire a sufletului”¹⁸.

Eu știu că Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru trăiesc. Sunt recunoscătoare pentru prilejul oferit de împărtășanie de a simți dragostea Lor și de a ne împărtăși din Spirit. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), p. 283.
2. Vezi Doctrină și legăminte 20:77.
3. Henry B. Eyring, „That We May Be One”, *Ensign*, mai 1998, p. 67.
4. Doctrină și legăminte 20:77, 79.
5. Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 26:22 (în Matei 26:26, notă de subsol c și în Bible appendix).
6. Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 26:24 (în Bible appendix); vezi, de asemenea, Matei 26:26–28; Marcu 14:22–24; Luca 22:15–20.
7. Vezi 3 Nefi 18:7, 11; Doctrină și legăminte 20:75.
8. Vezi „How do I keep my covenant to always remember the Savior?” *Come, Follow Me* programa pentru Școala de duminică; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Fideli credinței: referințe pentru Evanghelie*, (2004), p. 91–93
9. Doctrină și legăminte 20:77.
10. Ioan 14:15.
11. Melvin J. Ballard, în Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), p. 132–133.
12. Ioan 6:48.
13. Ioan 4:10.
14. 3 Nefi 20:8–9.
15. Doctrină și legăminte 20:77.
16. 3 Nefi 9:14.
17. Sunt recunoscătoare lui Ann Madsen pentru observația ei asupra acestui principiu.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, p. 283.

Vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong
din Cei Șaptezeci

Să salvăm fiind uniți

Pentru a-L ajuta pe Salvator, trebuie să fim uniți și să lucrăm în armonie. Toată lumea, fiecare poziție, fiecare chemare este importantă.

Îl auzim adesea pe președintele Thomas S. Monson spunând: „[Întindeți-vă] brațele pentru a salva”¹. Îmi vine în minte o relatare din Noul Testament. Aceasta ilustrează perfect modul în care membrii și misionarii se pot uni și pot lucra împreună în consiliile episcopilor pentru a-și întinde brațele și a salva. Relatarea se găsește în Marcu 2:1–5. Descopăr faptul că experiențele pe care le-a folosit Isus pentru a ne învăța anumite doctrine sau principii sunt mereu pline de inspirație și ușor de înțeles.

Unul dintre protagoniștii acestei relatări era un bărbat care suferea de paralizie, cineva care nu se putea mișca fără ajutor. Acest bărbat trebuia să rămână mereu acasă așteptând să primească ajutor.

În zilele noastre, am putea citi această relatare în felul următor. Patru persoane aveau de îndeplinit o însărcinare din partea episcopului de a vizita acasă un bărbat care suferea de paralizie. Pot vedea că una dintre ele venea din partea Societății de Alinare, una din partea Cvorumului vârstnicilor, una din partea Preoției aaronice și ultima, dar nu cea din urmă, era un misionar cu timp deplin. În ultimul consiliu al episcopiei, după ce se sfătuiseră împreună cu privire la nevoile din cadrul episcopiei, episcopul oferise însărcinări „de salvare”. Acestea patru au fost desemnate să-l ajute pe acest bărbat care suferea de paralizie. Nu puteau aștepta ca el să vină la biserică de unul singur. Trebuiau să-l viziteze acasă la el. Trebuiau să-l caute

și să-l găsească, așa că au pornit. Bărbatul urma să fie adus la Isus.

„Au venit la El niște oameni care l-au adus un slăbănog, purtat de patru inși” (Marcu 2:3).

Totuși, încăperea era prea aglomerată. Nu au putut intra pe ușă. Sunt sigur că au încercat toate variantele la care s-au putut gândi, dar pur și simplu nu au putut intra. Lucrurile nu au decurs la fel de ușor cum au planificat. În procesul lor de „a salva” au apărut obstacole. Dar nu au renunțat. Nu au abandonat bărbatul paralytic lângă ușă. S-au sfătuit împreună ce să facă în continuare – cum ar putea să-l ducă pe bărbat la Isus pentru a fi vindecat. Cel puțin pentru ei, lucrarea de a-L ajuta pe Isus Hristos să salveze suflete nu era niciodată prea solicitantă. Au venit cu un plan – nu era unul ușor, dar au acționat.

„Fiindcă nu puteau să ajungă până la El, din pricina norodului, au desfăcut acoperișul casei unde era Isus și, după ce l-au spart, au coborât pe acolo patul în care zăcea slăbănogul” (Marcu 2:4).

L-au urcat pe acoperiș. Presupunând că nu existau scări exterioare pentru a urca, trebuie să fi fost nevoie de ceva timp pentru ca toată lumea să urce pe acoperiș. Cred că totul s-a întâmplat astfel: tânărul băiat din episcopie trebuie să fi fost primul care s-a urcat pe acoperiș. Deoarece era tânăr și plin de energie, acest lucru nu trebuie să fi fost prea dificil pentru el. Colegul său învățător de acasă din Cvorumul vârstnicilor și tânărul și puternicul misionar cu timp deplin trebuie să fi împins tare de jos. Sora de la Societatea de Alinare trebuie să-i fi încurajat și să le fi amintit să aibă grijă. Apoi, bărbatul au dat la o parte acoperișul în timp ce sora continua să-l aline pe bărbatul care aștepta să fie vindecat – să se poată deplasa de unul singur și să fie liber.

Pentru o astfel de însărcinare de a salva era nevoie ca toți să lucreze împreună. Într-un astfel de moment crucial, era nevoie de coordonare foarte atentă pentru a-l coborî prin acoperiș pe bărbatul paralytic. Cei patru oameni trebuiau să fie uniți și să lucreze în armonie. Nu putea exista nicio neînțelegere între ei. Trebuiau să coboare bărbatul paralytic în același ritm. Dacă cineva ar fi dat drumul la frânghie mai repede decât ceilalți trei, bărbatul ar fi căzut din pat. El nu s-ar fi putut ține de pat din pricina faptului că era slăbit.

Pentru a-L ajuta pe Salvator, trebuie să fim uniți și să lucrăm în armonie. Toată lumea, fiecare poziție, fiecare chemare este importantă. Trebuie să fim uniți în Domnul nostru, Isus Hristos.

În cele din urmă, bolnavul paralytic a fost adus înaintea lui Isus. „Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: «Fiule, păcatele îți sunt iertate!»” (Marcu 2:5). Isus a dat dovadă de milă față de el și l-a vindecat – nu doar fizic, ci și spiritual: „Fiule, păcatele îți sunt iertate”. Nu este acesta un lucru

minunat? Nu am dori ca acest lucru să ni se întâmple tuturor? Cu siguranță că eu mi l-aș dori.

Cunoaștem vreo persoană în viața noastră care suferă de paralyzie spirituală, o persoană care, pur și simplu, nu se poate întoarce în Biserică de una singură? Aceasta ar putea fi unul dintre copiii noștri, unul dintre părinții noștri, soțul sau soția ori un prieten.

Acum, având și mai mulți misionari cu timp deplin în fiecare congregație a Bisericii, ar fi înțelept din partea episcopilor și președinților de ramură să profite mai bine de ei în consiliile episcopilor și ramurilor. Episcopul poate invita fiecare membru al consiliului episcopiei să aducă o listă cu nume ale celor care ar putea avea nevoie de sprijin. Membrii consiliului episcopiei se vor sfătui foarte bine împreună referitor la cum ar putea ajuta cel mai mult. Episcopii vor asculta cu atenție ideile și vor desemna însărcinări.

Misionarii cu timp deplin sunt resurse minunate pentru episcopii în aceste eforturi de a salva. Ei sunt

tineri și plini de energie. Le place să aibă o listă de nume ale unor oameni cu care pot lucra. Le face plăcere să lucreze împreună cu membrii din episcopie. Ei știu că acestea sunt ocazii minunate de a găsi oameni. Sunt dedicați scopului de a întemeia împărăția Domnului. Ei au o mărturie puternică că vor deveni mai asemănători lui Hristos pe măsură ce participă la aceste eforturi de salvare.

În final, permiteți-mi să vă împărtășesc încă o comoară ascunsă în această relatare din scripturi. Se găsește în versetul 5: „Când le-a văzut Isus credința” (subliniere adăugată). Nu am observat acest detaliu în trecut – credința [lor]. Și credința noastră unită va influența bunăstarea altora.

Cine erau acei oameni la care Se referea Isus? Puteau fi foarte bine cei patru care l-au cărat pe bărbatul paralic, bărbatul în sine, oamenii care se rugaseră pentru el și toți cei care ascultau predica lui Isus și se bucurau în inimile lor pentru miracolul care urma să aibă loc. Puteau fi, de asemenea, un soț sau o soție, un părinte, un fiu sau o fiică, un misionar, un președinte de cvorum, o președintă a Societății de Alinare, un episcop și un prieten depărtat. Cu toții ne putem ajuta unii pe alții. Trebuie să fim mereu angajați cu sârguință în a căuta să-i salvăm pe cei aflați la nevoie.

Depun mărturie că Isus Hristos este un Dumnezeu al miracolelor. Isus Hristos ne iubește pe toți și are puterea să salveze și să vindece atât fizic, cât și spiritual. În timp ce Îl ajutăm în misiunea Sa de a salva suflete, și noi vom fi salvați. Vă mărturisesc astfel, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ

1. De exemplu, vezi Thomas S. Monson, „Responsabilitatea noastră de a salva”, *Liahona*, oct. 2013, p. 5.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Liberi pentru totdeauna, pentru a acționa pentru ei înșiși

Este voința lui Dumnezeu ca noi să fim bărbați și femei liberi, având posibilitatea de a ne atinge întregul potențial atât din punct de vedere temporal, cât și spiritual.

Piesa *Henric al V-lea*, scrisă de William Shakespeare, include o scenă din timpul nopții, în tabăra soldaților englezi aflați pe câmpul de la Agincourt, chiar înainte de lupta lor cu armata franceză. În lumina slabă și parțial deghizat, regele Henric se plimbă printre soldații săi fără să fie recunoscut. El vorbește cu ei, încercând să afle care este moralul soldaților săi depășiți numeric și, deoarece nu își dau seama cine este el, vorbele lor sunt sincere. Într-o discuție, ei au filosofat despre cel care poartă responsabilitatea pentru ce se întâmplă cu soldații în luptă – regele sau fiecare soldat în parte.

La un moment dat, regele Henric a spus: „Eu cred că nu aș putea muri niciunde mai fericit decât în compania regelui, cauza sa fiind dreaptă”.

Michael Williams răspunde: „Este mai mult decât știm”.

Colegul lui aprobă: „Da, chiar mai mult decât ce trebuie să căutăm a ști; căci noi știm suficient dacă știm

că suntem supușii regelui: dacă a sa cauză este greșită, supunerea noastră față de rege ne absolvă de orice lucru greșit pe care l-am făcut”.

Williams adăugă: „Dacă a sa cauză nu este bună, regele însuși va avea multă socoteală de dat”.

Deloc surprinzător, regele Henric dezaprobă. „Datoria fiecărui supus este ca a regelui, dar sufletul fiecărui supus aparține sieși”¹.

Shakespeare nu încearcă să găsească o soluție la această dezbatere în piesă și, într-un fel sau altul, este o dezbatere care continuă și astăzi – cine este responsabil pentru ce se întâmplă în viețile noastre?

Când lucrurile se înrăutățesc, există o tendință de a da vina pe alții sau chiar pe Dumnezeu. Uneori, se creează impresia că cineva trebuie să aibă grijă de noi și indivizii sau grupurile de persoane caută să paseze responsabilitatea pentru bunăstarea lor în seama altor persoane sau a guvernului. În probleme spirituale,

unii presupun că bărbații și femeile nu trebuie să se străduiască pentru neprihănirea personală – deoarece Dumnezeu ne iubește și ne salvează „așa cum suntem”.

Dar Dumnezeu dorește ca fiii și fiicele Sale să acționeze conform libertății morale de a alege pe care El le-a dat-o, „pentru ca fiecare om să poată fi răspunzător pentru propriile păcate în ziua judecății”². Este în planul Său și este voința Sa ca noi să avem rolul principal în piesa care este viața noastră. Dumnezeu nu ne va trăi viețile în locul nostru și nici nu ne va controla ca și cum am fi marionetele Sale, așa cum Lucifer a sugerat odată. Nici profeții Săi nu vor accepta rolul de „șef al marionetelor” în locul lui Dumnezeu. Brigham Young a spus: „Nu doresc ca vreun sfânt din zilele din urmă din această lume sau din cer să fie mulțumit de ceea ce fac eu, decât dacă Spiritul Domnului Isus Hristos – spiritul revelației, îi face să fie mulțumiți. Îmi doresc ca ei să știe și să înțeleagă personal”³.

Așadar, Dumnezeu nu ne salvează „așa cum suntem”, mai întâi, deoarece suntem necurați „așa cum suntem” și „niciun lucru care nu este curat nu poate locui... în prezența Sa; pentru că, așa cum spune Adam, Om al Sfințeniei este numele Lui și numele Singurului Său Născut este Fiul Omului [Sfințeniei]”⁴. În al doilea rând, Dumnezeu nu va acționa pentru a ne transforma în ceva ce noi, prin propriile acțiuni, nu am ales să devenim. El ne iubește cu adevărat și, deoarece ne iubește, El nu ne constrânge, dar nici nu ne abandonează. Ci El ne ajută și ne îndrumă. Într-adevăr, adevărata manifestare a dragostei lui Dumnezeu sunt poruncile Sale.

Ar trebui (și chiar ne) bucurăm de faptul că, în planul realizat de Dumnezeu, ne este permis să alegem

să acționăm pentru noi înșine și să suportăm consecințele sau, așa cum se spune în scripturi, să „[gustăm] amarul pentru a învăța cum să [prețuim] binele”⁵. Suntem etern recunoscători deoarece ispășirea Salvatorului a învins păcatul original, pentru ca noi să ne putem naște în această lume fără să fim pedepsiți pentru încălcarea comisă de Adam.⁶ Fiind mântuiți de la cădere, începem o viață neprihănită în fața lui Dumnezeu și „[devenim] liberi pentru totdeauna, deosebind binele de rău; pentru a acționa pentru [noi înșine] și nu pentru a se acționa asupra [noastră]”⁷. Putem alege să devenim persoana care dorim să fim și, cu ajutorul lui Dumnezeu, putem deveni asemănători Lui.⁸

Evanghelia lui Isus Hristos ne deschide calea spre ceea ce putem deveni. Prin ispășirea lui Isus Hristos, eșecul nostru de a trăi în mod perfect și constant legea celestială poate fi șters și noi putem să ne dezvoltăm un caracter asemănător lui Hristos. Dreptatea cere, totuși, ca nimic din toate acestea să se întâmple fără consimțământul și implicarea noastră.

Totdeauna a fost așa. Chiar prezența noastră pe pământ ca ființe fizice este o consecință a unei alegeri pe care fiecare dintre noi a făcut-o de a participa la planul Tatălui nostru.⁹ Astfel, salvarea nu este ceva ce se întâmplă doar datorită voinței divine.¹⁰

Dreptatea este un atribut esențial al lui Dumnezeu. Putem avea credință în Dumnezeu deoarece El este întru totul de încredere. Scripturile ne învață că „Dumnezeu nu umblă pe căi întortocheate, El nu Se întoarce nici la dreapta, nici la stânga și nici nu Se abate de la ceea ce a spus, de aceea cărările Sale sunt drepte și drumul Lui este un cerc veșnic”¹¹ și că „Dumnezeu nu este părtinitor.”¹² Ne bazăm pe atributul divin al dreptății pentru a avea credință, încredere și speranță.

Dar ca urmare a faptului că este drept în mod perfect, Dumnezeu nu poate face anumite lucruri. El nu poate fi arbitrar când salvează sau pedepsește pe cineva. El „nu [poate tolera] păcatul nici în cel mai mic grad”¹³. El nu poate permite îndurării să prevaleze în fața justiției.¹⁴

nu schimbă realitatea. Faptul de a urî legea gravitației nu va împiedica o persoană să cadă dacă se aruncă într-o prăpastie. Același lucru este adevărat pentru legea și dreptatea eterne.

Libertatea nu vine din neacceptarea acestora, ci din aplicarea lor. Acest lucru este ceva fundamental în ceea ce privește puterea lui Dumnezeu. Fără realitatea adevărilor fixe și imuabile, darul alegerii ar fi lipsit de sens, deoarece nu am putea niciodată să anticipăm sau să urmărim consecințele faptelor noastre. Lehi a spus: „Iar dacă veți spune că nu este lege, veți spune, de asemenea, că nu este păcat. Dacă veți spune că nu este păcat, atunci veți spune, de asemenea, că nu este nici dreptate. Și dacă n-ar fi dreptate, atunci n-ar fi nici fericire. Și dacă n-ar fi dreptate, nici fericire, atunci n-ar fi nici pedeapsă, nici nenorocire. Și dacă aceste lucruri nu sunt, atunci nu este nici Dumnezeu. Și dacă Dumnezeu nu este, atunci nici noi nu suntem și nici pământul; căci n-ar fi putut să existe crearea lucrurilor și nici posibilitatea de a acționa sau de a fi obiectul unei acțiuni; prin urmare, toate lucrurile ar fi trebuit să dispară”²³.

În probleme atât temporale, cât și spirituale, ocazia de a ne asuma responsabilitatea este un dar de la Dumnezeu fără de care nu putem să ne împlinim întregul potențial ca fii și fiice ai lui Dumnezeu. Răspunderea personală devine atât un drept, cât și o datorie, pe care trebuie să o apărăm în mod constant; aceasta a fost atacată încă înainte de creație. În fața persoanelor și programelor care (uneori cu cele mai bune intenții) ne fac dependenți, trebuie să ne apărăm capacitatea de fi răspunzători. Și trebuie să o apărăm de înclinațiile noastre de a evita munca necesară pentru a dezvolta talente, abilități și un caracter asemănător cu al lui Hristos.

O dovadă de netăgăduit a dreptății Sale este că Dumnezeu a stabilit principiul însoțitor al îndurării. Deoarece El este drept, a conceput un mod prin care îndurarea să joace un rol indispensabil în destinul nostru etern. Acum, „dreptatea își exercită toate cerințele sale și, de asemenea, mila își cere drepturile asupra a tot ceea ce este al său”¹⁵.

Știm că „suferințele și moartea Celui care nu a păcătuit, de care [Tatăl este] foarte mulțumit... sângele Fiului [Său], care a fost vărsat”¹⁶ satisface cerințele dreptății, oferă îndurare și ne mântuiește.¹⁷ Chiar și așa, „potrivit dreptății, planul mântuirii nu putea să fie împlinit, decât cu condiția ca omul să se pocăiască”¹⁸. Necesitatea și ocazia de a ne pocăi permit îndurării să-și facă lucrarea fără să calce în picioare dreptatea.

Hristos nu a murit pentru a ne salva în mod arbitrar, ci pentru a oferi șansa de a ne pocăi. În procesul pocăinței, ne bazăm pe „meritele Lui care are puterea de a salva”¹⁹, dar actul de a ne pocăi este o schimbare care se face doar din propria voință. Astfel, făcând pocăința o condiție pentru a primi darul slăvii, Dumnezeu ne dă posibilitatea să ne asumăm responsabilitatea. Pocăința respectă și susține libertatea noastră morală de a alege: „Și astfel, îndurarea poate să satisfacă cerințele dreptății și le înconjoară pe acestea cu brațele siguranței, în timp ce acela care nu practică nicio credință prin pocăință este expus la întreaga lege a cerințelor dreptății; de aceea, marele și veșnicul plan al mântuirii este realizat numai pentru acela care

are credință prin pocăință”²⁰.

A înțelege greșit dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu este un lucru; a nega existența sau supremația lui Dumnezeu este un altul, dar ambele vor duce la realizări mici – uneori prea mici – în comparație cu potențialul nostru deplin și divin. Un Dumnezeu care nu are nicio cerință este echivalentul funcțional al unui Dumnezeu care nu există. O lume fără Dumnezeu, Dumnezeul cel Viu care stabilește legile morale pentru a-i governa și a-i face perfecți pe copiii Săi, este, de asemenea, o lume fără adevărul și dreptatea supreme. Este o lume unde relativismul moral domnește.

Relativismul înseamnă că fiecare persoană este cea mai mare autoritate a ei. Desigur, nu numai aceia care Îl neagă pe Dumnezeu aderă la această filosofie. Unele persoane care cred în Dumnezeu mai cred că ele decid, în mod individual, ce este bine sau rău. Un tânăr adult a exprimat acest lucru astfel: „Nu cred că pot spune că hinduismul este greșit, că religia catolică este greșită sau că a fi membru al Bisericii Episcopale este ceva greșit – cred că depinde doar de ceea ce crezi... nu cred că există ceva bun sau rău”²¹. Un altul, fiind întrebat despre temelia crezurilor sale religioase, a spus: „Cred în mine – totul se reduce la asta. Adică, cum poate să existe o autoritate a lucrurilor în care credem?”²²

Celor care cred că orice sau totul poate fi adevărat, declararea adevărului obiectiv, imuabil și universal li se pare o constrângere – „Nu ar trebui să fiu forțat să cred că ceva ce nu îmi place este adevărat”. Dar acest lucru

Se spune povestea unui bărbat care pur și simplu nu muncea. El dorea să fie îngrijit de altcineva. Conform modului său de a gândi, Biserica sau guvernul, ori ambele instituții, erau datoare să-i asigure traiul deoarece își plătise zeciuiala și taxele. Nu avea nimic de mâncare, dar refuza să muncească pentru a se îngriji. Fiind disperați și dezgustați, cei care au încercat să-l ajute au decis că, dat fiind că nu vrea să ridice un deget pentru a se susține, ar putea la fel de bine să-l ducă la cimitir și să-l lase să moară. În drum spre cimitir, un bărbat a spus: „Nu putem face asta. Am niște posmegi și îi voi da lui”.

I-au explicat acest lucru bărbatului și el a întrebat: „Sunt posmegii muiați?”.

Ei au răspuns: „Nu”.

„Atunci”, a spus el, „mergeți mai departe”.

Este voința lui Dumnezeu ca noi să fim bărbați și femei liberi, având

posibilitatea de a ne atinge întregul potențial atât din punct de vedere temporal, cât și spiritual, să fim liberi de limitările umiltoare ale sărăciei și de sclavia păcatului, să ne bucurăm de respectul de sine și de independență și să fim pregătiți în toate lucrurile pentru a ne alătura Lui în împărăția Sa celestială.

Nu trăiesc cu iluzia că acest lucru poate fi îndeplinit doar prin propriile eforturi, fără ajutorul Său substanțial și constant. „Noi știm că, după ce am făcut tot posibilul, numai prin har suntem salvați”²⁴. Și nu trebuie să atingem un minim nivel al aptitudinilor noastre sau a bunătății noastre înainte ca Dumnezeu să ne ajute – ajutorul divin poate fi al nostru în fiecare oră a fiecărei zi, indiferent unde ne aflăm pe calea supunerii. Dar știu că pe lângă faptul de a dori ajutorul Său, noi trebuie să ne asumăm responsabilitatea, să ne pocăim și să-L alegem

pe Dumnezeu, pentru ca El să poată acționa în viețile noastre în acord cu dreptatea și libertatea morală de a alege. Rugămintea mea este ca, pur și simplu, să ne asumăm responsabilitatea și să mergem la muncă pentru ca Dumnezeu să aibă cu ce să ne ajute.

Depun mărturie că Dumnezeu trăiește, că Fiul Său, Isus Hristos, este Mântuitorul nostru, și că Spiritul Sfânt este alături de noi. Dorința Lor de a ne ajuta este de necontestat, iar capacitatea Lor de a face acest lucru este infinită. Haideți să ne trezim și să ne ridicăm din țărână, „pentru ca legămintele Tatălui Veșnic pe care El le-a făcut cu [noi] să poată fi înfăptuite”²⁵. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. William Shakespeare, *Henric al V-lea*, actul 4, scena 1, rândurile 127-129, 131-137, 183-185.
2. Doctrină și legăminte 101:78.
3. Brigham Young, „Sermon”, *Deseret News*, 31 oct. 1855, p. 267; citat în Terry Givens și Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), p. 63.
4. Moise 6:57.
5. Moise 6:55.
6. Vezi Articolele de credință 1:2; vezi, de asemenea, 2 Nefi 2:25; Moise 6:53-56.
7. 2 Nefi 2:26; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 93:38.
8. Vezi 3 Nefi 12:48; 27:27; vezi, de asemenea, Romani 8:16-17; Doctrină și legăminte 84:37-38.
9. Vezi Apocalipsa 12:7-9; Doctrină și legăminte 29:36-38; Moise 4:3-4.
10. Vezi Doctrină și legăminte 93:29-31.
11. Doctrină și legăminte 3:2.
12. Faptele apostolilor 10:34.
13. Doctrină și legăminte 1:31.
14. Vezi Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. Doctrină și legăminte 45:4.
17. Vezi Mosia 15:9.
18. Alma 42:13; subliniere adăugată.
19. 2 Nefi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. În Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), p. 156.
22. În Smith, *Souls in Transition*, p. 156.
23. 2 Nefi 2:13.
24. 2 Nefi 25:23.
25. Moroni 10:31.

Bariloche, Argentina

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Să primim o mărturie despre lumină și adevăr

Mărturia dumneavoastră personală despre lumină și adevăr nu numai că vă va binecuvânta pe dumneavoastră și pe urmașii dumneavoastră aici, în viața muritoare, dar vă va însoți și de-a lungul întregii eternități.

Fiind pilot de avion, am zburat nenumărate ore deasupra continentelor și oceanelor în întunericul nopții. Imaginea cerului pe timp de noapte, văzut prin fereastra cabinei mele, în mod deosebit a Căii-Lactee, m-a făcut adesea să mă minunez de vastitatea și profunzimea creațiilor lui Dumnezeu – ceea ce scripturile descriu ca fiind „lumi fără număr”¹.

Imaginea cerului pe timp de noapte ...m-a făcut adesea să mă minunez de vastitatea și profunzimea creațiilor lui Dumnezeu.

Cu mai puțin de un secol în urmă, cei mai mulți dintre astronomi credeau că galaxia noastră, Calea-Lactee, era singura din univers.² Ei presupuneau că tot ceea ce este dincolo de galaxia noastră era un neant imens, un vid infinit – gol, friguros și lipsit de stele, lumină și viață.

Pe măsură ce telescoapele au devenit mai performante – inclusiv telescoape care puteau fi lansate în spațiu – astronomii au început să înțeleagă un adevăr spectaculos, aproape incomprehensibil: universul este cu mult mai mare decât a crezut vreodată cineva, ceea ce-l face greu de înțeles pentru noi și cerurile sunt pline de nenumărate galaxii, aflate la o distanță de noi de neimaginat, fiecare dintre ele conținând sute de miliarde de stele.³

Într-o perioadă foarte scurtă, înțelegerea noastră cu privire la univers s-a schimbat pentru totdeauna.

Astăzi, putem vedea unele dintre aceste galaxii îndepărtate.⁴ Știm că ele există.

Ele există de foarte mult timp.

Însă, înainte ca omenirea să fi avut instrumente suficient de puternice pentru a capta lumină cerească și a face vizibile aceste galaxii, noi nu am crezut că așa ceva ar fi posibil.

Imensitatea universului nu s-a schimbat subit, ci abilitatea noastră de a vedea și înțelege acest adevăr este cea care s-a schimbat enorm. Și, cu această cunoaștere sporită, omenirii i s-au prezentat priveliști deosebit de frumoase pe care nu și le imaginase vreodată.

Ne este greu să credem ceea ce nu putem vedea

Presupuneți că ați putea călători înapoi în timp și că ați putea avea o conversație cu oameni care au trăit în urmă cu o mie sau chiar cu o sută de ani. Imaginați-vă că încercați să le descrieți unele dintre tehnologiile moderne pe care dumneavoastră și cu mine le considerăm, în prezent, ca fiind ceva normal. De exemplu, ce ar putea crede despre noi acești oameni dacă le-am povesti despre avioane cu reacție de mare capacitate, cuptoare cu microunde, dispozitive ce pot fi ținute în palmă care conțin biblioteci digitale vaste și filmulețe cu nepoții noștri pe care le putem împărtăși instantaneu cu milioane de oameni din întreaga lume?

Unii ne-ar putea crede. Cei mai mulți ne-ar ridiculiza, ne-ar contrazice sau poate chiar ar căuta să ne reducă la tăcere sau să ne facă rău. Alții ar putea încerca să pună în practică logica, rațiunea și faptele, așa cum ei le cunosc, pentru a demonstra că suntem pe o cale greșită, că suntem nesăbuiți sau chiar periculoși. Ne-ar putea condamna că încercăm să-i ducem pe alții în rătăcire.

Desigur, acești oameni ar greși în totalitate. Ei ar putea fi bine intenționați și sinceri. Ei ar putea crede în

totalitate că opinia lor este corectă. Însă, ei pur și simplu nu ar fi capabili să vadă cu claritate, deoarece nu au primit încă lumina completă a adevărului.

Promisiunea privind lumina

Se pare că noi, oamenii, credem că avem dreptate chiar și atunci când nu avem. Și, dacă așa stau lucrurile, ce speranță putem avea? Suntem mențiți să plutim în derivă pe un ocean de informații contradictorii, izolați pe o plută pe care am construit-o în mod mediocru, folosindu-ne propria înțelepciune?

Este posibil să găsim adevărul?

Scopul observațiilor mele este de a proclama mesajul plin de bucurie că Dumnezeu Însuși – Dumnezeu oștirilor care cunoaște tot adevărul – le-a făcut copiilor Săi promisiunea că ei pot cunoaște singuri adevărul.

Vă rog să vă gândiți la importanța acestei promisiuni:

Dumnezeul Nepieritor și Atotputernic, Creatorul acestui univers vast, le va vorbi celor care se apropie de El cu inima sinceră și cu intenție adevărată.

El le va vorbi prin intermediul viselor, viziunilor, gândurilor și sentimentelor.

El va vorbi într-un mod vădit și care este mai presus de cunoașterea omului. El le va oferi îndrumare divină și răspunsuri pentru viața lor privată.

Desigur, vor exista cei care vor ridiculiza și vor spune că așa ceva este imposibil, că dacă Dumnezeu ar exista, El ar avea ceva mai bun de făcut decât să asculte și să răspundă rugăciunii unei persoane individuale.

Dar eu vă spun: lui Dumnezeu Îi pasă de dumneavoastră. El vă va asculta întrebările personale și vă va răspunde la ele. Răspunsurile la rugăciunile dumneavoastră vor veni în felul Lui și la timpul ales de El și, astfel,

dumneavoastră trebuie să învățați să dați ascultare glasului Său. Dumnezeu dorește să vă găsiți calea care vă duce înapoi la El, iar Salvatorul este acea cale.⁵ Dumnezeu dorește să învățați despre Fiul Său, Isus Hristos, și să aveți parte de pacea profundă și bucuria care rezultă din urmarea căii uceniciei divine.

Dragii mei prieteni, iată un experiment destul de simplu, care este garantat de Dumnezeu și care se găsește într-o carte de scripturi din vechime, disponibil fiecărui bărbat, fiecărei femei și fiecărui copil dornic să-l pună la încercare.

Primul pas, trebuie să cercetați cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă să citiți scripturile și să studiați atât cuvintele profeților din vechime, cât și pe cele ale profeților din zilele noastre cu privire la Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos – nu cu intenția de a vă îndoii sau critica, ci cu dorința sinceră de a descoperi adevărul. Cugetați asupra lucrurilor pe care le veți simți și pregătiți-vă mintea pentru a primi adevărul.⁶ „Chiar dacă nu faceți nimic mai mult decât să doriți să credeți, lăsați această dorință să lucreze în voi... [pentru a putea] face loc [cuvântului lui Dumnezeu]”⁷.

Al doilea pas, trebuie să cugetați, să meditați, să vă străduiți fără frică să credeți⁸ și să fiți recunoscători pentru cât de milos a fost Domnul cu propriii

Săi copii din vremurile lui Adam până în zilele noastre, oferindu-ne profeți, văzători și revelatori care să conducă Biserica Sa și să ne ajute să găsim calea care să ne ducă înapoi la El.

Al treilea pas, trebuie să-L rugați pe Tatăl dumneavoastră Ceresc, în numele Fiului Său, Isus Hristos, să vă dezvăluie autenticitatea Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Cereți cu inima sinceră și cu intenție adevărată, având credință în Hristos.⁹

Mai este, de asemenea, *al patrulea pas*, care ne-a fost prezentat de Salvator: „Dacă vrea cineva să facă voia [lui Dumnezeu], va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine”¹⁰. Cu alte cuvinte, când încercați să verificați autenticitatea principiilor Evangheliei, trebuie, mai întâi, să trăiți conform lor. Puneți doctrina Evangheliei și învățăturile Bisericii la încercare în viața dumneavoastră. Faceți acest lucru cu intenție adevărată și cu credință trainică în Dumnezeu.

Dacă veți face aceste lucruri, aveți o promisiune de la Dumnezeu – care Și-a dat cuvântul¹¹ – că El vă va face cunoscut adevărul prin puterea Duhului Sfânt. El vă va oferi mai multă lumină care vă va permite să priviți în întuneric și să vedeți privescți imaginabil de frumoase care nu pot fi văzute cu ochi muritori.

Unii ar putea spune că pașii sunt prea grei sau că nu merită efortul. Dar eu vă spun că această mărturie personală despre Evanghelie și despre Biserică este cel mai important lucru pe care-l puteți dobândi în această viață. Nu doar că vă va binecuvânta și îndruma în timpul acestei vieți, dar va avea și un impact direct în viața dumneavoastră de-a lungul eternității.

Lucrurile Spiritului pot fi înțelese doar prin Spirit

Oamenii de știință s-au chinuit să înțeleagă amploarea universului până când instrumentele au devenit suficient de performante pentru a putea capta mai multă lumină, astfel încât să poată înțelege un adevăr mult mai complet.

Apostolul Pavel ne-a învățat un principiu similar cu privire la cunoașterea spirituală. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu”, le-a scris el corintenilor, „căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește”¹².

Cu alte cuvinte, dacă doriți să recunoașteți adevărul spiritual, trebuie să

folosiți instrumentele corespunzătoare. Nu puteți dobândi o înțelegere cu privire la adevărul spiritual cu instrumente care nu-l pot detecta.

În zilele noastre, Salvatorul ne-a spus: „Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; și acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei”¹³.

Cu cât ne îndreptăm mai mult inima și mintea către Dumnezeu, cu atât mai multă lumină cerească se revărsă asupra sufletului nostru. Și, de fiecare dată când căutăm cu sinceritate și de bunăvoie acea lumină, Îi arătăm lui Dumnezeu că suntem pregătiți să primim mai multă lumină. Treptat, lucruri care înainte păreau neclare, întunecate și vagi devin clare, luminoase și cunoscute nouă.

În același mod, dacă ne îndepărtăm de lumina Evangheliei, propria noastră lumină începe să pălească – nu într-o zi sau o săptămână, ci, treptat, de-a lungul timpului – până când vom privi înapoi și nu vom putea înțelege exact

de ce am fi crezut vreodată că Evanghelia ar fi adevărată. Cunoașterea noastră anterioară ne-ar putea părea nesăbuită, pentru că ceea ce odată a fost atât de clar a devenit, din nou, ceva vag, neclar și nefamiliar.

De aceea a fost Pavel atât de ferm în crezul său că mesajul Evangheliei este o nebunie pentru cei care sunt pe calea pierzării, „dar pentru [cei care sunt] pe calea mântuirii este puterea lui Dumnezeu”¹⁴.

Nu există un test de turnesol

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este un loc pentru oameni care au tot felul de mărturii. Sunt unii membri ai Bisericii a căror mărturie este certă și foarte puternică. Alții încă încearcă să dobândească o mărturie. Biserica este un adăpost în care să ne adunăm cu toții, indiferent de profunzimea sau tăria mărturiei noastre. Nu știu să fie vreun semn pe ușile caselor noastre de întruniri pe care să scrie: „Pentru a putea intra, mărturia dumneavoastră trebuie să fie atât de puternică”.

Biserica nu este doar pentru oameni perfecți, ci pentru toți oamenii, ca ei „[să vină] la Hristos și [să se perfecționeze întru] El”¹⁵. Biserica este pentru oameni ca dumneavoastră și ca mine. Biserica este un loc în care oamenii trebuie să se simtă bineveniți și hrăniți spiritual, nu un loc al separării sau criticării. Este un loc în care ne încurajăm, înălțăm spiritual și susținem unul pe altul în timp ce căutăm, în mod individual, adevărul divin.

În cele din urmă, suntem cu toții pelerini în căutarea luminii lui Dumnezeu în timp ce călătorim pe calea uceniciei. Nu-i judecăm pe alții pentru cantitatea de lumină pe care o au sau nu; ci, întreținem și susținem toată lumina până când devine clară, strălucitoare și adevărată.

O promisiunea adresată tuturor

Trebuie să recunoaștem că, adesea, dobândirea unei mărturii nu se întâmplă într-un minut, într-o oră sau o zi. Nu este ceva care se întâmplă o dată și gata. Procesul de captare a luminii spirituale este un efort pe viață.

Mărturia dumneavoastră despre Fiul viu al lui Dumnezeu și despre Biserica Sa restaurată, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, poate că nu vine atât de repede precum vă doriți, dar vă pot face următoarea promisiune: dacă vă faceți partea, va veni.

Și va fi glorioasă.

Vă depun mărturia personală că adevărul spiritual vă va umple inima și va aduce lumină spiritului dumneavoastră. Vă va dezvălui inteligență pură alături de o bucurie minunată și o pace cerească. Am avut parte de aceasta prin puterea Duhului Sfânt.

Așa cum este promis în scripturile din vechime, prezența de netăgăduit a Spiritului lui Dumnezeu vă va face să cântați cântecul iubirii măntuitoare¹⁶, să vă ridicați privirea spre cer și să vă ridicați glasurile în slavă față de Dumnezeu cel Preaînalt, Adăpostul dumneavoastră, Speranța dumneavoastră, Protectorul dumneavoastră, Tatăl dumneavoastră. Salvatorul a promis că, dacă veți căuta, veți găsi.¹⁷

Depun mărturie că acest lucru este adevărat. Dacă dumneavoastră căutați adevărul lui Dumnezeu, ceea ce acum pare a fi pal, neclar și nefamiliar va fi, treptat, revelat, clarificat și va deveni drag inimii dumneavoastră prin lumina harului lui Dumnezeu. Priveliști spirituale deosebit de frumoase, de neimaginat pentru ochiul omenesc, vă vor fi dezvăluite.

Depun mărturie că această lumină spirituală este disponibilă fiecărui copil al lui Dumnezeu. Vă va lumina mintea, vă va vindeca inima și vă va aduce bucurie în viață. Dragii mei

prieteni, vă rog să nu amânați momentul dobândirii și întăririi mărturiei dumneavoastră personale despre lucrarea divină a lui Dumnezeu, însăși lucrarea luminii și adevărului.

Mărturia dumneavoastră personală despre lumină și adevăr nu numai că vă va binecuvânta pe dumneavoastră și pe urmașii dumneavoastră aici, în viața muritoare, dar vă va însoți și de-a lungul întregii eternități, în lumile fără sfârșit. Despre aceasta depun mărturie și vă las binecuvântarea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 1:33.
2. Vezi Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe* (2009), p. xii. Sunt mereu surprins de cât de încredători putem fi în propriile noastre concluzii. Uneori, încrederea noastră este atât de mare, încât credem că avem tot adevărul existent. De exemplu: „Simon Newcomb, conducătorul specialiștilor americani în astronomie din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, a spus la inaugurarea unui observator, în anul 1887, că „în ceea ce privește astronomia... ne apropiem cu pași repezi de limitele

cunoașterii noastre... Rezultatul este faptul că lucrarea care se află în centrul atenției specialiștilor în astronomie se concentrează mai puțin asupra descoperirii de lucruri noi și mai mult pe studierea mai aprofundată a celor deja cunoscute” (Bartusiak, p. xv).

3. Este interesant să cugeți la Moise 1:33, 35 în lumina acestei descoperiri „recente”. Cartea lui Moise din Perla de mare preț i-a fost revelată profetului Joseph Smith în luna iunie a anului 1830, cu aproximativ un secol înainte ca Edwin Hubble să fi anunțat descoperirea sa cu privire la galaxii îndepărtate.
4. Vezi, de exemplu, Galeria foto Moștenirea Hubble de la heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Vezi Ioan 14:6.
6. Vezi 3 Nefi 17:3.
7. Alma 32:27.
8. Vezi Doctrină și legăminte 67:3.
9. Vezi Moroni 10:3-5.
10. Ioan 7:17; vezi, de asemenea, Psalmii 25:14; Ioan 3:21.
11. Vezi Doctrină și legăminte 82:10.
12. 1 Corinteni 2:14.
13. Doctrină și legăminte 50:24.
14. 1 Corinteni 1:18.
15. Moroni 10:32; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 20:59.
16. Vezi Alma 5:26.
17. Vezi Doctrină și legăminte 88:63.

Prezentată de președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Susținerea oficianților Bisericii

Se propune ca noi să-l susținem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător și revelator și ca președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă; pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Președinție; și pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Președinție.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-l susținem pe Boyd Kenneth Packer ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și pe următorii ca

membri ai acestui cvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson și Neil L. Andersen.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să-i susținem pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Se propune ca noi să eliberăm din chemările de membri ai Primului Cvorum al celor Șaptezeci pe vârstnicii Carlos H. Amado și William R. Walker și să le mulțumim pentru slujirea dâșilor; dâșii au fost desemnați autorități generale emerite.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoștinței pentru slujirea devotată a dâșilor s-o arate prin ridicarea mâinii.

Vârstnicii Arayik V. Minasyan și Gvido Senkans au fost eliberați din chemările de autorități ale zonei-Cei Șaptezeci. Se propune să aducem un vot de mulțumire pentru slujirea dâșilor.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Se propune ca noi să susținem celelalte autorități generale, autorități ale zonei-Cei Șaptezeci și președinții generale ale organizațiilor auxiliare așa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii.

Cei care se opun s-o arate în același fel.

Vă mulțumesc, frați și surori, pentru credința dumneavoastră și rugăciunile pe care le roștiți pentru noi. ■

Vârșnicul Elder Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să-i iubim pe ceilalți și să trăim acceptând diferențele

Noi, cei care Îl urmăm pe Hristos, trebuie să trăim în pace cu ceilalți care nu împărtășesc valorile noastre sau nu acceptă învățăturile pe care acestea se bazează.

I.

În ultimele zile ale slujirii Sale din viața muritoare, Isus le-a dat ucenicilor Săi ceea ce a numit El „o nouă poruncă” (Ioan 13:34). Repetată de trei ori, această poruncă era simplă, dar dificilă: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 15:12; vezi, de asemenea, versetul 17). Învățătura de a ne iubi unii pe alții a fost o învățatură esențială în slujirea Salvatorului. A doua mare poruncă a fost: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39). Isus a mai propovăduit: „Iubiți pe vrăjmașii voștri” (Matei 5:44). Dar porunca de a-i *iubi pe alții cum a iubit El turma Sa* a fost pentru ucenicii Săi – și este pentru noi – o provocare unică. „De fapt”, ne-a învățat președintele Thomas S. Monson în aprilie, anul acesta, „dragostea este chiar esența Evangheliei, iar Isus Hristos este Exemplul nostru. Viața Lui a fost o moștenire a dragostei”¹.

De ce este atât de greu să avem, unii pentru alții, o dragoste

asemănătoare cu cea a lui Hristos? Este greu, deoarece noi trebuie să trăim printre cei care nu împărtășesc credințele, valorile și obligațiile legămintelor noastre. În importanța rugăciune spusă pentru ucenicii Săi chiar înainte de răstignirea Sa, Isus S-a rugat pentru semenii Săi: „Le-am dat cuvântul Tău; și lumea i-a urât pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14). Apoi, El S-a rugat Tatălui: „Nu te rog

să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (versetul 15).

Noi trebuie să trăim *în* lume, dar nu să fim *din* lume. Noi trebuie să trăim în lume, deoarece așa cum a propovăduit Isus într-o predică, Împărăția Sa este ca „plămădeala”, al cărei rol este de a crește tot aluatul prin influența ei (vezi Luca 13:21; Matei 13:33; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 5:6–8). Cei care-L urmează nu pot face aceasta dacă se asociază doar cu cei care împărtășesc aceleași credințe și practici. Dar Salvatorul a propovăduit, de asemenea, că dacă Îl iubim, vom păzi poruncile Sale (vezi Ioan 14:15).

II.

Evanghelia conține multe învățături despre ținerea poruncilor în timp ce trăim printre oameni de diferite credințe și practici. Învățăturile despre ceartă sunt foarte frecvente. Când Hristosul înviat i-a găsit pe neștiți certându-se cu privire la felul în care trebuie să fie făcut botezul, El le-a dat îndrumări clare despre cum trebuie să fie efectuată această rânduială. Apoi, El a propovăduit acest principiu important:

„Și nu vor fi niciun fel de certuri printre voi, așa cum au fost până acum; și nu vor fi nici certuri între voi despre punctele doctrinei Mele, așa cum au fost până acum.

Căci adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, *cel care are spiritul de ceartă nu este de-al Meu, ci este de-al diavolului, care este tatăl certurilor; și el agită inimile oamenilor ca să se certe cu mânie unul cu altul.*

Iată... doctrina mea este ca asemenea lucruri să se termine”(3 Nefi 11:28–30; subliniere adăugată).

Salvatorul nu a transmis avertizarea Sa împotriva certurilor doar celor care nu țineau legămintele cu privire la botez. El a interzis certurile între toți oamenii. Chiar cei care țin poruncile nu trebuie să agite inimile oamenilor ca să se certe cu mânie. „Tatăl certurilor” este diavolul; Salvatorul este Prințul Păcii.

În mod similar, Biblia ne învață că „înțelepții potolesc mânia” (Proverbele 29:8). Profeții din vechime au propovăduit că noi trebuie „să urmărim lucrurile care duc la [pace]” (Romani 14:19) și “[vorbesc] adevărul în dragoste” (Efeseni 4:15), „căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu” (Iacov1:20). În revelația modernă, Domnul a poruncit ca vestea bună despre Evanghelia restaurată să fie declarată de „fiecare către vecinul lui, cu blândețe și bunătate” (D&L 38:41), „cu toată umilința... neinsultând pe cei care te insultă” (D&L 19:30).

III.

Chiar în timp ce căutăm să fim umili și să evităm cearta, nu trebuie să facem compromisuri sau să slăbim angajamentul nostru față de adevărurile pe care le înțelegem. Nu trebuie

să renunțăm la pozițiile sau valorile noastre. Evanghelia lui Isus Hristos și legămintele pe care le-am făcut ne atribuie, în mod inevitabil, rolul de combatanți în lupta eternă dintre adevăr și greșeală. Nu există o zonă neutră în această luptă.

Salvatorul a arătat calea când adversarii Lui I-au adus la judecată femeia care fusese „prinsă chiar când săvârșea preacurvia” (Ioan 8:4). Când au fost făcuți de rușine din cauza ipocriziei lor, acuzatorii au dat înapoi și I-au lăsat pe Isus singur cu femeia. El a tratat-o cu blândețe, renunțând s-o osândească în acel moment. Dar, de asemenea, El a îndrumat-o să „nu mai [păcătuiescă]” (Ioan 8:11). Este nevoie de dragoste blândă, dar cel care-L urmează pe Hristos – asemenea Învățătorului – va fi ferm în adevăr.

IV.

Asemenea Salvatorului, cei care-L urmează se confruntă uneori cu comportamentul păcătos iar, astăzi, când apără lucrurile bune și greșite așa cum le percep ei, sunt numiți uneori „bigoti” sau „fanatici”. Multe valori și practici lumești ridică asemenea probleme sfinților din zilele din urmă. În ziua de astăzi, există curentul puternic format din cei care susțin legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex în multe state și provincii din Statele Unite și Canada și în multe țări din lume. Trăim, de asemenea, printre cei care nu cred deloc în căsătorie. Unii nu cred că este necesar să aibă copii. Unii se opun oricăror restricții împotriva pornografiei sau drogurilor

periculoase. Un alt exemplu – cunoscut de majoritatea credincioșilor – este provocarea de a trăi cu un soț sau o soție sau alături de membri ai familiei care nu sunt credincioși sau de a fi asociat cu colegi de muncă necredincioși.

În spații dedicate pentru munca Domnului, cum ar fi templele, casele de preaslăvire și căminele noastre, noi trebuie să predăm adevărul și poruncile în mod clar și detaliat, așa cum le înțelegem din planul salvării revelat în Evanghelia restaurată. Dreptul nostru de a face aceasta este protejat de garanțiile constituționale privind libertatea de exprimare și libertatea religiilor, precum și de dreptul la viața privată care este respectat chiar și în țările fără garanții constituționale.

În public, ceea ce spun și fac persoanele religioase implică alte considerații. Exercițiul liberă a religiei are efect în majoritatea acțiunilor publice, dar ea necesită pregătire pentru a tolera crezurile și practicile celorlalți. Legile pot interzice comportamentele care sunt cunoscute, în general, ca fiind greșite și neacceptabile, cum ar fi exploatarea sexuală, violența sau alte comportamente teroriste, chiar dacă sunt făcute de extremiști în numele religiei. Comportamente mai puțin grave, chiar dacă sunt inacceptabile pentru unii credincioși, vor trebui, în mod simplu, să fie îndurate dacă sunt legalizate prin ceea ce un profet din Cartea lui Mormon numește „glasul poporului” (Mosia 29:26).

Cu privire la discursul public, ne dorim să se acorde o atenție mai mare învățăturilor Evangheliei despre dragostea față de aproapele nostru și despre evitarea certurilor. Cei care-L urmează pe Hristos trebuie să fie exemple de comportament respectuos. Trebuie să-i iubim pe toți oamenii, să fim buni ascultători și să ne

arătăm interesați de crezurile lor sincere. Deși putem să nu fim de acord, nu trebuie să fim dezagreabili. Poziția noastră și modul de comunicare nu trebuie să creeze conflicte. Trebuie să fim înțelepți când explicăm și ne susținem pozițiile și când ne manifestăm influența asupra altora. Făcând astfel, le cerem altora să nu fie ofențați de crezurile noastre religioase sincere și de practicarea liberă a religiei noastre. Vă încurajăm pe toți să puneți în practică regula de aur a Salvatorului: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12).

Când standardele noastre nu reușesc să convingă, trebuie să acceptăm rezultatele nefavorabile cu politețe. Indiferent de situație, trebuie să fim persoane prietenoase față de toți, să respingem persecuția de orice fel, inclusiv persecuția bazată pe diferențe de rasă, etnie, crezuri religioase sau necredință și diferențe în orientarea sexuală.

V.

Am vorbit despre principii generale. Acum, voi vorbi despre modul în care acele principii trebuie să fie

puse în practică într-o diversitate de circumstanțe familiale în care învățăturile Salvatorului trebuie urmate cu mai multă credință.

Încep cu ceea ce au învățat copiii noștri mici în timp ce se jucau. Prea des, aici în Utah, cei care nu sunt mormoni au fost jigniți sau îndepărtați de unii dintre membrii noștri care nu permit copiilor lor să fie prieteni cu alți copii de alte religii. Cu siguranță, putem să-i învățăm pe copiii noștri valorile și standardele de conduită fără să-i ținem departe de toți care sunt diferiți sau fără să-i lăsăm să dea dovadă de lipsă de respect față de aceștia.

Mulți învățători ai Bisericii și de la școală au fost mâhniți de modul în care unii tineri, inclusiv tinerii SZU, se tratează unii pe alții. Porunca de a ne iubi unii pe alții include, cu siguranță, dragoste și respect între religii diferite și, de asemenea, între rase, culturi și nivele economice diferite. Noi cerem tuturor tinerilor să evite obrăznicia, insultele sau exprimările și practicile care, în mod deliberat, provoacă suferință altora. Toate acestea încalcă porunca Salvatorului de a ne iubi unii pe alții.

Salvatorul a propovăduit că cearta este un instrument al diavolului. Limbajul și practicile din lumea politică de astăzi contravin acestei învățături. A trăi în mediul confruntărilor politice este esențial pentru politicieni, dar confruntările politice nu trebuie să implice atacurile la persoană care otrăvesc procesul de guvernare și îi pedepsesc pe participanți. Noi, toți, trebuie să evităm comunicarea răuvoitoare și să dăm dovadă de politețe față de diferențele de opinii.

Cel mai important mediu pentru abținere de la ceartă și a da dovadă de respect față de diferențe este cel care există în căminul nostru și în cadrul relațiilor de familie. Diferențele sunt inevitabile – unele minore și altele majore. Cu privire la diferențele majore, să presupunem că un membru al familiei trăiește cu o altă persoană în concubinaj. Acest lucru aduce două valori importante în conflict – dragostea noastră pentru acel membru al familiei și angajamentul nostru față de porunci. Urmând exemplul Salvatorului, noi putem arăta dragoste blândă și totuși să fim fermi în adevăr prin renunțarea la acțiuni care facilitează sau par să tolereze ceea ce știm că este greșit.

Închei cu un alt exemplu cu privire la relațiile dintr-o familie. La o conferință a unui țărșuș aflat în vestul mijlociu al Statelor Unite, cu 10 ani în urmă, am întâlnit o soră care mi-a povestit că soțul ei, care nu era membru al Bisericii, o însoțise la Biserică timp de 12 ani, dar nu se alăturase niciodată Bisericii. M-a întrebat ce ar trebui să facă. Am sfătuit-o să continue să facă toate lucrurile drepte și să dea dovadă de răbdare și blândete față de soțul ei.

După o lună, mi-a scris următoarele: „M-am gândit că timp de 12 ani am demonstrat cât de răbdătoare am fost, dar nu știam dacă am fost foarte

blândă în această situație. Dar m-am străduit din greu timp de o lună și el a fost botezat”.

Blândețea este puternică, mai ales în stabilirea relațiilor din familie. Scrisoarea ei a continuat: „Chiar încerc să fiu mai blândă, deoarece ne pregătim pentru pecetluirea în templu în acest an!”

Șase ani mai târziu, ea mi-a scris o altă scrisoare: „Soțul meu [tocmai] a fost chemat și pus deoparte ca episcop [al episcopiei noastre]”².

VI.

În viață, în multe relații și circumstanțe trebuie să trăim acceptând diferențe. Acolo unde este important, opinia noastră despre aceste diferențe nu trebuie negată sau abandonată, ci, noi, cei care Îl urmăm pe Hristos trebuie să trăim în pace cu ceilalți care nu împărtășesc valorile noastre sau nu acceptă învățăturile pe care acestea se bazează. Planul salvării întocmit de Tatăl, pe care îl cunoaștem prin revelație profetică, ne-a plasat într-o viață muritoare unde trebuie să ținem poruncile Sale. Aceasta include iubirea vecinilor noștri de diferite culturi și crezuri așa cum ne-a iubit El. După cum a propovăduit un profet din Cartea lui Mormon, noi trebuie să înaintăm, având „o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii”(2 Nefi 31:20).

Oricât ar fi de greu să trăim în mijlocul tumultului din jurul nostru, porunca Salvatorului nostru de a ne iubi unii pe alții cum ne iubește El este, probabil, cea mai mare provocare. Mă rog să înțelegem această poruncă și să trăim conform ei în toate relațiile și activitățile noastre, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Dragostea – esența Evangheliei”, *Liahona*, mai 2014, p. 91.
2. Letters to Dallin H. Oaks, 23 ian. 2006 și 30 oct. 2012.

Vârstnicul Neil L. Andersen

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Joseph Smith

[Isus Hristos] a ales un bărbat sfânt, un bărbat drept să conducă restaurarea plenitudinii Evangheliei Sale. El l-a ales pe Joseph Smith.

La prima vizită pe care i-a făcut-o un înger, acesta l-a chemat pe Joseph pe nume și i-a spus că el, Moroni, era un mesager trimis din prezența lui Dumnezeu și că Dumnezeu avea o lucrare pentru el de făcut. Imaginați-vă ce a gândit Joseph când îngerul i-a spus că numele său va fi „ținut de bine și de rău printre toate națiunile, neamurile și limbile”¹. Probabil că nedumerirea din privirea lui Joseph l-a determinat pe Moroni să-i spună din nou că numele lui va fi pomenit și de bine și de rău printre toate popoarele².

Lucrurile bune spuse despre Joseph Smith au apărut treptat; lucrurile rele spuse despre el au apărut imediat. Joseph a scris: „Era foarte straniu faptul că un băiat necunoscut... a putut fi considerat... atât de [important] încât să atragă... spiritul celei mai amare persecuții”³.

Pe măsură ce dragostea unor oameni față de Joseph a crescut, alții i-au devenit din ce în ce mai ostili. La vârsta de 38 de ani a fost ucis de o mulțime răufăcătoare de 150 de bărbați care aveau fețele vopsite.⁴ Deși viața profetului a fost curmată brusc, lucrurile bune și rele spuse despre Joseph erau doar la început.

Ar trebui să fim surprinși de lucrurile rele spuse împotriva lui?

Apostolul Pavel era considerat nebun.⁵ Iubitul nostru Salvator, Fiul lui Dumnezeu, a fost etichetat ca fiind un mâncăcios și băutor de vin și posedat de diavol.⁶

Domnul i-a spus lui Joseph despre destinul său:

„Marginile pământului vor întreba de numele tău și proștii își vor bate joc de tine și iadul se va dezlănțui împotriva ta;

În timp ce aceia care au inima pură și înțelepții... și virtuozii vor căuta permanent... binecuvântări din mâna ta”⁷.

De ce permite Domnul ca oamenii buni să fie vorbiți de rău? Unul dintre motive este că opoziția față de lucrurile lui Dumnezeu îi determină pe cei care caută adevărul să îngenuncheze pentru a găsi răspunsuri.⁸

Joseph Smith este profetul restaurării. Lucrarea sa spirituală a început cu apariția Tatălui și a Fiului, urmată de numeroase alte vizite ale mesajerilor cerești. El a fost un instrument în mâinile lui Dumnezeu pentru a aduce la lumină scripturi sacre, doctrine pierdute și pentru a restaura preoția. Pentru a înțelege importanța lucrării lui Joseph este nevoie de mai mult decât o examinare mintală; este nevoie ca noi, asemenea lui Joseph, să „[cerem] de la Dumnezeu”⁹. Întrebările

de natură spirituală merită răspunsuri spirituale de la Dumnezeu.

Mulți dintre cei care neagă lucrarea restaurării pur și simplu nu cred că ființele cerești le vorbesc oamenilor pe pământ. Este imposibil, spun ei, ca un înger să înmâneze plăci de aur și ca acestea să fie traduse prin puterea lui Dumnezeu. De la acea lipsă de credință, ei resping repede mărturia lui Joseph și, din nefericire, unii ajung chiar să discrediteze viața profetului și să-i defăimeze caracterul.

Ne întristează în special faptul că unii oameni, după ce îl onorează pe Joseph, renunță la convingerile lor și apoi îl critică pe profet.¹⁰

Vârșnicul Neal A. Maxwell a spus cândva că: „A studia Biserica... prin prisma celor care au părăsit-o este ca și cum l-ai intervieva pe Iuda ca să-L înțelegi pe Isus. Aceștia vorbesc mai mult despre ei decât despre Biserica pe care au părăsit-o”¹¹.

Isus a spus: „Binecuvântați pe cei ce vă blestemă... și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc”¹². Vă invit ca noi să dăm dovadă de bunătate față de cei care-l critică pe Joseph Smith, știind în inimile noastre că el a fost profet al lui Dumnezeu și fiind conștienți de faptul că acest lucru a fost prevestit de mult de Moroni.

Cum ar trebui să răspundem unei persoane sincere, care este preocupată de comentariile negative pe care le-a auzit sau citit cu privire la Joseph Smith? Bineînțeles că primim întotdeauna cu interes întrebările deschise și sincere.

Pentru a răspunde întrebărilor despre caracterul lui Joseph, am putea folosi cuvintele a mii de oameni care l-au cunoscut personal și care și-au dat viețile pentru lucrarea a cărei temelie a așezat-o. John Taylor, care primise patru gloanțe la momentul în care Joseph Smith fusese ucis, a declarat

ulterior: „Mărturisesc înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a oamenilor că [Joseph] a fost un bărbat bun, onorabil [și] virtuos... [și] că modul în care se comporta în particular și în public era exemplar – și că a trăit și a murit ca un om al lui Dumnezeu”¹³.

Am vrea să le reamintim celor care caută cu sinceritate adevărul despre Biserica faptul că informațiile de pe Internet nu au un filtru cu privire la „adevăr”. Unele informații, indiferent cât de convingătoare, pur și simplu nu sunt adevărate.

Cu ani în urmă, am citit un articol în revista *Time*, ce relata despre descoperirea unei presupuse scrisori a lui Martin Harris, și care venea în contradicție cu relatarea lui Joseph Smith despre găsirea plăcilor de pe care s-a tradus Cartea lui Mormon.¹⁴

Câțiva membri ai Bisericii au părăsit Biserica din pricina documentului.¹⁵

Din nefericire, au părăsit-o prea repede. După luni de zile, experții au descoperit (iar falsificatorul a mărturisit) că acea scrisoare era complet falsă.¹⁶ Este de înțeles că poate veți vrea să cercetați ceea ce auziți la știri, dar nu trebuie să vă îndoiiți niciodată de mărturia profeților lui Dumnezeu.

Am vrea să le reamintim celor care caută adevărul despre Biserica faptul că unele informații despre Joseph, deși corecte, sunt prezentate în afara contextului perioadei și împrejurărilor în care el a trăit.

Vârșnicul Russell M. Nelson a ilustrat acest lucru. Dânsul a spus: „Lucram în calitate de consultant pentru Guvernul Statelor Unite în cadrul Centrului Național pentru Prevenirea Bolilor, în Atlanta, Georgia. Odată, la sfârșitul adunărilor noastre, în timp ce

așteptam un taxi pentru a mă duce la aeroport, m-am întins pe gazon pentru a mă bucura de căldura razelor de soare înainte să mă întorc la vremea de iarnă din Utah... Ulterior, am primit prin poștă o fotografie, făcută de un fotograf cu un teleobiectiv, care a capturat momentul meu de relaxare pe gazon. Sub fotografie era scris un titlu: «Consultant guvernamental la Centrul Național». Fotografia era adevărată, titlul era adevărat, dar adevărul era folosit pentru a crea o impresie falsă”¹⁷. Nu renunțăm la un lucru despre care știm că e adevărat din cauza unui lucru pe care încă nu îl înțelegem.

Am vrea să le reamintim celor care caută adevărul despre Biserica faptul că Joseph nu a fost singur atunci când a fost vizitat de îngeri.

Martorii Cărții lui Mormon au scris: „Declarăm în cuvinte chibzuite că un înger al lui Dumnezeu a coborât din cer și... noi ne-am uitat și am văzut plăcile”¹⁸. I-am putea cita și pe mulți alții, de asemenea.¹⁹

O persoană care caută cu sinceritate adevărul despre Biserica ar trebui să vadă răspândirea Evangheliei drept rodul lucrării Domnului prin profet.

Acum, avem peste 29 000 de congregații și 88 000 de misionari care predică Evanghelia în întreaga lume. Milioane de sfinți din zilele din urmă caută să-L urmeze pe Isus Hristos, să trăiască vieți onorabile, să se îngrijească de cei săraci și să dea din timpul și talentelor lor pentru a-i ajuta pe alții.

Isus a spus:

„Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune...”

După roadele lor îi veți cunoaște”²⁰.

Aceste explicații sunt convingătoare, dar cel care caută cu sinceritate adevărul despre Biserica nu trebuie să se bazeze doar pe ele pentru a ajunge la o decizie cu privire la acesta.

Să vă fixați bine propriile măști spirituale de oxigen pentru a fi pregătiți să-i ajutați pe alții care caută adevărul.

Fiecare persoană are nevoie de o confirmare spirituală despre misiunea divină și caracterul profetului Joseph Smith. Acest lucru este valabil pentru fiecare generație. Întrebările spirituale merită răspunsuri spirituale de la Dumnezeu.

În timpul unei recente vizite pe care am făcut-o pe Coasta de Est a Statelor Unite, un fost misionar mi-a vorbit despre un prieten care devenise deziluzionat din pricina unor informații pe care le primise despre profetul Joseph Smith. Vorbiseră de mai multe ori, iar fostul misionar părea să aibă și el unele îndoieli ca urmare a discuțiilor.

Deși speram că-și va putea întări prietenul, am fost îngrijorat de propria sa mărturie. Frați și surori, permiteți-mi să trag un semnal de alarmă: nu veți fi de prea mult ajutor altora atunci când credința dumneavoastră personală nu este bine întemeiată.

Cu câteva săptămâni în urmă, m-am urcat la bordul unui avion care zbură spre America de Sud. Însoțitoarea de zbor ne-a îndreptat atenția spre un material video referitor la măsurile de siguranță. „Este puțin probabil”, am fost preveniți, „dar, dacă presiunea aerului din cabină se schimbă, cutiile de deasupra dumneavoastră, unde se află măștile de oxigen, se vor deschide. Dacă acest lucru se întâmplă, trageți masca spre dumneavoastră. Puneți

masca astfel încât să vă acopere nasul și gura. Prindeți-vă masca pe după cap folosind elasticul, ajustându-l după cum e necesar”. Apoi, această atenționare: „Asigurați-vă că masca vă este bine poziționată înainte să-i ajutați pe alții”.

Comentariile negative despre profetul Joseph Smith se vor întehi pe măsură ce ne apropiem de cea de-a Doua Venire a Salvatorului. Afirmările pe jumătate adevărate și înșelătoriile subtile nu vor scădea ca număr. Vor fi membri de familie și prieteni care vor avea nevoie de ajutorul dumneavoastră. Acum este momentul să vă fixați bine propriile măști spirituale de oxigen pentru a fi pregătiți să-i ajutați pe alții care caută adevărul.²¹

Mărturia despre profetul Joseph Smith poate fi obținută diferit de fiecare dintre noi. Poate fi obținută în timp ce îngenuncheați pentru a vă ruga, rugându-L pe Dumnezeu să vă confirme că Joseph a fost un profet adevărat. Poate fi obținută în timp ce citiți relatarea profetului despre Prima Viziune. O mărturie poate pătrunde în inima dumneavoastră în timp ce citiți Cartea lui Mormon din nou și din nou. O puteți obține în timp ce vă depuneți

mărturia despre profet sau vă aflați în templu și realizați faptul că, prin Joseph Smith, puterea sfântă a preoției a fost restaurată pe pământ.²² Dând dovadă de credință și intenție adevărată, mărturia dumneavoastră despre profetul Joseph Smith se va întări. Asemenea baloanelor cu apă aruncate în mod constant de pe margini, care vă vor uda puțin, remarcile negative vă pot afecta, dar nu le lăsați niciodată să stingă flacăra puternică a credinței dumneavoastră.

Tinerilor care aud acest cuvinte sau care le vor citi în viitor le fac o invitație anume: Dobândiți o mărturie personală despre profetul Joseph Smith. Faceți-vă auziți pentru a ajuta la împlinirea cuvintelor profetice ale lui Moroni de a spune lucruri bune despre profet. Iată două idei: prima, găsiți versete în Cartea lui Mormon despre care simțiți și știți că sunt absolut adevărate. Apoi, împărtășiți-le familiei și prietenilor în serile în familie, la seminar și în clasele Tinerilor Băieți și ale Tinerelor Fete, mărturisind faptul că Joseph a fost un instrument în mâinile lui Dumnezeu. A doua sugestie, citiți mărturia profetului Joseph Smith din Perla de mare preț sau din acest

Mărturia profetului Joseph Smith există acum în 158 de limbi.

pliant tradus până acum în 158 de limbi. Îl puteți găsi online, pe LDS.org sau îl puteți cere de la misionari.

Acesta cuprinde propria mărturie a lui Joseph despre ce s-a întâmplat cu adevărat. Citiți-l des. Puteți înregistra mărturia lui Joseph Smith cu vocea voastră, o puteți asculta frecvent și o puteți împărtăși prietenilor. Ascultând mărturia profetului, înregistrată cu vocea voastră, veți putea dobândi confirmarea pe care o căutați.

Ne așteaptă vremuri mărețe și minunate. Președintele Thomas S. Monson a spus: „Această cauză mărețată... va continua să avanseze, schimbând și binecuvântând vieți... Nicio forță din întreaga lume nu poate opri lucrarea lui Dumnezeu. În pofida a ceea ce va veni, această cauză mărețată va merge înainte”²³.

Vă las cu mărturia mea că Isus este Hristosul, Salvatorul și Mântuitorul nostru. El a ales un bărbat sfânt, un bărbat drept să conducă restaurarea plenitudinii Evangheliei Sale. El l-a ales pe Joseph Smith.

Depun mărturie că Joseph Smith a fost un bărbat integru și virtuos, un ucenic al lui Isus Hristos. Dumnezeu, Tatăl, și Fiul Său, Isus Hristos, i-au apărut cu adevărat. El a tradus, într-adevăr, Cartea lui Mormon prin darul și puterea lui Dumnezeu.

După ce vom muri, vom înțelege limpede chemarea sacră și misiunea divină a profetului Joseph Smith. În acea zi nu foarte îndepărtată, pentru dumneavoastră, pentru mine și pentru milioane de oameni „Joseph va fi din nou un frate iubit”²⁴. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Joseph Smith – Istorie 1:33.
2. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:29–46.
3. Joseph Smith – Istorie 1:23.
4. Vezi Doctrină și legăminte 135:1.
5. Vezi Faptele apostolilor 26:24.
6. Vezi Matei 11:19; Ioan 10:20.

7. Doctrină și legăminte 122:1–2.
8. Președintele Dieter F. Uchtdorf a spus: „Îndoiiți-vă de îndoielile dumneavoastră, înainte de a vă îndoii de credința dumneavoastră. Nu trebuie să le permitem niciodată îndoielilor să ne facă prizonieri și să ne țină departe de dragostea, pacea și darurile divine care vin prin credința în Isus Hristos” („Veniți, alăturați-vă nouă”), *Liahona*, nov. 2013, p. 23). Vărstnicul Jeffrey R. Holland a spus: „Aceasta este o muncă divină aflată în desfășurare, cu binecuvântări care sunt văzute pretutindeni, deci vă rog, nu vă îngrijorați prea mult dacă, din când în când, apar probleme care trebuie examinate, înțelese și rezolvate. Probleme apar și vor apărea. *In această Biserică, ceea ce știm va fi mereu mai important decât ceea ce nu știm*” („Cred, Doamne!”, *Liahona*, mai 2013, p. 94).
9. Iacov 1:5; vezi, de asemenea, Joseph Smith – Istorie 1:11–13.
10. Daniel Tyler a relatat: „Fratele Isaac Behunin și cu mine [i-am făcut o vizită profetului] la reședința sa. Persecuțiile la care era supus au fost subiectul discuției noastre. El a repetat multe declarații mincinoase, incoerente și contradictorii făcute de apostoli... El a spus, de asemenea, că majoritatea oficialităților, care i-ar fi luat [bucuroase] viața pe când era arestat, și-au schimbat atitudinea în favoarea sa după ce l-au cunoscut... Fratele Behunin a spus: «Dacă ar trebui să părăsesc această Biserică, nu aș face așa cum au făcut acei bărbați: aș merge într-un loc îndepărtat, unde nu s-a auzit niciodată de mormonism, m-aș așeza acolo și nimeni nu ar afla vreodată că eu aș ști ceva despre el.» [Joseph] a replicat imediat: «Frate Behunin, nu știi ce ai face. Fără îndoială, acești oameni au gândit odată ca tine. Înainte de a te alătura Bisericii, te aflai pe teren neutru... Când te-ai alăturat acestei Biserici, te-ai angajat să-L slujești pe Dumnezeu. Când ai făcut acest lucru, ai părăsit terenul neutru și niciodată nu te mai poți întoarce pe el. Dacă Îl vei părăsi pe Învățătorul pe care te-ai angajat să-L slujești, o vei face fiind instigat de cel rău și îi vei urma porunca și vei fi slujitorul lui.» (în *Învățăturile ale președinților Bisericii: [Joseph Smith, [2007], p. 341–342).*
11. Neal A. Maxwell, „All Hell Is Moved” (Adunare de devoțiune desfășurată în cadrul Universității Brigham Young, 8 nov. 1977), p. 3; speeches.byu.edu.
12. Matei 5:44.
13. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), p. 83; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 135:3.

14. Vezi Richard N. Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots”, *Time*, 20 mai 1985, p. 44.
15. Vezi Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots”, p. 44; vezi, de asemenea, Gordon B. Hinckley, „Lord, Increase Our Faith”, *Ensign*, nov. 1987, p. 52; Neil L. Andersen, „Încercarea credinței dumneavoastră”, *Liahona*, nov. 2012, p. 41.
16. Vezi Richard E. Turley jr., *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case* (1992).
17. Russell M. Nelson, „Truth – and More”, *Ensign*, ian. 1986, p. 71.
18. „Mărturia a trei martori”, Cartea lui Mormon.
19. Vezi Joseph Smith – Istorie 1:71, notă; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 76:23.
20. Matei 7:18, 20.
21. Referindu-se la cei care au îndoii, președintele Henry B. Eyring a spus: „Din dragoste pentru ei, poate veți decide să încercați să le oferiți ce vor. Poate veți fi tentați să discutați cu ei despre îndoielile lor, în speranța că veți găsi dovezi sau argumente să le risipiți îndoielile. Adesea, persoanele cu îndoii vor să vorbească despre lucrurile sau argumentele despre care ele consideră că le-au creat îndoii și despre cât de mult i-au rănit... Am face bine dacă dumneavoastră și cu mine nu petrecem mult timp discutând despre ceea ce cursanții noștri consideră a fi sursa îndoielilor lor... Problema lor nu ține de ceea ce ei cred că văd; ține de ceea ce nu văd... Am face cel mai bine dacă am schimba devreme discuția și am vorbi despre lucrurile inimii, acele schimbări ale inimii care deschid ochii spirituali” („And Thus We See: Helping a Student in a Moment of Doubt” [cuvântare adresată educatorilor de religie din cadrul Sistemului Educațional al Bisericii, 5 febr. 1993], p. 3, 4; si.lds.org).
22. Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Cu mulți ani în urmă, după ce am fost rânduit diacon la vârsta de doisprezece ani, tatăl meu, care era președintele țării noastre, m-a dus la prima mea adunare a preoției din cadrul țării noastre... [Imnul de deschidere a fost „Laudă profetului”]. Cântau despre profetul Joseph Smith și, în timp ce făceau aceasta, în inima mea a pătruns un sentiment de dragoste și credință față de mărețul profet al acestei dispensații... Am știut atunci, prin puterea Duhului Sfânt, că Joseph Smith a fost într-adevăr profet al lui Dumnezeu” („Praise to the Man”, *Tambuli*, ian. 1984, p. 1, 2).
23. Thomas S. Monson, „Acum, când ne adunăm din nou”, *Liahona*, mai 2012, p. 4.
24. „Laudă profetului”, *Immuri*, nr. 21.

Tad R. Callister
președintele general al Școlii de duminica

Părinții – principalii învățători de Evanghelie pentru copiii lor

În cele din urmă, căminul este mediul ideal pentru predicarea Evangheliei lui Isus Hristos.

Ben Carson a spus despre el însuși: „Eram cel mai nepregătit elev de clasa a V-a din toată clasa mea”. Într-o zi, Ben a dat un test la matematică ce a constat din 30 de exerciții. Elevul din spatele lui i l-a corectat și i l-a dat înapoi. Învățătoarea, doamna Williamson, a început să numească fiecare elev pentru ca acesta să-i spună nota obținută. În cele din urmă, a ajuns la Ben. Rușinat, el a bombănit răspunsul. Doamna Williamson, crezând că el a spus „9”, a spus că pentru Ben să rezolve 9 din 30 era un progres minunat. Elevul din spatele lui Ben a spus tare: „Nu nouă! El nu a rezolvat... niciunul”. Ben a spus că îi venea să intre în pământ de rușine.

În aceeași perioadă, mama lui Ben, Sonya, se confrunta cu propriile încercări. Ea era una dintre cei 24 de copii ai părinților ei, avea doar trei clase și nu știa să citească. Se căsătorise la vârsta de 13 ani, divorțase, avea doi fii și îi creștea în ghetourile din Detroit. Cu toate acestea, se bizuia fără teamă pe forțele proprii și avea credința fermă că Dumnezeu

avea să-i ajute pe ea și pe fiii ei dacă își făceau partea.

Într-o zi, viața ei și a fiilor ei a ajuns la o răscruce. Ea și-a dat seama că oamenii de succes cărora le făcea curat în case aveau biblioteci – ei citeau. După muncă, ea s-a dus acasă și a oprit televizorul la care se uitau Ben și fratele lui. În principiu, ea a spus: Voi, băieți, vă uitați prea mult la televizor. De acum înainte vă puteți uita doar la trei emisiuni pe săptămână. În timpul liber, vă veți duce la bibliotecă – veți citi două cărți pe săptămână și-mi veți face un rezumat.

Băieții au rămas șocați. Ben a spus că nu citise în viața lui vreo carte, cu excepția cazului în care i s-a cerut la școală. Ei au protestat, s-au plâns, s-au certat, dar nu le-a fost de niciun folos. Apoi, Ben a spus: „Ea a spus foarte clar ce dorea. Nu mi-a plăcut regula, însă hotărârea ei de a ne vedea mai buni mi-a schimbat viața”.

Și la ce schimbare a dus... În clasa a VII-a, el avea cele mai bune note din clasă. A obținut o bursă pentru a merge la Universitatea Yale, apoi la

Facultatea de medicină Johns Hopkins unde, la vârsta de 33 de ani, a devenit șeful secției de neurologie pediatrică și chirurg de renume mondial. Cum a fost posibil acest lucru? În mare măsură datorită unei mame care, fără prea multe dintre comoditățile vieții, a slujit cu credință și sârguință în calitatea ei de părinte.¹

Scripturile vorbesc despre rolul părinților – că au datoria de a-și învăța copiii „doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt” (D&L 68:25).

În calitate de părinți, noi trebuie să fim principalii învățători de Evanghelie și principalele exemple pentru copiii noștri – nu episcopul, nu Școala de duminica, nu Tinerele Fete sau Tinerii Băieți, ci noi, părinții. În calitate de principalii lor învățători de Evanghelie, îi putem învăța despre puterea și realitatea ispășirii – ale identității și destinului lor divin – și, făcând astfel, le oferim o temelie sigură pe care să clădească. În cele din urmă, căminul este mediul ideal pentru predicarea Evangheliei lui Isus Hristos.

În urmă cu aproximativ un an, am primit o însărcinare în Beirut, Liban. În timp ce mă aflam acolo, am cunoscut o fată în vârstă de 12 ani, pe nume Sarah. Părinții ei și doi frați mai mari se convertiseră la Biserică în România, dar apoi au trebuit să se întoarcă în țara lor când Sarah avea doar șapte ani. În țara lor, Biserica nu era prezentă, nu exista nicio unitate organizată, nu exista Școala de duminica și nici programul Tinerele Fete. După cinci ani, această familie a aflat de existența unei ramuri în Beirut și, exact înainte de sosirea mea, au trimis-o pe Sarah, fiica lor în vârstă de 12 ani, însoțită de frați mai mari, să fie botezată. În timp ce mă aflam acolo, a avut loc o adunare de devoțiune în

cadru careia eu am vorbit despre planul salvării. Sarah și-a ridicat deseori mâna și a răspuns la întrebări.

După adunare, știind că nu avusese aproape deloc contact cu Biserica, m-am apropiat de ea și am întrebato: „Sarah, cum ai știut răspunsurile la acele întrebări?”. Ea mi-a răspuns imediat: „Mama m-a învățat”. Ei nu au avut Biserica în comunitatea lor, dar au avut Evanghelia în căminul lor. Mama ei era principala ei învățătoare de Evanghelie.

Enos a fost cel care a spus: „Cuvintele pe care le-am auzit deseori spuse de tatăl meu despre viața veșnică și despre bucuria sfinților au coborât adânc în inima mea” (Enos 1:3). Nu există vreo îndoială legată de cine a fost principalul învățător de Evanghelie al lui Enos.

Îmi amintesc cum tata stătea relaxat lângă șemineu citind scripturile și alte cărți bune și cum eu mă așezam lângă el. Îmi amintesc cartonașele pe care le ținea în buzunarul de la cămașă, pe care erau scrise citate din scripturi, din Shakespeare și cuvinte noi pe care le memora și le învăța. Îmi amintesc întrebările și discuțiile legate de Evanghelie din timpul meselor. Îmi amintesc de numeroasele ocazii în care tata m-a dus să-i vizităm pe cei în vârstă – cum ne opream să cumpărăm înghețată pentru cineva sau o cină cu pui pentru altcineva sau cum oferea câțiva bani prin intermediul strănerii lui de mână în semn de rămas bun. Îmi amintesc sentimentul plăcut și dorința de a fi ca el.

Mi-o amintesc pe mama care, deși avea aproximativ 90 de ani, gătea în bucătăria ei de la bloc și cum, apoi, ținea în mână o tavă cu mâncare. Am întrebato unde se ducea. Mi-a răspuns: „O, mă duc să le duc ceva de mâncare celor în vârstă”. Mi-am spus: „Mamă, tu ești cea în vârstă”. Niciodată nu pot să-mi exprim pe deplin

recunoștința față de părinții mei, care au fost principalii mei învățători de Evanghelie.

Unul dintre cele mai însemnate lucruri pe care le putem face ca părinți este de a ne învăța copiii despre puterea rugăciunii, nu doar rutina rugăciunii. Când aveam aproximativ 17 ani, am îngenuncheat lângă patul meu spunându-mi rugăciunea de seară. Fără să știu, mama stătea în ușă. După ce am terminat, ea mi-a spus: „Tad, îți ceri Domnului să te ajute să-ți găsești o soție bună?”.

Întrebarea ei m-a luat total prin surprindere. Acela era ultimul lucru la care m-aș fi gândit. Mă gândeam la baschet și școală. Prin urmare, am răspuns: „Nu”, la care ea a spus: „Ei bine, ar trebui, fiule; va fi cea mai importantă decizie pe care va trebui s-o iei vreodată”. Acele cuvinte au pătruns adânc în inima mea și, astfel, în următorii șase ani m-am rugat ca Dumnezeu să mă ajute să-mi găsesc o soție bună. Și, o da, El chiar mi-a răspuns la acea rugăciune!

În calitate de părinți, ne putem învăța copiii să se roage pentru lucruri care au consecințe eterne – să se roage pentru tăria de a fi curați din punct de vedere moral într-o lume foarte dificilă, de a fi supuși și de a avea curajul să apere ceea ce este drept.

Nu ne îndoim că cei mai mulți dintre tinerii noștri își spun rugăciunea de seară, însă, probabil că mulți dintre ei întâmpină greutăți în ceea ce privește obiceiul de a-și spune rugăciunea personală de dimineață. Ca părinți și principalii lor învățători de Evanghelie, putem îndrepta aceasta. Care părinte din vremurile Cărții lui Mormon și-ar fi lăsat fiii să mărșăluiească spre câmpul de luptă fără o platoșă, un scut și o sabie care să-i protejeze împotriva potențialelor lovituri mortale ale dușmanului? Dar câți dintre noi ne lășăm copiii să iasă din casă în fiecare dimineață și să se ducă spre cele mai periculoase dintre toate câmpurile de luptă, pentru a-l înfrunța pe Satana și nenumăratele lui ispite, fără platoșa, scutul și sabia lor spirituale care rezultă din puterea protectoare a rugăciunii? Domnul a spus: „Roagă-te tot timpul... ca să-l poți învinge pe Satana” (D&L 10:5). În calitate de părinți, le putem insufla copiilor noștri obiceiul și puterea rugăciunii de dimineață.

Putem, de asemenea, să ne învățăm copiii să-și folosească timpul în mod înțelept. Uneori, asemenea Sonyei Carson, va trebui să punem piciorul în prag, cu dragoste, dar ferm pentru a limita timpul pe care copiii

noștri îl petrec în fața televizorului sau cu alte dispozitive electronice care, în multe cazuri, le monopolizează viața. În schimb, trebuie să le redirecționăm timpul către activități mai productive, axate pe Evanghelie. Poate că la început vom avea parte de împotrivire, de plângeri, însă, asemenea Sonyei Carson, trebuie să avem viziunea și voința de a rămâne fermi. Într-o zi, copiii noștri vor înțelege și vor aprecia ceea ce am făcut. Dacă noi nu facem aceasta, atunci cine?

Ne putem întreba: au copiii noștri parte de cele mai bune eforturi ale noastre spirituale, intelectuale și creative sau au ei parte de timpul și talentele noastre rămase după ce am dat tot ce am avut pentru chemarea noastră în cadrul Bisericii sau la locul nostru de muncă? În viața care va veni, nu știu dacă titluri precum episcop sau președintă a Societății de Alinare vor dăinui, dar știu în mod cert că titlurile de soț și soție, tată și mamă, vor continua și vor fi respectate în lumi fără sfârșit. Acesta este un motiv pentru care este atât de important să ne onorăm responsabilitățile de părinți aici, pe pământ, pentru a ne putea pregăti pentru acele responsabilități mult mai mari, dar similare, din viața care va veni.

Ca părinți, putem merge înainte având asigurarea că Dumnezeu nu ne va lăsa niciodată singuri. Dumnezeu nu ne dă niciodată o responsabilitate fără să ne ofere ajutor divin – despre aceasta pot depune mărturie. Mă rog ca noi, în rolul nostru divin de părinți, și în parteneriat cu Dumnezeu, să devenim principalii învățători de Evanghelie și principalele exemple pentru copiii noștri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Vârstnicul Jörg Klebingat
din Cei Șaptezeci

Apropiați-vă cu încredere de scaunul de domnie al lui Dumnezeu

Folosind ispășirea lui Isus Hristos, puteți începe să creșteți încrederea dumneavoastră spirituală, începând de astăzi, dacă doriți să ascultați și să acționați.

Pe o scară de la 1 la 10, cum ați evalua încrederea dumneavoastră spirituală înaintea lui Dumnezeu? Aveți o mărturie personală despre faptul că, în calitatea dumneavoastră de sfânt din zilele din urmă, sacrificiul dumneavoastră de până acum este suficient pentru a moșteni viața veșnică? Credeți cu sinceritate că Tatăl Ceresc este mulțumit de dumneavoastră? Ce gânduri v-ar veni în minte dacă, peste un minut, ați avea un interviu personal cu Salvatorul? Imaginea de sine v-ar fi dominată de păcate, regrete și defecte sau, în mod firesc, ați simți bucuria acestei perspective? I-ați căuta privirea sau ați evita să-L priviți? Ați zăbovi la ușă sau v-ați apropia cu încredere de El?

De câte ori dușmanul nu poate convinge sfinți imperfecti, totuși lup-tători, ca dumneavoastră, să-și abandoneze încrederea într-un Dumnezeu

personal și iubitor, el se folosește de o campanie vicioasă, cu scopul de a vă îndepărta de Dumnezeu cât mai mult posibil. Dușmanul știe că, într-adevăr, credința în Hristos – acel tip de credință care produce îndurare necontenită și chiar miracole puternice – este strâns legată de încrederea personală în faptul că vă străduiți să alegeți ce e drept. Din acest motiv, el va căuta să influențeze gândurile și sentimentele dumneavoastră cele mai profunde pentru a vă spune minciuni – că Tatăl Ceresc este dezamăgit de dumneavoastră, că binecuvântările ispășirii nu vă sunt accesibile, că nu are nici un rost nici măcar să încercați, că toți ceilalți sunt mai buni decât dumneavoastră, că sunteți nedemn și o mie de variante ale aceleiași teme malefice.

Dacă permiteți acestor glasuri să vă facă să aveți o părere de sine tot mai rea, nu vă puteți apropia cu încredere

adevărată de scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Orice veți face, pentru orice vă veți ruga, orice fel de speranțe într-un miracol ați putea avea, întotdeauna va fi destulă îndoială în forțele proprii, care să vă distrugă încet credința – nu numai credința în Dumnezeu, ci și încrederea în sine. A trăi Evanghelia în acest fel nu este plăcut și nu este nici foarte sănătos. Și, mai presus de toate, este complet de prisos! Decizia de schimbare vă aparține dumneavoastră, și numai dumneavoastră.

Aș dori să împărtășesc șase sugestii concrete care, dacă sunt urmate, vor împrăști aceste glasuri malefice și vă vor reda acea siguranță liniștită și încredere spirituală pe care le puteți avea, numai să doriți acest lucru. Indiferent de aprecierea pe care v-ați acordat-o pe acea scară de la 1 la 10, folosind ispășirea lui Isus Hristos, puteți începe să creșteți încrederea dumneavoastră spirituală, începând de astăzi, dacă doriți să ascultați și să acționați. Voi vorbi cu îndrăzneală, sperând să edific și nu să jignesc.

1. Asumați-vă responsabilitatea pentru propria bunăstare spirituală. Încetați să mai dați vina pe alții sau pe împrejurări, încetați să vă justificați și încetați să găsiți scuze pentru faptul că nu puteți să vă străduiți pe deplin să fiți supus. Acceptați că sunteți „liberi în trup” și „liberi să [alegeți] libertatea și viața veșnică” (2 Nefi 2:27). Domnul cunoaște perfect circumstanțele dumneavoastră, dar, de asemenea, cunoaște perfect de bine dacă pur și simplu alegeți să nu trăiți în deplin acord cu Evanghelia. Dacă aceasta este situația, fiți suficient de cinștiți să o admiteți și străduiți-vă să fiți perfecți în măsura în care vă permit circumstanțele. *Încrederea spirituală crește atunci când vă asumați responsabilitatea propriei bunăstări spirituale, aplicând zilnic ispășirea lui Isus Hristos.*

2. Asumați-vă responsabilitatea pentru propria bunăstare fizică. Sufletul dumneavoastră este compus din trup și spirit (vezi D&L 88:15). Hrănirea spiritului în timp ce vă neglijați trupul, care este un templu, duce de obicei la conflict spiritual și un respect de sine scăzut. Dacă nu sunteți în formă fizică, dacă nu vă simțiți confortabil în propriul corp și puteți să faceți ceva în legătură cu asta, atunci faceți! Vârșnicul Russell M. Nelson ne-a învățat că ar trebui „să privim trupul nostru ca pe un templu propriu” și că ar trebui „să ne controlăm dieta și să facem exerciții pentru o condiție fizică bună” („We Are Children of God”, *Liahona*, ian. 1999, p. 103).

Președintele Boyd K. Packer ne-a învățat că „spiritul și trupul nostru sunt îmbinate în așa fel încât trupul nostru devine un instrument al minții și temelia caracterului nostru” („The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character” [Seară la gura sobei organizată de Sistemul educațional al Bisericii, 2 feb. 2003], p. 2; speeches.byu.edu). De aceea, vă rog să judecați cu înțelepciune ce, și mai ales cât de mult mâncați și, cu regularitate, oferiți-i trupului dumneavoastră exercițiile de care are nevoie și pe care le merită. Dacă sunteți apt din punct de vedere fizic, hotărâți astăzi să luați controlul asupra trupului dumneavoastră și începeți un program de exerciții regulat, pe termen lung, potrivit cu capacitățile dumneavoastră,

combinat cu o dietă mai sănătoasă. *Încrederea spirituală crește atunci când spiritul dumneavoastră, cu ajutorul Salvatorului, are cu adevărat control asupra omului firesc, bărbat sau femeie.*

3. Acceptați supunerea voluntară, completă, ca făcând parte din viața dumneavoastră. Recunoașteți că nu puteți să-L iubiți pe Dumnezeu fără să iubiți, de asemenea, poruncile Sale. Modelul stabilit de Salvator este clar și simplu: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Supunerea numai față de unele dintre porunci aduce cu sine numai unele dintre binecuvântări, iar alegerea unui lucru rău în locul unui lucru și mai rău este tot o alegere greșită. Nu poți să te uiți la un film imoral și să te aștepti să te simți virtuos pentru că nu te-ai uitat la unul *foarte* imoral. Ținerea cu credință a unor porunci nu justifică neglijarea altora. Abraham Lincoln, în mod corect, a spus: „Când fac bine, mă simt bine, când fac rău, mă simt rău” (în William H. Herndon și Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 volume [1889], 3:439).

De asemenea, faceți lucrurile corecte din motivele corecte. Domnul, care „cere inima și un suflet binevoitor” (D&L 64:34) și care „este un cunoscător al gândurilor și al intențiilor inimii” (D&L 33:1), știe de ce mergeți la Biserică, dacă sunteți prezent acolo numai cu trupul sau vă închinați cu

adevărat. Nu puteți cânta duminica, „O Babilon, o, Babilon, [eu te părăsesc]” și apoi să-l căutați sau să-i tolerați compania câteva momente mai târziu („Vârșnici ai Israelului”, *Immuri*, nr. 204). Amintiți-vă că neglijența în aspectele spirituale nu a însemnat niciodată fericire. Faceți ca Biserica și Evanghelia restaurată să reprezinte întreaga dumneavoastră viață, nu doar o parte a vieții exterioare sau sociale. A alege astăzi cui veți sluji este vorbă în vânt, până nu trăiți în conformitate cu ceea ce ați ales (vezi Iosua 24:15). *Încrederea spirituală crește atunci când te străduiești cu adevărat, din motivele corecte, să trăiești o viață consacrată, în ciuda tuturor imperfecțiunilor pe care le ai!*

4. Învățați foarte, foarte bine să vă pocăiți complet și repede. Deoarece ispășirea lui Isus Hristos este foarte practică, ar trebui să o aplicați cu generozitate, 24 de ore pe zi, 7 zile din săptămână, pentru că aceasta nu se epuizează niciodată. Acceptați ispășirea lui Isus Hristos și pocăința

ca lucruri binevenite și aplicate zilnic, potrivit poruncilor Marelui Tămăduitor. Învățați să aveți o atitudine de pocăință continuă, fericită și bucurasă făcând din acest lucru stilul de viață pentru care să optați. Făcând astfel, feriți-vă de tentația de a amâna și nu așteptați ca lumea să vă felicite. Concentrați-vă asupra Salvatorului, aveți grijă mai mult de ceea ce crede El despre dumneavoastră și lăsați consecințele să urmeze. *Încrederea spirituală crește atunci când, de bună voie și cu bucurie, vă pocăiți atât de păcatele mari, cât și de cele mici, atunci când ele apar, aplicând ispășirea lui Isus Hristos.*

5. Învățați foarte, foarte bine să iertați. „Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i iertați pe toți oamenii” (D&L 64:10). Iertați pe fiecare, totul și tot timpul, sau cel puțin străduiți-vă să faceți așa, permițând în acest fel iertării să pătrundă în viața dumneavoastră. Nu purtați pică, nu vă supărați ușor, iertați și uitați repede și nu vă gândiți

vreodată că sunteți scutiți de la această poruncă. *Încrederea spirituală crește atunci când știți că Domnul are cunoștință de faptul că nu aveți sentimente negative față de alt suflet.*

6. Acceptați încercările, piedicile și „surprizele”, ca parte a experienței dumneavoastră muritoare. Amintiți-vă că sunteți aici pentru a fi dovediți și încercați, „pentru a vedea dacă [veți] face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul [vostru vi] le va porunci” (Avraam 3:25) – și aș putea să adaug „în orice condiții”. Milioane dintre frații și surorile dumneavoastră au fost sau sunt astfel încercați, deci, de ce ați fi dumneavoastră scutiți? Unele încercări vin din pricina propriei dumneavoastră nesupuneri sau neglijențe. Alte încercări vin din cauza neglijenței altora sau pur și simplu pentru că aceasta este o lume decăzută. Când vin aceste încercări, adepții dușmanului încep să transmită că ați făcut ceva rău, că aceasta este o pedeapsă, un semn că Tatăl Ceresc nu vă iubește. Ignorați aceste lucruri! În schimb, încercați să vă forțați să zâmbiți, să priviți către cer și să spuneți, „Înțeleg, Doamne. Știu ce înseamnă aceasta. Este timpul să fiu încercat, nu-i așa?” Apoi, asociați-vă cu El, ca să puteți îndura bine până la sfârșit. Încrederea spirituală crește atunci când acceptați că „deseori încercărilor și necazurilor li se permite să intre [în viața dumneavoastră] din cauza a ceea ce faceți bine” (Glenn L. Pace, “Crying with the Saints” [Adunare de devoțiune desfășurată în cadrul Universității Brigham Young, 13 dec. 1987], p. 2; speeches.byu.edu).

În timp ce prezidam asupra Misiunii Kiev, Ucraina, am întregat o dată pe una dintre cele mai credincioase surori, de ce avea întotdeauna o părere atât de proastă despre ea însăși, de ce, întotdeauna, își reproșa excesiv,

cele mai mici lucruri. Răspunsul a fost un exemplu clasic ilustrând pe cineva care ascultă vocea incorectă, deoarece a răspuns: „Ca să nu-mi reproșeze nimeni înainte să o fac eu”.

Dragi frați și surori, sfatul meu pentru această soră misionară este și sfatul pentru dumneavoastră: acceptați și înfrunțați-vă slăbiciunile, dar nu fiți imobilizați de ele, pentru că unele dintre ele vă vor însoți până când veți pleca din această viață pământească. Indiferent care este situația dumneavoastră actuală, chiar în momentul în care alegeți de bună voie să vă pocăiți sincer, cu bucurie, în fiecare zi, străduindu-vă să faceți tot ceea ce este posibil, ispășirea Salvatorului vă învâluie simbolic și este cu dumneavoastră oriunde ați merge. Trăind în acest fel, cu adevărat „veți păstra pentru totdeauna iertarea păcatelor voastre” (Mosia 4:12), în fiecare oră a fiecărei zile, în fiecare secundă a fiecărui minut, așa încât veți fi pe deplin curați și acceptați de Dumnezeu *tot timpul*.

Este privilegiul dumneavoastră ca, dacă doriți, să obțineți o mărturie proprie, astăzi sau în curând, despre faptul că puteți fi plăcuți lui Dumnezeu, în ciuda defectelor dumneavoastră. Depun mărturie despre un Salvator iubitor, care așteaptă ca noi să trăim conform poruncilor. Depun mărturie despre un Salvator iubitor, care este foarte nerăbdător să acorde harul și milostenia Sa. Depun mărturie despre un Salvator iubitor, care Se bucură atunci când noi aplicăm ispășirea Sa zilnic și facem acest lucru cu încrederea deplină și plăcută că ne îndreptăm în direcția corectă. Depun mărturie despre un Salvator iubitor, care este nerăbdător ca „încrederea [dumneavoastră să crească] puternic în prezența lui Dumnezeu” (D&L 121:45). În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Eduardo Gavarret
din Cei Șaptezeci

Da, Doamne, Te voi urma

Domnul ne invită folosind diferite verbe: „Veniți la Mine”, „Urmează-Mă”, „Mergi cu Mine”. În fiecare caz, este... o invitație de a acționa.

„Căci iată, Domnul le îngăduie tuturor națiunilor ca unii din același neam și limbă să predice cuvântul”¹. Această scriptură se împlineste încă o dată azi deoarece mi s-a oferit ocazia să-mi exprim sentimentele în limba mea natală.

În 1975, slujeam ca tânăr misionar în Misiunea Uruguay – Paraguay. În prima mea lună în misiune, conducătorii de zonă au desfășurat o activitate pentru a demonstra un principiu al Evangheliei. Fiecare misionar din zonă a fost legat la ochi și ni s-a spus că trebuia să mergem pe o cărare care ducea în sala culturală. Trebuia să ascultăm de glasul unui anumit conducător, glas pe care îl auzisem înainte de a începe să mergem. Totuși, am fost preveniți că, în timp ce vom merge, vom auzi mai multe glasuri ale unor persoane care vor încerca să ne deruteze și să ne îndepărteze de la cărare.

După câteva minute în care am auzit zgomote, cuvinte și – printre toate acestea – un glas care spunea „Urmați-Mă”, eram sigur că urmam glasul potrivit. Când am ajuns în sala culturală a capelei, am fost rugați să ne dezlegăm la ochi. După ce am

făcut aceasta, mi-am dat seama că erau două grupuri și că eu eram în grupul care se luase după glasul greșit. Mi-am spus: „Glasul suna foarte mult ca cel corect”.

Acea experiență de acum 39 de ani a lăsat o impresie puternică asupra mea. Mi-am spus: „Niciodată să nu mai urmezi glasul greșit”. Și, apoi: „Da, Doamne, Te voi urma”.

Vreau să asociez această experiență cu invitația blândă pe care ne-o face Salvatorul:

„Eu sunt Păstorul cel Bun. Eu îmi cunosc oile Mele...”

Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine”².

Invitația de a veni după El este cea mai simplă, directă și puternică invitație pe care o putem primi. Este oferită de cineva al Cărui glas nu poate fi confundat.

Domnul ne invită folosind diferite verbe: „Veniți la Mine”, „Urmează-Mă”, „Mergi cu Mine”. În fiecare caz, nu este o invitație pasivă; este o invitație de a acționa. Este adresată întregii omeniri de Cel care este Profetul profeților, Învățătorul învățătorilor, Fiul lui Dumnezeu, Mesia.

Invitația „Veniți la Mine”

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”³.

Dumneavoastră, care nu sunteți încă membri ai Bisericii, veți primi această invitație prin glasul misionarilor care vor spune: „Veți citi Cartea lui Mormon? Vă veți ruga? Veți veni la biserică? Veți urma exemplul lui Isus Hristos prin a fi [botezați] de cineva care deține autoritatea preoției lui Dumnezeu?”⁴. Cum veți răspunde acestei invitații de azi?⁵

Vă invit să ascultați și să acceptați mesajul spunând: „Da, Doamne, Te voi urma!”

Carlos Badiola și familia sa, din Minas, Uruguay, se întâlneau cu misionarii. Deoarece misionarii adresau multe întrebări în timpul lecției, familia a decis să invite o vecină care nu era membră a Bisericii – o frumoasă tânără de 14 ani, pe nume Norma – pentru a-i ajuta să răspundă. Norma era o elevă de liceu siltoare, care studia Biblia la liceu în acel an, așa că, atunci când misionarii adresau întrebări, Norma răspundea. Era o „simpatizantă de aur”. Lecția predată în acea zi era despre Cuvântul de înțelepciune.

Când a ajuns acasă, după lecția avută cu misionarii, Norma a știut ce

trebuia să facă. I-a spus mamei ei:

„Mamă, de acum înainte, să nu îmi mai pui cafea în lapte. Doar lapte”. Acel răspuns a fost o manifestare vădită a dorinței ei de a accepta invitația să vină la Hristos, așa cum fusese oferită de misionari.

Atât Carlos Badiola, cât și Norma au fost botezați. Mai târziu, urmând exemplul Normei, mama, tatăl și frații și surorile ei au fost, de asemenea, botezați. Norma și cu mine am crescut împreună în acea ramură mică, dar puternică. Ulterior, după ce m-am întors din misiune, ne-am căsătorit. Am știut tot timpul că va fi mai ușor să-L urmez pe Salvator cu ea alături de mine.

Cei care sunt membri ai Bisericii și au acceptat această invitație își reînnoiesc angajamentul în fiecare săptămână luând din împărtașanie.⁶ O parte din acel angajament include ținerea poruncilor; făcând acest lucru, ei afirmă: „Da, Doamne, Te voi urma!”⁷

Invitația „Urmează-Mă”

„Urmează-Mă” a fost invitația Domnului, făcută tânărului conducător bogat. Tânărul bogat ținuse poruncile întreaga sa viață. Când a întrebat ce altceva putea face, el a primit ca răspuns o invitație clară: „Vino... urmează-Mă”⁸.

Deși invitația era simplă, ea presupunea sacrificiu. Presupunea efort – combinat cu fermitate și acțiune.

Profetul Nefi ne-a invitat la introspecție când a adresat întrebarea: „Și [Isus] a spus copiilor oamenilor: «Urmați-Mă pe Mine». Prin urmare, frații mei preaiubiți, putem să-L urmăm pe Isus altfel decât dorind să păstrăm poruncile Tatălui?”⁹.

Invitația „Veniți la Mine”, de a asculta de glasul Său și de a-L urma a fost mesajul misionarilor de la început, ajutându-i pe mulți să-și schimbe viețile în bine.

Cu cincizeci de ani în urmă, misionarii au intrat în ceasornicaria tatălui meu pentru a aduce un ceas la reparat. Așa cum fac misionarii buni, ei au profitat de ocazie pentru a vorbi cu tatăl meu și mama mea despre Evanghelia. Tatăl meu a acceptat misionarii, iar mama mea a acceptat mesajul și invitația de a-L urma pe Hristos. De atunci și până azi, ea a rămas activă în Biserică. Ea a spus: „Da, Doamne, Te voi urma!”

Pe măsură ce vă străduiți să veniți la El, veți dobândi putere ca poverile vieții, fie ele fizice sau spirituale, să fie mai ușoare și să aveți parte de o schimbare interioară pozitivă care vă va ajuta să fiți mai fericiți.

Invitația „Mergi cu Mine”

Enoh a fost chemat să propovăduiască Evanghelia unor oameni dificili și cu inimile împietrite. Nu se simțea pregătit. Avea îndoieli cu privire la abilitatea lui de a reuși. Domnul i-a liniștit temerile și i-a întărit credința prin invitația „Mergi cu Mine” – o invitație care, asemenea bastonului unui orb sau brațului unui prieten, poate îndruma pașii celor care nu sunt siguri pe ei. Luându-L pe Salvator de braț și mergând cu El, Enoh a descoperit că pașii săi erau fermi și a devenit un misionar și un profet minunat.¹⁰

Decizia de a veni la El și a-L urma este personală. Când acceptăm această invitație, nivelul nostru de angajament crește și numai atunci putem merge cu El. Acest nivel stabilește o relație mai apropiată de Salvator – rezultatul faptului că acceptăm prima invitație.

Norma și cu mine am acceptat individual invitația de a veni la El și a-L urma. Apoi, împreună, susținându-ne reciproc, am învățat să mergem cu El.

Efortul și fermitatea de care dăm dovadă în a-L căuta și a-L urma vor fi răsplătite cu binecuvântările de care avem nevoie.

Acest lucru i s-a întâmplat unei femei care, cu mare efort, a reușit să se atingă de poala hainei lui Isus¹¹ sau lui Bartimeu, bărbatul orb, a cărui voință a fost un factor cheie în miracolul care a avut loc în viața sa.¹² În ambele cazuri, cei doi au avut parte de vindecare fizică și spirituală.

Întindeți-vă mâna, atingeți-I poala hainei, acceptați-I invitația, spuneți „Da, Doamne, Te voi urma!” – și mergeți cu El.

„Veniți la Mine”, „Urmează-Mă” și „Mergi cu Mine” sunt invitații care conțin o putere proprie – pentru cei care

le acceptă – de a vă transforma viața și a produce o schimbare în interiorul dumneavoastră care vă va face să spuneți: „Nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat”¹³.

Ca manifestare exterioară a acelei schimbări, veți simți dorința puternică să „ajutați] pe slabi, [să înălțați] mâinile obosite și [să întăriți] genunchii care se clatină”¹⁴.

Ce pași putem face azi pentru a merge cu El?

1. *Hrăniți-vă dorința* de a fi un ucenic mai bun al lui Hristos.¹⁵
2. *Rugați-vă* pentru această dorință de a vă dezvolta credința în El.¹⁶
3. *Dobândiți cunoaștere* din scripturi, luminându-vă calea și întărindu-vă dorința de a vă schimba.¹⁷
4. *Luați azi decizia să acționați* și să spuneți: „Da, Doamne, Te voi urma!” Simplul fapt de a cunoaște adevărul nu va schimba lumea din jurul dumneavoastră până când nu puneți acea cunoaștere în practică.¹⁸
5. *Stăruiți* în decizia pe care ați luat-o punând zilnic în practică aceste principii.¹⁹

Fie ca declarația iubitului nostru profet, președintele Thomas S. Monson, să ne motiveze să acționăm în ceea ce privește dorința noastră de a accepta invitația Salvatorului. Președintele Monson a spus: „Cine este Regele slavei, acest Domn al oștirilor? El este Învățătorul nostru. El este Salvatorul nostru. El este Fiul lui Dumnezeu. El este urzitorul mântuirii noastre. El ne îndeamnă: «Vino după Mine». El ne învață: «Du-te de fă și tu la fel». El ne imploră: «Păziți poruncile Mele»”²⁰.

Fie ca noi să luăm azi decizia să ne îmbunătățim felul în care preaslăvim și angajamentul față de Dumnezeu și fie ca răspunsul nostru la invitația Lui să fie clar și puternic: „Da, Doamne, Te voi urma!”²¹ În numele sacru al Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Alma 29:8.
2. Ioan 10:14, 27.
3. Matei 11:28; vezi, de asemenea, Isaia 55:3.
4. Vezi *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 40, 211–221.
5. Vezi Faptele Apostolilor 2:37–38.
6. Vezi Doctrină și legăminte 20:37, 77–79.
7. Vezi Doctrină și legăminte 42:29.
8. Marcu 10:21.
9. 2 Nefi 31:10.
10. Vezi Moise 6:33–35.
11. Vezi Luca 8:43–48.
12. Vezi Marcu 10:46–52.
13. Mosia 5:2.
14. Doctrină și legăminte 81:5; vezi, de asemenea, Isaia 35:3.
15. Vezi Alma 22:15–16; Dallin H. Oaks, „Dorința”, *Liahona*, mai 2011, p. 42–45.
16. Vezi Alma 34:17–27; 37:37.
17. Vezi Psalmii 119:105; Helaman 3:29.
18. Vezi Mosia 5:5.
19. Ralph Waldo Emerson a spus: „Lucrul pe care îl facem în mod continuu devine mai ușor de făcut, nu pentru că natura lucrului în sine s-a schimbat, ci pentru că abilitatea noastră de a-l face s-a îmbunătățit” (în Heber J. Grant, *Gospel Standards*, compilație de G. Homer Durham [1941], p. 355).
20. Thomas S. Monson, „Să găsești bucuria de a trăi”, *Liahona*, nov. 2008, p. 88.
21. Vezi „Doamne, îți voi urma calea”, *Immuri*, nr. 138.

Bariloche, Argentina

Vârșnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Nu suntem noi cu toții cerșetori?

Fie că suntem bogați sau săraci, trebuie să „facem ce putem” pentru a-i ajuta pe cei în nevoie!

Ce lucru nou și minunat a fost introdus în formatul conferinței noastre generale! Bien hecho (bravo), Eduardo.

Într-un moment care avea să fie unul dintre cele mai surprinzătoare din perioada de început a slujirii Sale, Isus s-a ridicat în sinagoga din Nazaretul natal și a citit aceste cuvinte profetite de Isaia și consemnate în Evanghelia lui Luca: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea... [și] să dau drumul celor apăsați”¹.

Astfel, Salvatorul a făcut primul anunț public despre slujirea Sa mesianică. Dar acest verset a clarificat, de asemenea, că, în drumul către sacrificiul Său ispășitor suprem și învierea Sa, prima și cea mai importantă îndatorire mesianică a lui Isus avea să fie binecuvântarea celor săraci, inclusiv a celor săraci în duh.

De la începutul slujirii Sale, Isus i-a iubit pe cei împovărați și dezavantajați într-un mod extraordinar. S-a născut în casa a doi astfel de părinți și a crescut printre mai mulți dintre

ei. Nu cunoaștem toate detaliile vieții Sale temporale, dar El a spus odată: „Vulpile au vizuini, și... păsările... au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul”². Aparent, Creatorul cerului și pământului „și al tuturor lucrurilor care sunt în ele”³ a fost, cel puțin în viața Sa de adult, fără casă.

De-a lungul istoriei, sărăcia a fost considerată cea mai mare și des întâlnită încercare a umanității. Amprenta sa evidentă este, de obicei, fizică, dar perturbarea spirituală și emoțională pe care o poate provoca este mult mai istovitoare. În orice caz, marele Mântuitor nu ne-a dat o chemare mai importantă decât aceea ca noi să ne alăturăm Lui pentru a ridica această povară grea de pe umerii oamenilor. În calitate de Iehova, El a spus că va judeca aspru casa lui Israel, deoarece „prada [celor nevoiași] este în casele voastre”.

El a spus: „Cu ce drept călcați voi în picioare pe poporul Meu, și apăsați pe săraci?”⁴.

Autorul Proverbelor spune lucrurile într-un mod extrem de clar: „Cine asuprește pe sărac, batjocorește pe Ziditorul său, [și] cine își astupă urechea la strigătul săracului... nici el,

[de asemenea,] nu va căpăta răspuns, când va striga”⁵.

În zilele noastre, Biserica restaurată a lui Isus Hristos nici nu trecuse de prima aniversare când Domnul le-a poruncit membrilor săi să „[se îngrijească] de săraci și de cei în nevoie și [să le aducă] alinare pentru ca ei să nu sufere”⁶. Observați exprimarea categorică – „ca ei să nu sufere”. Așa vorbește Domnul când este foarte serios într-o anumită privință.

Ținând cont de dificultatea insurmontabilă de a eradica inegalitățile în lume, ce poate face un bărbat sau o femeie? Însuși Învățătorul ne-a oferit un răspuns. Când, înainte ca El să fie trădat și crucificat, Maria a uns capul lui Isus cu ulei scump folosit la înmormântări, Iuda Iscarioteanul a protestat împotriva acestei extravagante și îi „era foarte necaz pe femeia aceea”⁷.

Isus a spus:

„Lăsați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine...”

*Ea a făcut ce a putut*⁸.

„Ea a făcut ce a putut”! Ce exprimare puternică! Un reporter a întrebat-o pe maica Teresa din Calcutta despre însărcinarea ei lipsită de speranță de a-i salva pe cei săraci din orașul ei. El a spus că, statistic vorbind, ea nu a făcut absolut nimic. Această femeie minionă remarcabilă a răspuns că munca ei are legătură cu dragostea, nu cu statistica. În pofida numărului mare de oameni pe care *nu putea* să-i ajute, ea a spus că a putut ține porunca de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele ei slujindu-i pe cei *pe care* îi putea ajuta cu ceea ce avea. Cu altă ocazie, ea a spus că „ceea ce facem este doar o picătură într-un ocean... dar dacă nu am face-o, oceanul ar fi cu o picătură mai mic”⁹. În mod solemn, reporterul

a încheiat spunând că religia creștină *nu* este, în mod evident, preocupată de statistici. El a argumentat că, dacă este mai multă bucurie în cer pentru că un păcătos se pocăiește decât pentru cei nouăzeci și nouă care nu trebuie să se pocăiască, atunci, aparent, Dumnezeu nu este prea preocupat de procente.¹⁰

Și cum am putea „face ce putem”?

Pentru început, putem, așa cum regele Benjamin ne-a învățat, să încetăm să ne oprim din a ajuta deoarece considerăm că săracii înșiși sunt vinovați pentru nefericirea lor. Poate că unii dintre ei *și-au făcut* situația dificilă, dar oare nu facem și noi exact la fel? Oare nu de aceea acest conducător plin de compasiune întreabă: „Nu suntem noi cu toții cerșetori?”¹¹ Nu cerem noi cu disperare ajutor și speranță și un răspuns la rugăciuni? Nu cerșim cu toții iertare pentru greșelile pe care le-am făcut și pentru problemele pe care le-am cauzat? Nu implorăm cu toții ca slava să compenseze slăbiciunile noastre, ca mila să triumfe asupra dreptății măcar în cazul nostru? Nu este de mirare că regele Benjamin spunea că noi *obținem* iertarea păcatelor noastre implorându-L pe Dumnezeu, care ne răspunde cu compasiune, dar noi *păstrăm* iertarea păcatelor noastre răspunzând cu compasiune săracilor care ne cer ajutorul.¹²

Pe lângă faptul de a acționa cu milă față de ei, ar trebui, de asemenea, să ne rugăm pentru cei aflați în nevoie. Un grup de zoramiiți, considerați de ceilalți membri ai congregației lor ca fiind „murdari” și „zgură” – acestea sunt cuvintele din scripturi – au fost alungați din casele lor de rugăciune „din cauza veșmintelor lor grosolane”. Ei erau, conform lui Mormon, „săraci în ceea ce privește lucrurile lumești; și, de asemenea... săraci în inimă”¹³ – două lucruri pe

care le întâlnim aproape întotdeauna împreună. Cei doi misionari, Alma și Amulec, luptă împotriva respingerii celor îmbrăcați zdrențuroși spunându-le acestora că, indiferent de privilegiile care le sunt refuzate de alții, ei se pot ruga întotdeauna – pe câmpurile și în casele lor, în mijlocul familiilor lor și în inimile lor.¹⁴

Apoi, chiar oamenilor din acest grup care a fost respins, Amulec le-a spus: „După ce [voi v-ați rugat], dacă voi îi alungați pe cei în nevoie și pe cei goi și dacă nu-i vizitați pe cei bolnavi și pe cei în suferință și dacă nu împărțiți din bunurile voastre, *dacă aveți*, acelor care sunt în nevoie – vă zic *vouă*... rugăciunea voastră este deșartă și nu vă aduce nici un folos și voi sunteți ca ipocriții care tăgăduie credința”¹⁵. Ce memento important că, fie că suntem bogați *sau* săraci, trebuie să „facem ce putem” pentru a-i ajuta pe cei în nevoie!

Acum, pentru a nu fi acuzat că propun programe extravagante și globale prin care să-i ajutăm pe săraci sau că declar că cerșitul stradal este ceva bun, doresc să vă asigur că admirația mea

față de principiile hărniciei, cumpătării, bizuirii pe forțele proprii și ambiției este la fel de mare ca a oricărui bărbat sau oricărei femei în viață. Se așteaptă de la noi să ne ajutăm singuri înainte de a cere ajutor de la alții. Mai mult, nu știu exact în ce mod ar trebui fiecare dintre dumneavoastră să vă îndepliniți obligațiile față de cei care nu se ajută sau nu se pot ajuta singuri. Dar știu că Dumnezeu știe și El vă va ajuta și îndruma să faceți acte de ucenicie cu compasiune dacă doriți în mod conștient, vă rugați și căutați să țineți cu sârguință o poruncă pe care El ne-a dat-o în repetate rânduri.

Înțelegeți că vorbesc aici despre nevoile presante din societate care nu țin doar de membrii Bisericii. Din fericire, modul în care Domnul îi ajută pe membrii noștri este mai simplu: toți cei care sunt capabili din punct de vedere fizic trebuie să se supună legii postului. Isaia a scris:

„Iată postul plăcut Mie ...

Împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l... [pentru ca tu] [să deznozi]

legăturile robiei, [să dai] drumul celor asupriți”¹⁶.

Depun mărturie despre miracolele, atât spirituale, cât și temporale, care au loc în viața celor care trăiesc conform legii postului. Depun mărturie despre miracolele care au avut loc în viața mea. Într-adevăr, așa cum a consemnat Isaia, m-am rugat când am postit și, într-adevăr, Domnul a răspuns: „Iată-Mă”¹⁷. Prețuiți acest privilegiu sacru cel puțin o dată pe lună și fiți atât de generoși pe cât vă permit circumstanțele atunci când faceți donații de post și alte donații umanitare, pentru educație și pentru misionari. Vă promit că Dumnezeu va fi generos cu dumneavoastră și cei care primesc alinare de la dumneavoastră vă vor binecuvânta pentru totdeauna. Mai mult de trei sferturi de milion de membri ai Bisericii au fost ajutați anul trecut de donațiile de post administrate de episcopi devotați și președinte ale Societății de Alinare devotate. Acest lucru înseamnă mulți sfinți din zilele din urmă recunoscători.

Dragi frați și surori, o astfel de cuvântare cere ca eu să recunosc binecuvântările necâștigate, nemeritate și nesfârșite din viața mea, atât temporale, cât și spirituale. Asemeni dumneavoastră, uneori a trebuit să mă îngrijerez în legătură cu aspectele financiare, dar nu am fost niciodată sărac și nici nu știu cum se simt săracii. Mai mult, nu știu de ce circumstanțele nașterii noastre, sănătății noastre, ocaziile noastre educaționale și economice sunt atât de diferite aici, în viața muritoare, dar când văd nevoile atâtor persoane, eu știu că „fără mila Domnului, eu aș fi în aceeași situație”¹⁸. Eu știu, de asemenea, că, deși nu sunt păzitorul fratelui meu, eu sunt fratele fratelui meu și, „pentru că multe Tu mi-ai dat, și eu trebuie să dau”¹⁹.

În această privință, eu doresc să aduc omagiul meu președintelui Thomas Spencer Monson. Am fost binecuvântat să-l cunosc pe acest om de 47 de ani și imaginea cu el pe care o voi prețui până când voi muri este cea în care se întorcea acasă cu avionul,

din Germania de Est devastată economic, în papucii săi de casă, deoarece își dăduse nu doar costumul și cămășile de rezervă, ci și pantofii din picioare. „Ce frumoase sunt pe munți [și mergând de-a lungul unui terminal de la aeroport], picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea”²⁰. Președintele Monson a făcut mereu „ce a putut” pentru văduve, orfani, săraci și oprimați, mai mult chiar decât oricare altă persoană pe care o știu.

În anul 1831, într-o revelație dată profetului Joseph Smith, Domnul a spus că săracii vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind pentru a-i elibera cu putere și mare slavă.²¹ Sper ca noi să ajutăm la împlinirea acestei profeții venind în puterea și gloria adevăratei Biserici a lui Isus Hristos pentru a elibera pe cine putem de sărăcia care îi ține legați și care le distruge visele, mă rog în numele îndurător al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Luca 4:18.
2. Matei 8:20.
3. 2 Nefi 2:14; 3 Nefi 9:15.
4. Isaia 3:14–15.
5. Proverbele 14:31; 21:13.
6. Doctrină și legăminte 38:35.
7. Vezi Marcu 14:3–5; vezi, de asemenea, Matei 26:6–9; Ioan 12:3–5.
8. Marcu 14:6, 8; subliniere adăugată.
9. Maica Teresa din Calcutta, *My Life for the Poor*, editat de José Luis González-Balado și Janet N. Playfoot (1985), p. 20.
10. Vezi Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), p. 28–29, p. 118–19; vezi, de asemenea, Luca 15:7.
11. Mosia 4:19.
12. Vezi Mosia 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Vezi Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; subliniere adăugată.
16. Isaia 58:6–7.
17. Isaia 58:9.
18. Atribuit lui John Bradford; vezi *The Writings of John Bradford*, editat de Aubrey Townsend (1853), xliii.
19. „Pentru că multe Tu mi-ai dat”, *Immuri*, nr. 137. © Harper San Francisco.
20. Isaia 52:7.
21. Doctrină și legăminte 56:18; vezi, de asemenea, versetul 19.

Vârșnicul L. Tom Perry

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să găsim pacea de durată și să clădim familii eterne

Evanghelia lui Isus Hristos este cea care ne oferă această temelie pe care putem găsi pacea de durată și putem clădi familii eterne.

Călătoria noastră de-a lungul vieții are perioade cu momente bune, dar și cu momente rele. Fiecare aduce diferite încercări. Modul în care învățăm să ne adaptăm schimbărilor aduse de acestea depinde de temelia pe care clădim. Evanghelia Domnului și Salvatorului nostru oferă o temelie sigură și solidă. Ea este construită bucată cu bucată pe măsură ce dobândim cunoaștere despre planul etern al Domnului pentru copiii Săi. Salvatorul este Învățătorul Suprem. Noi Îl urmăm.

Scripturile depun mărturie despre El și oferă un exemplu de neprihănire perfectă, pe care să-l urmăm. La o conferință anterioară, le-am împărtășit membrilor Bisericii faptul că am câteva caiete în care mama mea a consemnat informații pe care le folosea în pregătirea lecțiilor sale pentru Societatea de Alinare. Însemnările sunt la fel de actuale azi precum erau și atunci. Una dintre acestea este un citat despre caracterul lui Isus Hristos, scris

de Charles Edward Jefferson în anul 1908. Spune așa:

„A fi creștin înseamnă a-L admira pe Isus cu atâta sinceritate și ardoare încât să-I dăruiești întreaga viață încercând să devii ca El...”

Noi putem ajunge să-L cunoaștem prin cuvintele pe care le-a rostit, prin lucrurile pe care le-a făcut și, de asemenea, prin tăcerea Lui. Îl putem cunoaște și prin intermediul impresiei făcute, în primul rând, prietenilor Săi, în al doilea rând, dușmanilor Săi și, în al treilea rând, contemporanilor Săi...

Una dintre caracteristicile vieții din secolul al XX-lea este reprezentată de nemulțumire [și de necaz]...

Lumea dorește foarte mult ceva, dar nu știe ce. Bogăția a venit... [și] lumea este plină de... invenții ale priceperii și geniului uman, dar... [încă] suntem neliniștiți, nemulțumiți [și] dezorientați... [Dacă deschidem] Noul Testament, [vom găsi aceste cuvinte]: «Veniți la Mine și Eu vă voi da odihnă; Eu sunt Pâinea vieții; Eu sunt

Lumina lumii; dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea; vă dau pacea Mea; veți primi putere; inima vi se va bucura» (*The Character of Jesus* [1908], p. 7, 11, 15–16).

Bărbații și femeile sunt influențați, în parte, de cei printre care aleg să trăiască. Cei pe care îi consideră exemple și pe care încearcă să-i urmeze îi influențează, de asemenea. Isus este Exemplul suprem. Singura cale de a avea pace de durată este să privim către El și să trăim.

Ce anume referitor la Isus este cel mai demn de atenția noastră?

„Scriitorii Noului Testament... nu au dat importanță înălțimii [lui Isus], hainelor pe care le-a purtat sau caselor în care a trăit... El S-a născut într-un staul, a lucrat în atelierul unui tâmplar, a propovăduit timp de trei ani și, apoi, a murit pe cruce... Noul Testament a fost scris de oameni care au vrut ca noi... să ne concentrăm atenția asupra [Lui]” (*The Character of Jesus*, p. 21–22) având siguranța că El a fost și este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul și Mântuitorul lumii.

Cred că una dintre pildele Salvatorului se aplică în mod special zilelor noastre.

Se află în capitolul 13 din Matei, unde citim:

„Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat.

Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina.

Robii stăpânului casei au venit și i-au zis: «Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are, dar, neghină?».

El le-a răspuns: «Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta». Și robii i-au zis: «Vrei, dar, să mergem s-o smulgem?».

«Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea.

Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu”» (versele 25–30).

Acel vechi dușman al întregii omeniri a găsit multe strategii pentru a împrăstia neghina în lung și în lat. El a găsit modalități ca acestea să corupă chiar și sfințenia căminelor noastre. Căile ticăloase și lumești au devenit atât de răspândite încât pare că nu există nicio modalitate de a le distruge. Ele vin prin intermediul cablurilor și al eterului tocmai în dispozitivele pe care le-am creat pentru educația și distracția noastră. Grâul și neghina au crescut foarte aproape unul de celălalt. Un administrator care întreține câmpul trebuie, cu toată puterea sa, să hrănească ceea ce este bun și să-l facă atât de puternic și frumos încât neghina să nu atragă nici ochiul, nici urechea. Cât de binecuvântați suntem, ca membri ai Bisericii Domnului, să avem drept temelie

pe care să ne putem clădi viețile prețioasa Evanghelie a Domnului și Salvatorului nostru!

În 2 Nefi, în Cartea lui Mormon, citim: „Căci iată, iarăși vă spun că, dacă veți intra pe această cale și veți primi Duhul Sfânt, El vă va arăta toate lucrurile pe care trebuie să le faceți” (2 Nefi 32:5).

Nu trebuie să permitem niciodată zgomotului lumii să domine și să colpească glasul blând și încet.

Noi am fost, cu siguranță, avertizați de evenimentele pe care urmează să le înfruntăm în zilele noastre. Provocarea noastră va consta în modul în care ne pregătim pentru evenimentele despre care Domnul a spus că se vor întâmpla cu siguranță.

Mulți oameni din societatea noastră îngrijorată înțeleg că destrămarea familiei va aduce doar întristare și deznadejde într-o lume agitată. În calitate de membri ai Bisericii, avem responsabilitatea de a păstra și de a proteja familia ca unitate de bază a societății și a eternității. Profeții au avertizat și au prevenit despre consecința inevitabilă

și distructivă cu privire la deteriorarea valorilor familiei.

Pe măsură ce lumea continuă să ne privească, haideți să ne asigurăm că exemplul nostru va susține și va sprijini planul pe care Domnul l-a conceput pentru copiii Săi aici, în viața muritoare. Predarea cea mai bună trebuie făcută prin intermediul exemplului neprihănit. Căminele noastre trebuie să fie locuri sfinte pentru a putea rezista presiunilor exercitate de lume. Amintiți-vă că cele mai mari dintre binecuvântările Domnului vin prin intermediul familiilor neprihănite și le sunt date acestora.

Noi trebuie să continuăm să evaluăm, cu grijă, activitățile noastre în calitate de părinți. Cea mai importantă învățătură pe care o va primi vreodată un copil va veni din partea unui tată și a unei mame neprihăniți care se interesează de el. Să analizăm mai întâi rolul mamei. Ascultați aceste cuvinte ale președintelui Gordon B. Hinckley:

„Femeile care transformă o casă într-un cămin au o contribuție mai mare în societate decât cei care comandă armate mari sau cei care conduc corporații impresionante. Cine poate estima valoarea influenței unei mame asupra copilului ei, a unei bunici asupra posterității ei, sau a mătușilor și surorilor asupra rudelor lor?

Nu putem măsura sau calcula influența femeilor care, în propriile moduri, clădesc vieți de familie stabile și educă în spiritul binelui nepieritor generațiile viitorului. Deciziile femeilor din această generație vor fi eterne în ceea ce privește consecințele. Permiteți-mi să sugerez că mamele de azi nu au nicio altă oportunitate mai mare sau provocare mai serioasă decât aceea de a face tot ce le stă în putință pentru a-și întări [căminele]” (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], p. 152).

Acum, să analizăm rolul unui tată în viețile noastre:

Tații dau binecuvântări și înfăptuiesc rânduieli sacre pentru copiii lor. Acestea vor deveni momente spirituale importante în viețile lor.

Tații se implică personal în coordonarea rugăciunilor în familie, citului zilnic din scripturi și a serilor în familie săptămânale.

Tații formează tradiții de familie implicându-se în planificarea vacanțelor și a altor excursii care îi vor include pe toți membrii familiei. Amintirile acestor clipe speciale împreună nu vor fi uitate niciodată de copiii lor.

Tații discută în mod regulat cu fiecare dintre copiii lor și îi învață principii ale Evangheliei.

Tații îi învață valoarea muncii pe fiii și pe fiicele lor și îi ajută să-și stabilească obiective potrivite în viețile lor.

Tații oferă un exemplu de slujire cu credință în spiritul Evangheliei.

Dragi frați, vă rog să vă amintiți de chemarea dumnevoastră sacră de tată în Israel – cea mai importantă chemare a dumnevoastră pentru timp și eternitate – o chemare din care nu veți fi niciodată eliberați.

Cu mulți ani în urmă, în cadrul conferințelor de țară, prezentam un material video pentru a ilustra tema mesajului pe care-l împărtășeam. De-a lungul aceluiași an, în timp ce am călătorit pentru diferitele conferințe de țară care ne-au fost desemnate în cadrul Bisericii, am devenit foarte familiarizați cu conținutul aceluiași material video. Aproape că îl puteam spune pe de rost. Mesajul a rămas în mintea mea de-a lungul tuturor acestor ani. Materialul video îl avea ca narator pe președintele Harold B. Lee și relata o întâmplare care avusese loc în casa fiicei lui. Sună în felul următor:

Într-o seară, mama familiei încerca din răspuțeri să termine de băgat la

borcan niște fructe. În cele din urmă, copiii erau gata de culcare și se linișțiseră. Acum era timpul de a se întoarce la fructe. După ce a început să curețe fructele și să le scoată sâmburii, doi băieți au apărut în bucătărie spunând că sunt gata pentru rugăciunile lor de seară.

Nedorind să fie întreruptă, mama le-a spus repede: „Ce-ar fi să spuneți rugăciunile singuri azi și mama să lucreze în continuare la fructe?”

Cel mai mare dintre cei doi fii a refuzat să plece și a spus: „Care sunt mai importante, rugăciunile sau fructele?” (Vezi *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 143–144).

Câteodată ne aflăm în situații în care avem ocazia de a preda o lecție unui copil, care va avea un efect de durată în viața lui tânără. Desigur, rugăciunile sunt mai importante decât fructele. Un părinte de succes nu ar trebui niciodată să fie prea ocupat să profite de un moment din viața unui copil pentru a-i preda o lecție importantă.

Convingerea mea fermă este că nu a mai fost niciodată, în viața mea, o perioadă în care copiii Tatălui nostru Ceresc să fi avut o nevoie mai mare de influența îndrumătoare a părinților credincioși și devotați. Noi avem o moștenire măreață și nobilă a părinților

care au renunțat la aproape tot ce aveau pentru a găsi un loc în care să-și poată crește familiile cu credință și curaj pentru ca următoarea generație să aibă oportunități mai mari decât ale lor. Trebuie să găsim în noi înșine același spirit de determinare și să depășim provocările pe care le avem cu același spirit de sacrificiu. Noi trebuie să insuflăm generațiilor viitoare o încredere cât mai mare în învățăturile Domnului și Salvatorului nostru.

„Și acum, fiii mei, aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui puternice, da, săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul nefericirii și al suferinței fără de sfârșit, datorită stâncii pe care voi sunteți zidiți, care este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă.” (Helaman 5:12)

Evanghelia lui Isus Hristos este cea care ne oferă această temelie pe care putem găsi pacea de durată și putem clădi familii eterne. Depun mărturie despre aceasta în numele Domnului și Salvatorului nostru, chiar Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Alegeți cu înțelepciune

„[Lepădați] răul și [alegeți] binele” (Isaia 7:15).

Dragii mei frați, doresc ca în această seară să vă ofer câteva sfaturi despre cum să luăm o decizie și să facem o alegere.

Când eram un tânăr avocat în San Francisco Bay, firma noastră s-a ocupat de câteva probleme juridice pentru compania care producea emisiunile TV speciale de sărbători cu Charlie Brown.¹ Am devenit un fan al lui Charles Shultz și al creației sale – *Peanuts*, în care apăreau Charlie Brown, Lucy, Snoopy și alte personaje minunate.

Una dintre seriile mele preferate era cu Lucy. Îmi amintesc că echipa de baseball a lui Charlie Brown juca un meci important – Lucy juca extrema dreaptă și o minge înaltă fusese trimisă spre ea. Apărarea adversarului își ocupase pozițiile și aceasta era ultima fază a meciului. Dacă Lucy prindea mingea, echipa ei câștiga. Dacă Lucy scăpa mingea, cealaltă echipă câștiga.

Așa cum se poate întâmpla numai în comedii, întreaga echipă a înconjurat-o pe Lucy în timp ce mingea venea spre ea. Lucy se gândea: „Dacă o să prind mingea, voi fi o eroină; dacă nu, eu voi fi țapul ispășitor”.

Mingea venea și, în timp ce colegii de echipă o priveau cu emoție, Lucy

a scăpat mingea. Charlie Brown și-a aruncat mânușa pe jos în semn de frustrare. Apoi, Lucy s-a uitat la colegii ei de echipă, și-a pus mâinile în șolduri și a spus: „Cum vă așteptați ca eu să prind mingea când sunt îngrijorată de politica externă a țării noastre?”

Aceasta a fost una dintre multele mingi pe care Lucy le-a scăpat din mână de-a lungul anilor și ea avea câte o scuză nouă de fiecare dată.² Deși amuzante, scuzele lui Lucy erau justificări ale eșecurilor ei; erau pretexte pentru a justifica eșecul ei de a prinde mingea.

În timpul slujirii sale, președintele Thomas S. Monson ne-a învățat deoseori că deciziile determină destinul.³ În spiritul acestui principiu, vreau să vă sfătuiesc, în această seară, să evitați scuzele care ne împiedică să luăm decizii corecte, mai ales cele legate de a-L sluji pe Isus Hristos. În Isaia învățăm că trebuie să „[lepădăm] răul și [să alegem] binele”⁴.

În zilele noastre, când Satana năvălește în inimile oamenilor în moduri noi și subtile, cred că este foarte important ca alegerile și deciziile noastre să fie luate cu grijă și în acord cu țelurile și obiectivele conform cărora afirmăm că trăim. Trebuie să fim complet devotați poruncilor și supuși

în totalitate legămintelor sacre. Când permitem scuzelor să ne împiedice să ne facem înzestrările în templu, să slujim cu demnitate într-o misiune și să ne căsătorim în templu, acestea ne fac foarte mult rău. Este dureros că ne exprimăm crezul în aceste țeluri și, totuși, nu ne comportăm așa cum ar trebui pentru a le realiza.⁵

Unii tineri adulți spun că țelul lor este să se căsătorească în templu, dar nu ies la întâlnire cu o persoană demnă de a merge la templu. Ca să fiu cinstit, unii nici nu ies la întâlnire, punct! Tineri băieți necăsătoriți, cu cât rămâneți mai mult necăsătoriți, după ce ați atins vârsta și maturitatea

potrivite, cu atât veți fi mai mulțumiți că sunteți necăsătoriți. Dar *ar trebui să fiți tot mai nemulțumiți!* Vă rog „să participați cu entuziasm”⁶ la activități spirituale și sociale, care sunt compatibile cu țelul vostru de a vă căsători în templu.

Unii amână căsătoria până își termină educația și obțin o slujbă. Deși acceptat în lume, acest mod de a gândi nu reflectă credința noastră, nu respectă sfatul profeților moderni și nu este compatibil cu doctrina.

De curând, am cunoscut un tânăr băiat bun. Țelurile sale erau de a merge în misiune, de a dobândi o educație, de a se căsători în templu

și de a avea o familie fericită și credincioasă. Eram încântat de țelurile sale. Dar, continuând discuția, era tot mai clar că modul în care se comporta și alegerile pe care le făcea nu erau în acord cu țelurile sale. Am simțit că el dorea cu adevărat să meargă în misiune și că se străduia să nu comită păcate grave care să-i interzică să meargă în misiune, dar comportamentul său zilnic nu îl ajuta să se pregătească pentru încercările fizice, emoționale, sociale, intelectuale și spirituale pe care urma să le aibă.⁷ Nu învățase să muncească din greu. Nu era serios în ceea ce privește școala sau seminarul. Mergea la biserică, dar nu citise Cartea lui Mormon. Petrecea o mare parte din timp jucând jocuri video și stând pe rețelele de socializare. El părea să creadă că este suficient doar să mergi în misiune. Tineri băieți, vă rog să vă dedicați din nou comportamentului demn și pregătirii serioase de a fi emisari ai Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos.

Sunt îngrijorat nu doar pentru deciziile care ne determină drumul în viață, ci și pentru cele aparent mai puțin importante – lumea de zi cu zi și deciziile aparent obișnuite pe care trebuie să le luăm zilnic. În cazul acestora, trebuie să punem accent pe moderație, echilibru și, în special, înțelepciune. Este important să ne ridicăm deasupra scuzelor și să facem cele mai bune alegeri.

Un exemplu minunat al nevoii de moderație, echilibru și înțelepciune este folosirea Internetului. Poate fi folosit pentru a face muncă misionară, pentru a ajuta la îndeplinirea responsabilităților preoției, pentru a găsi strămoșii prețioși pentru a le face rânduieli sacre în templu și pentru multe altele. Posibilitatea de a-l folosi în scopuri bune este enormă. Știm, de asemenea, că poate împrăști mult

rău, inclusiv pornografie, cruzime digitală⁸ și bârfa anonimă. Poate, de asemenea, perpetua nesăbuița. Așa cum fratele Randall L. Ridd ne-a învățat la ultima conferință generală, vorbind despre Internet, noi „ne putem lăsa seduși să facem lucruri banale care vor fi o pierdere de vreme și ne vor scădea potențialul de a face bine”⁹.

Lucruri care ne distrag atenția de la neprihănire sau sunt în opoziție cu ea nu se găsesc doar pe Internet; sunt peste tot. Ele nu afectează doar tineretul, ci pe noi toți. Trăim într-o lume care se află într-o stare de tulburare.¹⁰ Suntem înconjurați de demonstrații obsesive a ceea ce înseamnă „distracție și jocuri” și de vieți imorale și disfuncționale. Aproape toate mass-media le prezintă ca fiind activități normale.

Vârstnicul David A. Bednar i-a avertizat recent pe membri să fie ei înșiși când folosesc rețelele de socializare.¹¹ Un cunoscut lider de opinie, Arthur C. Brooks, a subliniat acest lucru. El a observat că, atunci când folosim rețelele de socializare, avem tendința de a împărtăși lucrurile pozitive din viața noastră, dar nu și dificultățile pe care le avem la școală sau serviciu. Noi prezentăm o viață incompletă – uneori într-un mod care ne face să parem mai grozavi sau într-un mod fals. Noi împărtășim detalii despre această viață și, apoi, ne hrănim cu „viețile aproape în totalitate false ale «prietenilor» noștri de pe rețelele de socializare”. Brooks afirmă: „Cum să nu te faci să te simți rău faptul că îți petreci o parte din timp prefăcându-te că ești mai fericit decât ești de fapt, iar cealaltă parte, privind cum ceilalți par să fie mai fericiți decât tine”¹².

Uneori, simțim că suntem copleșiți de nesăbuiță inutilă, distrageri

fără sens și certuri continue. Când ne oprim un pic și examinăm lucrurile din jurul nostru, sunt foarte puține lucruri care ne pot ajuta să ne îndeplinim țelurile eterne neprihănite. Un tată oferă un răspuns înțelept copiilor săi care au numeroase cereri de a participa la astfel de distrageri. El pur și simplu îi întreabă: „Te va face o persoană mai bună?”.

Când găsim scuze pentru alegerile greșite, mari sau mici, care nu sunt în acord cu Evanghelia restaurată, pierdem binecuvântările și protecția de care avem nevoie și deseori suntem prinși într-o capcană de păcate sau pur și simplu ne abatem de la drum.

Sunt în mod deosebit îngrijorat de nesăbuiță¹³ și de faptul de a fi obsedat de „fiecare lucru nou”. În Biserică, noi încurajăm și onorăm adevărul și cunoașterea de orice fel. Dar atunci când cultura, cunoașterea și obiceiurile sociale se îndepărtează de planul fericirii întocmit de Dumnezeu și de rolul esențial al lui Isus Hristos, are loc o dezintegrare inevitabilă a societății.¹⁴ În zilele noastre, în pofida multor descoperiri fără precedent în multe domenii, mai ales în știință și comunicații, valorile de bază esențiale s-au erodat și gradul general de fericire și bunăstare a scăzut.

Când apostolul Pavel a fost invitat să vorbească la Areopag, în Atena, el a găsit o parte dintre aceiași falși intelectuali și aceeași absență a adevăratei înțelepciuni care există și astăzi.¹⁵ În

Faptele apostolilor, citim următoarea relatare: „Căci toți atenienii și străinii, care stăteau în Atena, nu-și petreceau vremea cu nimic altceva decât să spună sau să asculte ceva nou”¹⁶. Pavel pune accent pe învierea lui Isus Hristos. Când mulțimea și-a dat seama de natura religioasă a mesajului său, unii l-au batjocorit; alții l-au refuzat spunându-i: „Asupra acestor lucruri te vom asculta altădată”¹⁷. Pavel a părăsit Atena *fără să aibă vreun succes*. Clericul Frederic Farrar a scris despre această vizită: „În Atena, el nu a întemeiat nicio biserică, la Atena nu a scris nicio epistolă și în Atena, deși trecea deseori prin apropierea ei, nu a mai călcat niciodată”¹⁸.

Cred că mesajul inspirat al vârstnicului Dallin H. Oaks, care făcea diferența dintre „bun, mai bun, cel mai bun”, ne oferă un mod eficient de a evalua alegerile și prioritățile.¹⁹ Multe alegeri nu sunt în mod normal rele, dar dacă ne absorb tot timpul și ne împiedică să facem alegerile bune, ele devin periculoase.

Chiar și activitățile de toată lauda trebuie să fie evaluate pentru a vedea dacă sunt distrageri de la cele mai bune țeluri. La vârsta adolescenței, am avut o discuție memorabilă cu tatăl meu. El considera că nu erau mulți tineri care acordau atenție sau se pregăteau pentru îndeplinirea țelurilor de lungă durată importante – cum ar fi obținerea unei slujbe și asigurarea celor necesare traiului familiei.

Printre principalele recomandări ale tatălui meu în ceea ce privește prioritățile se aflau mereu studiul și experiența de muncă pregătitoare. Considera că activitățile extracurriculare, precum dezbaterile în clasă și cele din cadrul Comitetului elevilor, puteau avea un impact direct asupra unora dintre cele mai importante țeluri ale mele. Nu gândea același lucru despre timpul pe care îl petrecem jucând fotbal, baschet, baseball și făcând atletism. El a recunoscut că sportul te face mai puternic, mai rezistent și te ajută să lucrezi în echipă, dar a sugerat că poate ar fi mai bine să mă concentrez asupra unui singur sport pentru o perioadă de timp mai scurtă. În opinia sa, practicarea sporturilor era un lucru bun, dar nu cel mai bun *pentru mine*. El era îngrijorat de faptul că unele sporturi se practicau pentru obținerea unei celebrități sau faime locale în detrimentul țelurilor pe termen lung mai importante.

Dat fiind aceste lucruri, unul dintre motivele pentru care îmi place relatarea despre Lucy jucând baseball este acela că, în opinia tatălui meu, eu trebuia să studiez politică externă și nu să mă îngrijorez dacă voi putea sau nu să prind o minge. Ar trebui să menționez că mama iubea sporturile. Doar dacă ar fi fost internată în spital ar fi ratat unul dintre meciurile mele.

Am decis să urmez sfatul tatălui meu de a nu juca sport la facultate. Apoi, antrenorul meu de fotbal de la liceu m-a informat că antrenorul de la echipa de fotbal a universității Stanford dorea să ia prânzul cu mine și Merlin Olsen. Cei care sunteți mai tineri s-ar putea să nu îl cunoașteți pe Merlin. El a fost unul dintre cei mai buni apărători de la echipa de fotbal a liceului Logan unde eu am jucat ca mijlocăș, apărător și atacant. În liceu, Merlin a fost curtat de majoritatea echipelor puternice din țară. În

facultate, el a câștigat trofeul Outland în calitate de cel mai bun mijloc central. În cele din urmă, Merlin a fost unul dintre cei trei jucători care au fost aleși să joace în Liga Națională de Fotbal și a jucat de 14 ori consecutiv în meciul dintre cei mai buni jucători ai anului. El a fost inclus în Galeria celebrităților fotbalului profesionist în anul 1982.²⁰

Am luat prânzul cu antrenorul de la Stanford la restaurantul Bluebird din Logan, Utah. După ce am dat mâna, el nu s-a mai uitat deloc la mine. A vorbit direct cu Merlin și pe mine m-a ignorat. La sfârșitul prânzului, pentru prima

dată, el s-a uitat la mine, dar nu își mai aminte numele meu. Apoi, l-a informat pe Merlin: „Dacă alegi Stanford și vrei să îl aduci pe prietenul tău cu tine, el are note destul de bune și probabil acest lucru se poate aranja”. Această experiență mi-a confirmat că trebuie să urmez sfatul înțelept al tatălui meu.

Intenția mea nu este de a descuraja practicarea sporturilor și folosirea Internetului sau participarea la alte activități de care se bucură tinerii. Acestea sunt activități care necesită moderație, echilibru și înțelepciune. Atunci când le facem cu înțelepciune, acestea ne pot îmbogăți viețile.

Totuși, încurajez pe oricine, tânăr sau în vârstă, să-și revizuiască țelurile și obiectivele și să se străduiască să fie mai disciplinați. Comportamentul și alegerile noastre zilnice trebuie să fie în acord cu țelurile noastre. Trebuie să ne ridicăm deasupra scuzelor și distragerilor. Este deosebit de important să facem alegeri care sunt în acord cu legământul nostru de a-L sluji pe Isus Hristos în neprihănire.²¹ Nu trebuie să ne abatem de la acest țel pentru niciun motiv.

Această viață este timpul pentru a ne pregăti să îl întâlnim pe Dumnezeu.²² Suntem oameni fericiți, veseli. Apreciem un simț al umorului bun și prețuim timpul neîngrădit petrecut cu prietenii și familia. Dar trebuie să recunoaștem că există un țel serios care trebuie să fie baza modului în care trăim și facem alegerile din viața noastră. Distragerile și scuzele care limitează progresul sunt destul de dăunătoare dar, când ne scad credința în Isus Hristos și Biserica Sa, ele sunt tragice.

Mă rog ca noi, cei care deținem preoția, să ne comportăm astfel încât să fim în acord cu țelurile nobile pe care trebuie să le aibă cei care sunt în slujba Învățătorului. În toate lucrurile, trebuie să ne amintim că a fi „curajoși în mărturia despre Isus”²³ reprezintă marele test care îi duce pe oameni fie în împărăția celestială, fie în cea terestrală. Noi dorim să ajungem în împărăția celestială. Ca unul dintre apostolii Săi, depun mărturia mea puternică despre realitatea ispășirii și divinitatea lui Isus Hristos, Salvatorul nostru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Compania Lee Mendelson-Bill Melendez Production de emisiuni speciale TV, 1966.
2. De la faptul că sateliții lui Saturn îi distrăgeau atenția și până la faptul că își făcea griji că în mânăsa ei erau probabil substanțe toxice, Lucy mereu găsea o scuză pentru faptul că scăpa mingea.
3. Vezi „Decisions Determine Destiny”,

capitolul 8 din *Pathways to Perfection: Discourses of Thomas S. Monson* (1973), p. 57–65.

4. Isaia 7:15.
5. „Dacă să faci ce este bine să faci ar fi la fel de ușor precum să știi ce este bine să faci, capelele ar fi biserici și colibele săracilor ar fi palatele prințeselor” (William Shakespeare, *Negustorul din Veneția*, actul 1, scena 2, rândurile 12–14).
6. Doctrină și legăminte 58:27.
7. Vezi *Adjusting to Missionary Life* (broșură, 2013), p. 23–49.
8. Vezi Stephanie Rosenbloom, „Dealing with Digital Cruelty”, *New York Times*, 24 aug. 2014, SR1.
9. Randall L. Ridd, „Generația alegerilor”, *Liahona*, mai 2014, p. 56.
10. Vezi Doctrină și legăminte 45:26.
11. Vezi David A. Bednar, „To Sweep the Earth as with a Flood” (cuvântare adresată în campusul UBY, în cadrul săptămânii educației, 19 aug. 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
12. Arthur C. Brooks, „Love People, Not Pleasure”, *New York Times*, 20 iulie 2014, SR1.
13. Din nefericire, o distragere care a devenit tot mai frecventă în zilele noastre este nesăbuința pură. Când Salvatorul a enumerat câteva dintre lucrurile care îl pot spurca pe om, el a inclus nesăbuința (vezi Marcu 7:22).
14. Acest lucru s-a întâmplat în Grecia și Roma, precum și în rândul civilizațiilor din Cartea lui Mormon.
15. Vezi Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), p. 302. Erau filosofi de toate felurile, inclusiv epicurieni și stoici, grupuri rivale pe care unii îi descriu ca fiind fariseii și saducheii lumii păgâne. Vezi, de asemenea, Quentin L. Cook, „Looking beyond the Mark”, *Liahona*, mart. 2003, p. 21–24.
16. Faptele apostolilor 17:21.
17. Faptele apostolilor 17:32.
18. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, p. 312.
19. Vezi Dallin H. Oaks, „Bun, mai bun, cel mai bun”, *Liahona*, nov. 2007, p. 104–108.
20. Merlin Olsen a fost un fotbalist inclus în Galeria celebrităților, actor și comentator sportiv pentru postul NBC. El a câștigat trofeul Outland jucând fotbal pentru Universitatea de Stat Utah. El a jucat fotbal profesionist la echipa Los Angeles Rams. La televizor, el a jucat rolul lui Jonathan Garvey alături de Michael Landon în serialul *Căsuța din prerie* și a avut propriul serial, *Father Murphy*. Merlin a decedat (11 mart. 2010) și ne este foarte tare dor de el.
21. Vezi Doctrină și legăminte 76:5.
22. Vezi Alma 34:32.
23. Doctrină și legăminte 76:79.

Vârșnicul Craig C. Christensen
din Președinția celor Șaptezeci

Cunosc aceste lucruri eu însumi

Să descoperim pentru noi înșine că Evanghelia lui Isus Hristos restaurată este adevărată poate să fie una dintre cele mai mărețe și mai fericite experiențe din viață.

Dragii mei frați, suntem în permanență inspirați de exemplul personal și slujirea în preoție ale președintelui Thomas S. Monson. De curând, câțiva diaconi au fost întrebați: „Ce admirați cel mai mult la președintele Monson?” Un diacon și-a amintit de faptul că președintele Monson, când era copil, și-a dăruit jucăriile unor prieteni nevoiași. Altul a menționat modul în care președintele Monson s-a îngrijit de multe văduve din episcopia sa. Al treilea a remarcat că el a fost chemat ca apostol când era foarte tânăr și a ajutat oameni din toată lumea. Apoi, un tânăr a spus: „Lucrul pe care îl admir cel mai mult la președintele Monson este mărturia sa puternică”.

Într-adevăr, cu toții am simțit mărturia sa extraordinară despre Salvatorul Isus Hristos și devotamentul său de a urma întotdeauna îndemnul Spiritului. Cu fiecare experiență pe care o împărtășește, președintele Monson ne invită să trăim și mai pe deplin conform Evangheliei și să căutăm și să ne întărim mărturiile. Amintiți-vă ceea ce a spus el de la acest pupitru, cu numai câteva conferințe în urmă: „Pentru

a putea fi puternici și a ne împotrivi tuturor forțelor care ne trag în direcția greșită ..., trebuie să avem propria mărturie. Indiferent dacă aveți 12 sau 112 ani – sau orice vârstă între acestea – puteți să aflați singuri că Evanghelia lui Isus Hristos este adevărată”¹.

Cu toate că mesajul meu din această seară este destinat celor care sunt mai aproape de 12 decât de 112 ani, principiile pe care le împărtășesc se aplică tuturor. Ca răspuns la afirmația președintelui Monson, aș întreba: Cunoaște fiecare dintre noi faptul că Evanghelia este adevărată?

Putem spune cu convingere fermă că mărturiile noastre sunt cu adevărat ale noastre? Îl voi cita din nou pe președintele Monson: „Eu susțin că o mărturie puternică despre Salvatorul nostru și despre Evanghelia Sa vă va [proteja de răul și păcatul din jurul dumneavoastră]... Dacă nu aveți încă o mărturie despre aceste lucruri, faceți ceea ce este necesar pentru a obține una. Este important ca dumneavoastră să aveți propria mărturie, pentru că mărturiile celorlalți vă vor ajuta doar până într-un anumit punct”².

Cunosc aceste lucruri eu însumi

Să descoperim pentru noi înșine că Evanghelia lui Isus Hristos restaurată este adevărată poate să fie una dintre cele mai mărețe și mai fericite experiențe din viață. Putem să începem având încredere în mărturiile altora – spunând, asemeni tinerilor luptători: „Noi nu ne îndoim că mamele noastre au știut aceasta”³. Acesta este un mod bun de a începe cu mărturiile noastre, dar trebuie să le ajutăm să crească și să depășească acest nivel. Pentru a trăi cu consecvență conform Evangheliei, nimic nu este mai important decât să obținem și să ne întărim propria mărturie. Trebuie să putem declara, așa cum a făcut Alma: „Știu despre aceste lucruri eu însumi”⁴.

„Și cum credeți voi că știu despre adevărul lor?” Alma a continuat: „Iată, vă spun vouă, ele mi-au fost făcute cunoscute de către Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu. Iată, am postit și m-am rugat multe zile ca să cunosc aceste lucruri eu însumi. Și acum, eu știu că ele sunt adevărate”⁵.

Doresc să văd lucrurile pe care tatăl meu le-a văzut

Asemenea lui Alma, Nefi a ajuns să cunoască adevărul pentru el însuși. După ce l-a ascultat pe tatăl

său vorbind despre multele sale experiențe spirituale, Nefi a dorit să știe lucrurile pe care le știa tatăl său. Aceasta a fost mai mult decât o simplă curiozitate – a fost o dorință puternică. Cu toate că el era „foarte tânăr”, avea „mare dorință să [cunoască] tainele lui Dumnezeu”⁶. El tânjea să poată „vedea, auzi și cunoaște aceste lucruri prin puterea Duhului Sfânt”⁷.

În timp ce Nefi „[stătea] cumpănind în inima [lui]”, a fost „purta în Spiritul Domnului... pe un munte foarte înalt”, unde a fost întreat: „Ce dorești tu?” Răspunsul lui a fost simplu: „Doresc să văd lucrurile pe care tatăl meu le-a văzut”⁸. Datorită inimii lui credincioase și eforturilor lui sânguicioase, Nefi a fost binecuvântat cu o experiență extraordinară. A primit o mărturie despre viitoarea naștere, viață și răstignire a Salvatorului Isus Hristos; el a văzut apariția Cărții lui Mormon și restaurarea Evangheliei în ultimele zile – toate acestea ca urmare a dorinței lui sincere de a cunoaște pentru el însuși.⁹

Aceste experiențe personale pe care le-a avut cu Domnul, l-au pregătit pe Nefi pentru adversitățile și încercările cărora avea să le facă față în curând. Ele i-au permis să rămână puternic, chiar atunci când ceilalți din familia lui erau încercați. El a putut să facă acest lucru pentru că *învățase* el însuși și *cunoștea* pentru el însuși. El fusese binecuvântat cu propria mărturie.

Să ceară de la Dumnezeu

Asemenea lui Nefi, profetul Joseph Smith era „foarte tânăr” când „mințea [lui] a fost cuprinsă de reflecții serioase” despre adevăruri spirituale. Pentru Joseph a fost o perioadă de „mare agitație”, fiind înconjurat de mesaje contradictorii și neclare

despre religie. El a dorit să știe care biserică era adevărată.¹⁰ Inspirat de aceste cuvinte din Biblie: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu”¹¹, acționat de unul singur, pentru a găsi un răspuns. Într-o frumoasă dimineață, în primăvara anului 1820, el a intrat într-o dumbravă și a îngenunchiat rugându-se. Datorită credinței lui și faptului că Dumnezeu avea o lucrare extraordinară pentru el, Joseph a primit o viziune glorioasă, în care I-au apărut Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos și a aflat pentru el însuși ce trebuia să facă.

Vedeți în experiența lui Joseph un model pe care l-ați putea urma pentru a vă dobândi sau a întări mărturia? Joseph a permis ca scripturile să-i influențeze gândurile cele mai profunde. A meditat profund asupra lor și le-a aplicat situației proprii. Apoi a acționat conform cu ce aflase. Rezultatul a fost glorioasa Primă Viziune – și evenimentele restaurării care au urmat. Această Biserică a fost, într-adevăr, întemeiată pe principiul că oricine – inclusiv un băiat de 14 ani de la țară – poate să „ceară de la Dumnezeu” și să primească răspuns la rugăciunile lui.

Deci ce este o mărturie?

Deseori auzim membri ai Bisericii spunând că mărturia lor despre Evanghelie este bogăția lor cea mai de preț. Ea este un dar sacru de la Dumnezeu și o primim prin puterea Duhului Sfânt. Este încredințarea calmă, de nezdruccinat, pe care o primim atunci când studiem Evanghelia, ne rugăm și trăim conform

Evangheliei. Este sentimentul pe care îl primim atunci când Duhul Sfânt depune mărturie în sufletele noastre despre faptul că ceea ce studiem și facem este drept.

Unii oameni vorbesc despre mărturie ca fiind un lucru pe care ori îl ai, ori nu-l ai – așa cum un întrerupător de lumină este fie pornit, fie oprit. În realitate, o mărturie este mai mult ca un copac care trece prin diferite stadii de creștere și dezvoltare. Unii dintre cei mai înalți copaci de pe pământ se găsesc în Parcul Național Redwood, în vestul Statelor Unite. Atunci când stai la baza acestor copaci uriași, este uimitor să te gândești că fiecare dintre ei a crescut dintr-o sămânță mică. La fel este și cu mărturiile noastre. Cu toate că ele pot începe cu o singură experiență spirituală, cresc și se dezvoltă de-a lungul timpului prin hrănire constantă și experiențe spirituale frecvente.

Deci nu este surprinzător că, atunci când profetul Alma a explicat modul în care ne dezvoltăm o mărturie, el a vorbit despre o sămânță care crește și devine copac. „Dacă voi faceți loc”, a spus el, „ca o sămânță să fie plantată în inima voastră, iată, dacă aceasta este o sămânță adevărată sau o sămânță bună, dacă voi nu o aruncați afară prin necredința voastră... ea va începe să crească înăuntrul piepturilor voastre; și atunci când voi simțiți aceste mișcări de creștere, voi veți începe să ziceți în sinea voastră – Aceasta trebuie să fie o sămânță bună sau cuvântul este bun, căci el începe să-mi lărgască sufletul; da, începe să-mi lumineze înțelegerea, da, începe să fie delicios pentru mine”¹².

Cape Town, Africa de Sud

Acesta este adesea modul în care se naște o mărturie: cu sentimente sacre, edificatoare, convingătoare, care ne dovedesc faptul că este adevărat cuvântul lui Dumnezeu.

Totuși, oricât de minunate sunt aceste sentimente, ele reprezintă numai începutul. Munca dumneavoastră de a vă dezvolta mărturia nu este încheiată – nu mai mult decât este procesul de creștere a unui conifer când prima mlădiță iese din pământ. Dacă ignorăm sau neglijăm aceste prime îndemnuri spirituale, dacă nu le creștem prin studiul continuu al scripturilor și rugăciune și prin căutarea mai multor experiențe care să ne pună în legătură cu Spiritul, sentimentele noastre se vor stinge și mărturiile se vor diminua.

După cum a spus Alma: „Dar dacă noi neglijăm pomul și nu avem grijă de hrana lui, iată, el nu va face rădăcini; iar atunci când căldura soarelui va veni și îl va arde pentru că nu are rădăcini, se va veșteji, iar voi îl veți smulge și îl veți arunca”¹³.

În cele mai multe cazuri, mărturiile noastre vor crește la fel cum crește un copac: treptat, aproape imperceptibil, ca rezultat al eforturilor noastre constante și sânguicioase. „Dar dacă voi veți hrăni cuvântul”, a promis Alma, „da, hrăniți pomul atunci când el începe să crească, prin credința voastră,

cu mare sârguință și cu răbdare, așteptând fructul lui, atunci el va face rădăcini; și iată, el va fi un pom crescând pentru viață nepieritoare”¹⁴.

Acum este timpul; astăzi este ziua

Mărturia mea a început să capete formă atunci când am studiat și am meditat asupra învățăturilor găsite în Cartea lui Mormon. Atunci când am îngenunchiat să-L întreb pe Dumnezeu, în rugăciune umilă, Duhul Sfânt a mărturisit sufletului meu că ceea ce citeam era adevărat. Această mărturie inițială a dus la formarea mărturiei mele despre multe alte adevăruri ale Evangheliei, deoarece, după cum ne-a învățat președintele Monson: „Când știm că această carte, Cartea lui Mormon, este adevărată, atunci știm, de asemenea, că Joseph Smith a fost cu adevărat un profet și că el L-a văzut pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și pe Fiul Său, Isus Hristos. De asemenea, știm că Evanghelia a fost restaurată în aceste zile din urmă prin intermediul lui Joseph Smith – incluzând restaurarea atât a Preoției aaronice, cât și a Preoției lui Melchisedec”¹⁵. Începând din acea zi, am avut multe experiențe sacre cu ajutorul Duhului Sfânt, care mi-a reconfirmat că Isus Hristos este Salvatorul lumii și Evanghelia Sa restaurată este adevărată. Împreună cu Alma, pot spune

cu siguranță faptul că eu însumi cunosc aceste lucruri.

Tinerii mei prieteni, acum este timpul și astăzi este ziua ca să învățăm sau să reafirmăm că Evanghelia este adevărată. Fiecare dintre noi are o lucrare importantă de îndeplinit. Pentru a duce la bun sfârșit acea lucrare și pentru a fi protejați de influențele lumesti, care par să ne amenințe în mod constant, trebuie să avem credință asemenea lui Alma, Nefi și tânărului Joseph Smith pentru a obține și a ne dezvolta mărturia.

Asemenea tânărului diacon despre care am vorbit mai devreme, și eu îl admir pe președintele Monson pentru mărturia sa. Ea este asemeni unui conifer foarte înalt, totuși, chiar mărturia președintelui Monson a trebuit să crească și să se dezvolte de-a lungul timpului. Putem ajunge să cunoaștem pentru noi înșine, așa cum a făcut președintele Monson, că Isus Hristos este Salvatorul nostru și Mântuitorul lumii, că Joseph Smith este profetul restaurării, inclusiv al restaurării preoției lui Dumnezeu. Noi purtăm acea preoție sfântă. Mă rog cu umilință ca noi să învățăm aceste lucruri și să le cunoaștem pentru noi înșine, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Îndrăzniți să fiți singurul”, *Liahona*, nov. 2011, p. 62.
2. Thomas S. Monson, „Puterea preoției”, *Liahona*, mai 2011, p. 66.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1 Nefi 2:16.
7. 1 Nefi 10:17.
8. 1 Nefi 11:1–3.
9. Zezi 1 Nefi 11–14.
10. Zezi Joseph Smith – Istorie 1:8–10.
11. Iacov 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2011, p. 67).

Episcopul Dean M. Davies
al doilea consilier în Episcopatul care prezidează

Legea postului – o responsabilitate personală de a avea grijă de cei săraci și nevoiași

În calitate de ucenici ai Salvatorului, avem responsabilitatea personală de a ne îngriji de cei săraci și nevoiași.

Dragii mei frați, iubesc preoția și sunt fericit să fiu aici, alături de dumneavoastră. Sunt profund recunoscător că putem sluji împreună în această cauză măreață.

Trăim în vremuri extraordinare. Progresele miraculoase în domeniul medicinei, științei și tehnologiei au îmbunătățit calitatea vieții multor oameni. Totuși, este evident că există multă suferință și durere printre oameni. Pe lângă războaie și zvonuri de războaie, creșterea numărului dezastrurilor naturale – incluzând inundații, incendii, cutremure și boli – afectează viețile a milioane de oameni din întreaga lume.

Conducerea Bisericii este conștientă și vigilentă cu privire la bunăstarea copiilor lui Dumnezeu de pretutindeni. Atunci și acolo unde

este posibil, resursele Bisericii pentru cazuri de urgență sunt oferite pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. De exemplu,

Atunci și acolo unde este posibil, resursele Bisericii pentru cazuri de urgență sunt oferite pentru a-i ajuta pe cei nevoiași.

în luna noiembrie a anului trecut, tai-funul Haiyan a lovit poporul insulelor Filipine.

Haiyan, un taifun puternic de categoria 5, a lăsat în urma lui mari distrugerii și suferințe. Orașe întregi au fost distruse; multe vieți au fost curmate; milioane de case au fost grav avariate sau distruse; și servicii vitale, precum furnizarea de apă, canalizarea și furnizarea de curent electric au încetat să funcționeze.

Resursele Bisericii au fost puse la dispoziție încă din primele ore care au urmat acestui dezastru. Membrii Bisericii din Filipine s-au unit pentru a-și salva frații și surorile, asigurând hrană, apă, îmbrăcăminte și seturi de igienă, atât membrilor, cât și celor care nu erau membri.

Casele de întruniri ale Bisericii au devenit locuri de refugiu pentru mii de oameni fără adăpost. Sub conducerea Președinției zonei și a conducătorilor locali ai preoției, dintre care mulți pierduseră tot ce aveau, s-au făcut evaluări cu privire la situația și siguranța tuturor membrilor. Planuri inspirate au început să prindă contur pentru a-i ajuta pe membri să trăiască în condiții acceptabile și să se bizuie pe forțele proprii.

Resurse simple au fost asigurate pentru a-i ajuta pe membrii Bisericii să-și reconstruiască adăposturile construite pe structuri de lemn și casele. Acest lucru nu s-a făcut fără a se aștepta ceva în schimb. Membrii au fost instruiți și au îndeplinit munca de care era nevoie pentru ei înșiși și, apoi, pentru alții.

O binecuvântare care a rezultat a fost aceea că, pe măsură ce membrii și-au dezvoltat abilitățile în tâmplărie, instalații și alte aspecte din domeniul construcțiilor, au putut să găsească oportunități semnificative de muncă atunci când orașele și comunitățile învecinate au început reconstrucția.

Îngrijirea celor săraci și a celor nevoiași este o doctrină fundamentală a Evangheliei și un element esențial al planului salvării.

Înainte de slujirea Sa în viața muritoare, Iehova a declarat prin profetul Său: „Totdeauna vor fi săraci în țară; de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta»”¹.

În zilele noastre, îngrijirea celor săraci și nevoiași este una dintre cele patru responsabilități care i-au fost desemnate Bisericii de către Divinitate și care ajută oamenii, în mod individual și ca familii, să fie demni de exaltare.²

Îngrijirea celor săraci și nevoiași are în vedere atât salvarea temporală, cât și pe cea spirituală. Ea include atât slujirea pe care o face fiecare membru

al Bisericii atunci când se îngrijește personal de cei săraci și nevoiași, cât și sistemul oficial de bunăstare al Bisericii, care este administrat prin autoritatea preoției.

O componentă importantă a planului Domnului cu privire la îngrijirea celor săraci și nevoiași este *legea postului*. „Domnul a dat legea postului și a donațiilor de post pentru a-i binecuvânta pe oamenii Săi și pentru a le oferi o cale de a le sluji celor nevoiași.”³

În calitate de ucenici ai Salvatorului, avem responsabilitatea personală de a ne îngriji de cei săraci și nevoiași. Membrii credincioși de pretutindeni ai Bisericii contribuie prin a ține post în fiecare lună – nu mănâncă și nu beau timp de 24 de ore – și, apoi, prin a oferi Bisericii o donație de post în bani echivalentă cu cel puțin valoarea mâncării pe care ar fi mâncat-o.

Asupra cuvintelor lui Isaia ar trebui să se cugete cu ajutorul rugăciunii și ar trebui predate în fiecare casă:

„Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug;

Împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorocii fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău”⁴.

Apoi, Isaia a enumerat binecuvântările minunate pe care Domnul le-a promis celor care se supun legii postului. El a spus:

„Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți.

Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»...

Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit,

atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare!

Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă”⁵.

Referitor la aceste versete, președintele Harold B. Lee a spus: „Extraordnarele binecuvântări primite [datorită postului] au fost făcute clare în fiecare dispensație și, în aceste versete, Domnul ne spune prin intermediul acestui mare profet de ce există postul și care sunt binecuvântările care-i rezultă... Dacă analizați... capitolul 58 din Isaia, veți afla motivul pentru care Domnul dorește ca noi să facem donații de post și să postim. Acesta este că, astfel, putem deveni demni să-L chemăm pe Domnul și El ne poate răspunde. Putem cere ajutor și Domnul ne va spune: «Iată-Mă!»”.

Președintele Lee a mai spus: „Ne dorim să fim vreodată în situația în care Îl putem chema și El să nu răspundă? Să strigăm în suferința noastră și El să nu fie cu noi? Cred că este timpul să ne gândim la aceste lucruri fundamentale, deoarece acestea sunt zilele care ne așteaptă, când vom avea nevoie din ce în ce mai mult de binecuvântările Domnului și când judecățile vor fi revărsate fără amestec pe întregul pământ”⁶.

Profetul nostru preaiubit, președintele Thomas S. Monson, ne-a împărtășit mărturia sa despre aceste principii – mărturie datorată experienței personale. Dânsul a spus: „Fiecare membru al Bisericii care a ajutat la asigurarea bunăstării celor nevoiași nu uită niciodată sau nu regretă experiența. Hărnicia, chibzuiala, bizuirea pe forțe proprii și împărtășirea a ceea ce ai cu ceilalți nu sunt lucruri noi pentru noi”⁷.

Dragi frați, membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă sunt oameni care fac legăminte și care

țin poruncile. Nu pot să mă gândesc la vreo poruncă, la vreo lege care, respectată cu credință, să fie mai ușor de ținut și să ofere binecuvântări mai mari decât legea postului. Când postim și facem o donație de post cinstită, contribuim la magazia Domnului cu ce am fi cheltuit pe valoarea meselor. Nu necesită un sacrificiu financiar care să depășească ceea ce s-ar fi cheltuit în mod normal. În același timp, ni se promet extraordinarele binecuvântări, așa cum am menționat mai devreme.

Legea postului este valabilă pentru toți membrii Bisericii. Chiar și copilașii pot fi învățați să postească, începând cu o masă și, apoi, două, pe măsură ce pot înțelege și ține din punct de vedere fizic legea postului. Soții și soțiile, membrii necăsătoriți, tinerii și copiii ar trebui să-și înceapă postul cu o rugăciune, exprimându-și recunoștința pentru binecuvântările din viețile lor în timp ce caută binecuvântările și tăria Domnului în perioada postului. Ținerea completă a legii postului se produce când donația de post este dată reprezentantului Domnului, episcopul.

Dragi episcopi, dumneavoastră conduceți lucrarea de bunăstare din cadrul episcopiei. Aveți însărcinarea divină de a-i căuta și a-i îngriji pe cei săraci. Cu ajutorul președintei Societății de Alinare și al conducătorilor cvorumurilor Preoției lui Melhisedec, țelul dumneavoastră este de a-i ajuta pe membri să se ajute singuri și să ajungă să se bizuie pe forțele proprii. Dumneavoastră vă îngrijiți de nevoile temporale și spirituale ale membrilor folosind cu grijă donațiile de post sub forma unui ajutor temporar și a unui supliment la resursele familiei extinse și ale comunității. Pe măsură ce vă exercitați, cu ajutorul rugăciunii, cheile preoției și discernământul când îi ajutați pe cei săraci și nevoiași, veți

ajunge să înțelegeți că folosirea corectă a donațiilor de post este menită să întrețină viața, nu stilul de viață.

Dragi președinți ai cvorumurilor Preoției aaronice, dumneavoastră dețineți chei și aveți puterea de a administra rânduilele temporale. Dumneavoastră lucrați alături de episcop și îi instruiți pe membrii cvorumului cu privire la îndatoririle lor în cadrul preoției și în căutarea membrilor Bisericii pentru a-i invita să postească. Când deținătorii Preoției aaronice își îndeplinesc cu credință și sârguință responsabilitățile preoției și le oferă această ocazie tuturor membrilor Bisericii, dumneavoastră facilitați frecvent obținerea binecuvântărilor promise legate de post de către cei care s-ar putea să aibă cea mai mare nevoie de ele. Veți fi martor al faptului că spiritul care ne îndeamnă să avem grijă de cei săraci și nevoiași are puterea de a înmuia inimi care, în alte circumstanțe, ar fi împietrite, și binecuvântează viețile celor care nu vin foarte des la Biserică.

Președintele Monson a spus: „Acei episcopi care-și organizează cvorumurile Preoției aaronice în vederea implicării în strângerea donațiilor de post vor avea mai mult succes în această responsabilitate sacră”⁸.

Dragi episcopi, amintiți-vă că circumstanțele diferă foarte mult de la o zonă la altă și de la țară la țară. Metoda bătutului din ușă în ușă de către membrii cvorumului Preoției aaronice poate să nu fie eficientă în regiunea în care locuiți. Totuși, vă invităm să vă gândiți, cu ajutorul rugăciunii, la sfatul profetului și să căutați inspirație pentru a găsi moduri potrivite prin

care deținătorii Preoției aaronice din episcopiile dumneavoastră să poată să-și îndeplinească îndatoririle preoției cu credință și sârguință prin participarea la strângerea donațiilor de post.

În capitolul 27 din 3 Nefi, Domnul înviat a întrebat: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?”. El a răspuns: „Tot așa cum sunt Eu”⁹. Când luăm numele lui Hristos asupra noastră și ne străduim să-L urmăm, vom primi imaginea Lui în înfățișarea noastră și vom deveni mai asemănători Lui. Grija față de cei săraci și nevoiași este inherentă slujirii Salvatorului. Se află în tot ceea ce El face. El ne ajută pe toți și ne înalță. Jugul Său este bun și sarcina Sa este ușoară. Fie ca noi toți să devenim mai asemănători Salvatorului având grijă de cei săraci și nevoiași, ținând cu credință legea postului și oferind o donație de post generoasă. Depun mărturie, cu umilință, că ajutorarea cu credință a celor săraci și nevoiași este o reflectare a maturității spirituale și îl va binecuvânta atât pe cel care dăruiește, cât și pe cel care primește. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Deuteronomul 15:11.
2. Vezi *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 2.2.
3. *Manualul 2*, 6.1.2.
4. Isaia 58:6-7.
5. Isaia 58:8-11.
6. Harold B. Lee, „Listen, and Obey” (Welfare Agricultural Meeting, 3 apr. 1971), copie a manuscrisului dactilografiat, p. 14, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
7. Thomas S. Monson, „Suntem pregătiți?”, sept. 2014, p. 1.
8. Thomas S. Monson într-o adunare cu Episcopatul care prezidează, 28 febr. 2014.
9. 3 Nefi 27:27.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

„Nu cumva sunt eu, Doamne?”

Trebuie să ne lăsăm mândria deoparte, să privim dincolo de vanitatea noastră și, cu umilință, să întrebăm: „Nu cumva sunt eu, Doamne?”.

Era ultima noapte din viața muritoare a preaiubitului nostru Salvator, seara de dinainte de a Se da pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toată omenirea. În timp ce rupea pâinea în prezența ucenicilor Săi, El a spus ceva ce i-a alarmat și întristat foarte tare. „Unul din voi Mă va vinde”, le-a spus El.

Ucenicii nu s-au îndoit de adevărul spuselor Sale. Nu s-au uitat împrejur, nu au arătat spre altcineva și nici nu au întrebat: „Este el?”.

În schimb, ei „s-au întristat foarte mult și au început să-I zică unul după altul: *«Nu cumva sunt eu, Doamne?»*”¹.

Mă întreb ce am face fiecare dintre noi dacă Salvatorul ne-ar adresa acea întrebare. Ne-am uita la cei din jurul nostru și ne-am spune în inimă: „Probabil că El vorbește despre fratele Johnson. Am avut mereu îndoieli în ceea ce-l privește” sau „Mă bucur că fratele Brown este aici. El chiar are nevoie să audă aceasta?” Sau ne-am gândi, asemenea acelor ucenici din vechime, la noi înșine și am adresa acea întrebare profundă: „Nu cumva sunt eu?”.

În aceste cuvinte simple, „*Nu cumva sunt eu, Doamne?*”, găsim

începutul înțelepciunii și calea către convertirea personală și schimbarea trainică.

Pilda păcădiilor

A fost odată un om căruia îi plăcea să se plimbe seara prin cartierul său. Îi plăcea în mod deosebit să treacă pe lângă casa vecinului său. Acel vecin avea întotdeauna iarba tunsă perfect, flori înflorite, iar pomii lui erau sănătoși și ofereau umbră. Era clar că vecinul făcea tot ce-i stătea în putință pentru a avea o grădină frumoasă.

Dar, într-o zi, în timp ce omul se plimba pe lângă casa vecinului său, a observat în mijlocul acestei grădini frumoase o păcădie mare, galbenă.

Acest lucru i s-a părut atât de ciudat, încât a fost foarte surprins. De ce vecinul său nu a smuls-o? Nu a văzut-o? Nu știa că păcădia poate să răspândească semințe care puteau să prindă rădăcini și să se transforme în numeroase alte păcădii?

Acea singură păcădie l-a deranjat extrem de tare și a vrut să facă ceva în această privință. S-o smulgă pur și simplu? Sau să stropească planta cu vreun erbicid? Poate că, dacă s-ar fi dus noaptea, ar fi putut s-o smulgă fără să fie văzut.

Aceste gânduri i-au acaparat mintea în timp ce mergea spre propria-i casă. A intrat în casă fără măcar să-și arunce privirea asupra propriei grădini – care era plină de sute de păcădii galbene.

Bârne și paie

Ne amintește această povestire de cuvintele Salvatorului?

„De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău...”

Scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.”²

Această chestiune legată de bârne și paie pare să fie strâns legată de incapacitatea noastră de a ne vedea clar pe noi înșine. Nu sunt sigur de ce putem diagnostica și recomanda remedii atât de bine pentru problemele altora, însă, adesea, ne este greu să le vedem pe ale noastre.

În urmă cu mulți ani, a fost scris un articol despre un bărbat care credea că, dacă își punea suc de lămâie pe față, devenea invizibil în fața camerelor de filmat. Așadar, și-a pus suc de lămâie pe toată fața, a ieșit și a jefuit două bănci. Nu după mult timp, a

fost arestat după ce chipul său a fost arătat în cadrul buletinelor de știri din cursul serii. Când polițiștii i-au arătat bărbatului înregistrările cu el făcute de camerele de securitate, el a rămas uimit. „Dar am avut suc de lămâie pe față!”, a spus el.³

Când un savant de la Universitatea Cornell a auzit despre această întâmplare, a fost uimit de faptul că un om poate fi atât de inconștient de propria incompetență. Pentru a vedea dacă aceasta este o problemă generală, doi cercetători i-au invitat pe studenți să participe la o serie de teste legate de diverse aptitudini privind viața și, apoi, le-au cerut să evalueze cum s-au descurcat. Studenții care au obținut note proaste au fost cei care și-au evaluat cel mai greșit modul în care s-au descurcat – unii dintre ei estimându-și notele ca fiind de cinci ori mai mari decât erau de fapt.⁴

Acest studiu a fost făcut în multe alte moduri, confirmând din nou și din nou aceeași concluzie: mulți dintre noi au probleme în a se vedea așa cum sunt cu adevărat și chiar și oamenii de succes își supraestimează contribuția și subestimează contribuția celorlalți.⁵

Poate că nu este important să supraestimăm cât de bine conducem o mașină sau cât de departe putem trimite cu crosa o minge de golf. Dar când începem să credem că propriile contribuții acasă, la muncă și în cadrul Bisericii sunt mai mari decât în realitate, ne împiedicăm singuri să vedem binecuvântările și ocaziile de a ne perfecționa în moduri semnificative și profunde.

Unghiuri spirituale moarte

Niște cunoștințe de-ale mele făceau parte dintr-o episcopie care avea unele dintre cele mai bune rapoarte din Biserică – prezența era foarte

bună, numărul vizitelor făcute de către învățătorii de acasă era foarte mare, copiii de la Societatea Primară erau întotdeauna liniștiți, cinele organizate de episcopie aveau mâncare foarte bună pe care rareori membrii o vărsau pe podeaua casei de întruniri și, cred că, niciodată nu existau certuri în timpul jocurilor sportive organizate de Biserică.

Prietenul meu și soția lui au fost, ulterior, chemați să slujească în misiune. După ce s-au întors, trei ani mai târziu, acest cuplu a fost uimit să afle că, în timpul în care ei au fost plecați slujind ca misionari, 11 căsnicii ajunseseră la divorț.

Deși episcopia avea rapoarte care indicau credință și tărie, ceva nelalocul lui se întâmpla în inima și viața membrilor. Și problema este că această situație nu este unică. Astfel de lucruri groaznice și, adesea, inutile se întâmplă când membri ai Bisericii neglijează principiile Evangheliei. În exterior, ei pot părea a fi ucenici ai lui Isus Hristos, însă, în interior, în inima lor s-au îndepărtat de Salvatorul lor și de învățăturile Sale. Ei s-au întors treptat de la lucrurile Spiritului și s-au îndreptat către lucrurile lumii.

Deținători ai preoției care obișnuiau să fie demni încep să-și spună că Biserica este ceva bun pentru femei și copii, dar nu și pentru ei. Sau alții sunt convinși că programul lor aglomerat sau circumstanțele lor unice îi scutesc de la faptele zilnice de devoțiune și slujire care i-ar menține aproape de Spirit. În aceste vremuri de autojustificare și narcisism, este ușor să devii foarte creativ în a găsi scuze pentru a nu te ruga la Dumnezeu, a amâna studiul din scripturi, a evita frecventarea adunărilor Bisericii și serilor în familie sau a nu plăti o zeciuială cinstită și a nu face alte donații.

Dragii mei frați, vă veți uita, vă rog, în inima dumneavoastră și vă veți adresa simpla întrebare: „*Nu cumva sunt eu, Doamne?*”.

V-ați îndepărtat – chiar și puțin – de la „Evanghelia... fericitului Dumnezeu care [v-a] fost încredințată”?⁶ I-ați permis „[dumnezeului acestei lumi]” să vă întunece mintea față de „lumina [glorioasei Evanghelii a lui] Hristos”?⁷

Praiubiții mei prieteni, dragii mei frați, întrebați-vă: „Unde este comoara mea?”.

Este inima dumneavoastră îndreptată asupra lucrurilor comode ale

acestei lumi sau este îndreptată asupra învățăturilor lui Isus Hristos? „Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.”⁸

Are loc Spiritul lui Dumnezeu în inima dumneavoastră? Aveți „rădăcina și temelia pusă” în dragostea față de Dumnezeu și de semenii dumneavoastră? Alocați suficient timp și suficientă creativitate pentru a aduce fericire căsniciei și familiei dumneavoastră? Faceți tot ce puteți în vederea atingerii obiectivului suprem de a înțelege și a trăi „lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea”⁹ Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos?

Dragi frați, dacă a dumneavoastră este dorința de a cultiva atribute asemănătoare cu cele ale lui Hristos, precum „[crediința, virtutea, cunoașterea, cumpătarea, răbdarea, bunătatea frățească, evlavia, caritatea, umilința și slujirea]”¹⁰, Tatăl Ceresc vă va face o unealtă în mâinile Sale în vederea salvării multor suflete.¹¹

Să ne examinăm viața

Dragi frați, niciunui dintre noi nu-i place să admită când se abate de la calea cea dreaptă. Adesea, încercăm să evităm să ne uităm adânc în sufletul nostru și să ne înfruntăm slăbiciunile, limitele și temerile. Prin urmare, când ne examinăm viața, ne uităm prin filtrul opiniilor, scuzelor și poveștilor pe care ni le spunem pentru a justifica gânduri și fapte necorespunzătoare.

Însă faptul de a ne putea vedea clar pe noi înșine este vital pentru creșterea și bunăstarea noastră spirituală. Dacă slăbiciunile și defectele noastre

rămân ascunse în întuneric, atunci puterea mântuitoare a Salvatorului nu le poate vindeca și transforma în puncte forte.¹² În mod ironic, incapacitatea noastră de a ne vedea slăbiciunile umane ne va împiedica, de asemenea, să vedem potențialul divin pe care Tatăl nostru dorește să-l dezvolte în fiecare dintre noi.

Deci, cum putem face ca lumina pură a adevărului lui Dumnezeu să strălucească în sufletul nostru și să ne vedem așa cum El ne vede?

Permiteți-mi să vă sugerez că scripturile sfinte și cuvântările rostite în cadrul conferinței generale sunt o oglindă eficientă în care ne putem uita pentru autoexaminare.

Când auziți sau citiți cuvintele profetilor din vechime și pe ale celor din zilele noastre, încetați să vă mai gândiți la cum se aplică acele cuvinte altcuiva și adresați-vă simpla întrebare: „*Nu cumva sunt eu, Doamne?*”

Trebuie să comunicăm cu Tatăl nostru Etern având inima frântă și mintea dornică să învețe. Trebuie să fim dornici să învățăm și să ne schimbăm. Și, o, cât de mult avem de câștigat dacă ne luăm angajamentul să trăim viața pe care Tatăl nostru Ceresc ne-o dorește!

Cei care *nu* doresc să învețe și să se schimbe probabil că *nu o vor face* și, cel mai probabil, vor începe să se întrebe dacă Biserica le este de vreun folos.

Însă cei care vor să se perfecționeze și să progreseze, cei care învață despre Salvator și doresc să fie ca El, cei care devin umili asemenea unui prunc și caută ca gândurile și faptele

lor să fie plăcute Tatălui nostru din Cer – ei vor avea parte de miracolul ispășirii Salvatorului. Ei vor simți cu siguranță minunatul Spirit al lui Dumnezeu. Vor avea parte de bucuria indescriptibilă care este rodul unei inimi blajine și umile. Ei vor fi binecuvântați cu dorința și pregătirea de a deveni adevărați ucenici ai lui Isus Hristos.

Puterea binelui

De-a lungul vieții, am avut ocazia de a interacționa cu unii dintre cei mai competenți și inteligenți oameni, bărbați și femei deopotrivă, care trăiesc în această lume. Când am fost mai tânăr, am fost impresionat de cei care erau educați, realizați, împliniți și laudați de lume. Însă, de-a lungul anilor, am ajuns să înțeleg că sunt cu mult mai impresionat de acele suflete minunate și binecuvântate care sunt cu adevărat bune și fără vicleșug.

Și nu acesta este subiectul central al Evangheliei și ceea ce ea ne oferă? Este vestea cea bună și ne ajută să devenim buni.

Cuvintele apostolului Iacov sunt valabile pentru noi astăzi:

„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți...”

Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța”¹³.

Dragi frați, trebuie să ne lăsăm mândria deoparte, să privim dincolo de vanitatea noastră și, cu umilință, să întrebăm: „*Nu cumva sunt eu, Doamne?*”

Și, dacă se întâmplă ca răspunsul Domnului să fie: „Da, fiul Meu, sunt lucruri pe care trebuie să le îmbunătățești, probleme pe care Eu te pot ajuta să le depășești”, mă rog ca noi să acceptăm acest răspuns, să ne recunoaștem cu umilință păcatele și defectele și, apoi, să ne schimbăm stilul de viață devenind soți mai buni, tați mai buni, fii mai buni. Fie ca noi, începând

de acum, să căutăm cu toată puterea noastră să pășim cu fermitate pe calea binecuvântată a Salvatorului – căci faptul de a ne vedea clar pe noi înșine reprezintă începutul înțelepciunii.

Făcând astfel, Dumnezeu nostru generos ne va duce de mână; vom fi „întăriți și binecuvântați din cer”¹⁴.

Preaiubiții mei prieteni, un prim pas pe această cale minunată și plină de satisfacții a uceniciei adevărate este acela de a ne adresa simpla întrebare:

„Nu cumva sunt eu, Doamne?”.

Despre aceasta depun mărturie și vă las binecuvântarea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 26:21–22; subliniere adăugată.
2. Matei 7:3, 5.
3. Vezi Errol Morris, „The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20 iunie 2010; opinionează. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Vezi Justin Kruger și David Dunning, „Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, dec. 1999, p. 1121–1134. „În urma a patru teste, autorii au aflat că cei care se încadrau în sfertul cu notele cele mai mici la testele legate de umor, gramatică și logică își supraestimau exagerat de mult performanța și abilitatea la test. Deși notele lor au fost foarte mici, ei credeau că s-au descurcat bine la test” (din rezumatul cu privire la acest studiu, găsit la psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Vezi Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There* (2007), capitolul 3. Cercetătorul a rugat trei acționari să-și evalueze propriile contribuții la succesul companiei. Suma procentajelor declarate de fiecare în ceea ce privește contribuția personală a fost 150%.
6. 1 Timotei 1:11.
7. 2 Corinteni 4:4.
8. Luca 12:34.
9. Efeseni 3:18.
10. Doctrină și legăminte 4:6.
11. Vezi Alma 17:11.
12. Vezi Eter 12:27.
13. Iacov 4:6, 10.
14. Doctrină și legăminte 1:28.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Preoția pregătitoare

În pregătirea în cadrul preoției, „arată-mi” contează mai mult decât „spune-mi”.

Sunt recunoscător să mă aflu alături de deținătorii preoției lui Dumnezeu, care, în această seară, se află în locuri din întreaga lume. Vă mulțumesc pentru credința, slujirea și rugăciunile dumneavoastră.

Mesajul meu din această seară se referă la Preoția aaronică. Este adresat nouă, tuturor celor care ajută la îndeplinirea promisiunilor făcute de Domnul aceluia care dețin ceea ce scripturile numesc „preoția cea mai mică”¹. Aceasta este numită și preoția pregătitoare. Despre această pregătire glorioasă voi vorbi în seara aceasta.

Planul Domnului pentru lucrarea Sa cuprinde multă pregătire. El a pregătit pământul pentru ca noi să trăim experiența testelor și ocaziilor din viața muritoare. În timp ce ne aflăm aici, suntem în ceea ce scripturile numesc „stare de pregătire”².

Profetul Alma a descris importanța crucială a acestei pregătiri pentru viața eternă, unde putem trăi pentru totdeauna ca familii alături de Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos.

El a explicat necesitatea pregătirii în acest fel: „Și noi vedem că moartea vine asupra omenirii, da, moartea despre care Amulec a vorbit, care este moartea vremelnică; cu toate acestea, a existat un spațiu oferit omului, în care el se poate pocăi; de aceea

această viață a devenit o stare de încercare; un timp de pregătire pentru a-L întâlni pe Dumnezeu; un timp de pregătire pentru acea stare fără de sfârșit despre care noi am vorbit, care vine după învierea morților”³.

Așa cum timpul care ne-a fost acordat să trăim în viața muritoare este destinat pregătirii pentru a-L întâlni pe Dumnezeu, timpul care ni se acordă să slujim în Preoția aaronică este menit să ne pregătească să învățăm cum să acordăm ajutor vital altora.

Așa cum Domnul acordă ajutorul pe care îl cerem pentru a trece testele din viața muritoare, tot așa El ne trimite ajutor pentru pregătirea noastră în cadrul preoției.

Mesajul meu se adresează atât aceluia pe care Domnul îi trimite să ajute la pregătirea deținătorilor Preoției aaronice, cât și aceluia care dețin Preoția aaronică. Mă adresez taților. Mă adresez episcopilor. Și mă adresez aceluia deținătorii ai Preoției lui Melchisedec cărora li s-a acordat încrederea de a fi colegi și învățători ai tinerilor băieți care se află în cursul pregătirii din cadrul preoției.

Am cuvinte de laudă și recunoștință pentru mulți dintre dumneavoastră din întreaga lume și de-a lungul timpurilor.

Aș da dovadă de neglijență dacă nu aș vorbi despre un președinte de ramură și un episcop din tinerețea mea. Am devenit diacon la vârsta de 12 ani într-o mică ramură din estul Statelor Unite. Ramura era atât de mică, încât fratele meu mai mare și cu mine eram singurii deținători ai Preoției aaronice până când tatăl meu, care era președintele ramurii, a invitat un bărbat de vârstă mijlocie să se alăture Bisericii.

Noul convertit a primit Preoția aaronică și, împreună cu ea, chemarea de a veghea asupra Preoției aaronice. Îmi amintesc de parcă ar fi fost

ieri. Îmi amintesc frumoasele frunze de toamnă și pe acel nou convertit care ne însoțea, pe fratele meu și pe mine, să ajutăm o soră văduvă. Nu-mi amintesc despre ce era proiectul, dar îmi amintesc sentimentul că puterea preoției ne-a ajutat să facem ceea ce, am aflat mai târziu, spusese Domnul că trebuia să facem toți, pentru a ni se ierta păcatele și a ne pregăti astfel să-L vedem.

Când mă gândesc la acea perioadă, simt recunoștință pentru un președinte de ramură care a chemat un convertit nou să-L ajute pe Domnul să pregătească doi băieți care, la rândul lor, aveau să fie, într-o zi, episcopi însărcinați să se îngrijească de cei săraci și de nevoiași și să prezideze asupra preoției pregătitoare.

Eram încă diacon când familia noastră s-a mutat într-o episcopie mare din Utah. A fost prima oară când am simțit puterea unui cvorum complet al Preoției aaronice. De fapt, a fost prima oară când am văzut un astfel de cvorum. Iar, mai târziu, a fost prima oară când am simțit puterea și binecuvântarea unui episcop care prezida în cadrul unui cvorum al preoților.

Episcopul m-a chemat să fiu primul asistent în acel cvorum al preoților. Îmi amintesc că el însuși preda cvorumului – deși era foarte ocupat și existau și alți bărbați talentați pe care i-ar fi

putut chema să facă aceasta. A cerut ca scaunele din clasă să fie așezate în cerc. Mi-a cerut să mă așez pe scaunul de lângă el, în dreapta sa.

Puteam privi peste umărul său în timp ce preda. Uneori, privea în jos la notițele scrise cu grijă în micuțul blocnot din piele de pe genunchi și la scripturile uzate și marcate de pe celălalt genunchi. Îmi amintesc emoțiile pe care le aveam în timp ce el povestea despre actele de curaj din cartea lui Daniel și își depunea mărturia despre Salvator.

Îmi voi aminti întotdeauna cum Domnul cheamă colegii alegeți cu grijă să lucreze cu deținătorii ai preoției pregătitoare.

Episcopul meu avea consilieri puternici dar, din motive pe care nu le-am înțeles atunci, m-a sunat de mai multe ori acasă și mi-a spus: „Hal, am nevoie să-mi fii coleg pentru a face câteva vizite”. Odată, m-a luat în vizită la casa unei surori văduve care locuia singură și nu avea alimente în casă. Pe drumul spre casă, a oprit mașina, și-a deschis scripturile și mi-a spus de ce o tratase pe acea văduvă ca și cum ea avea puterea nu numai să se îngrijească de sine, ci și să-i ajute pe alții în viitor.

O altă vizită a fost la un bărbat care lipsise mult timp de la Biserică. Episcopul meu l-a invitat să vină din nou alături de sfinți. Am simțit dragostea lui față de cineva care mie îmi părea a fi un dușman rebel și greu de iubit.

Iar altă dată, am vizitat o familie unde două fetițe au fost trimise de părinții lor alcoolici să ne răspundă la ușă. Fetițele au spus prin ușa cu plasă că mama și tata dormeau. Episcopul le-a vorbit, zâmbind și laudându-le bunătatea, timp de peste zece minute, după cum mi s-a părut mie. În timp ce ne îndepărtam, el a spus încet: „A fost o vizită bună. Acele fetițe nu vor uita niciodată că am venit”.

Două dintre binecuvântările pe care un coleg senior din cadrul preoției le poate da sunt încrederea și un exemplu de afecțiune. Am văzut aceasta când fiul meu a primit, în echipa de învățători de acasă, un coleg care avea o experiență în preoție mult mai bogată decât el. Colegul lui fusese președinte de misiune de două ori și slujise și în alte funcții de conducere.

Înainte de a vizita una dintre familiile desemnate lor, acel conducător al preoției experimentat a solicitat să-l viziteze acasă pe fiul meu. Ei mi-au permis să fiu de față. Colegul mai vârstnic a început vizita cu o rugăciune în care a cerut ajutor. Apoi, a spus fiului meu, aproximativ următoarele: „Cred că ar trebui să le predăm o lecție care să fie pentru această familie ca o chemare la pocăință. Cred că nu ar primi prea bine mesajul de la mine. Cred că ar primi mai bine mesajul de la tine. Ce crezi despre acest lucru?”

Imi amintesc teroarea din ochii fiului meu. Încă pot simți fericirea pe care am simțit-o în acel moment în care fiul meu a acceptat dovada de încredere.

Nu a fost o întâmplare că episcopul i-a pus pe cei doi în aceeași echipă. Printr-o pregătire atentă, colegul senior a aflat sentimentele pe care le avea familia pe care urmau să-o viziteze ca învățători. Prin inspirație, el a simțit că trebuia să facă un pas înapoi, să se încreadă într-un tânăr lipsit de experiență pentru a chema copiii lui Dumnezeu la pocăință și protecție.

Nu cunosc rezultatul vizitei lor, dar știu că un episcop, un deținător al Preoției lui Melhisedec, și Domnul pregăteau un băiat să fie un bărbat deținător al preoției și, într-o zi, episcop.

Astfel de relatări privind succesul pregătirii în cadrul preoției vă sunt cunoscute din ceea ce ați văzut și ați

trăit în viețile proprii. Ați cunoscut și ați fost astfel de episcopi, colegi și părinți. Ați văzut mâna Domnului în pregătirea dumneavoastră pentru îndatoririle preoției pe care El a știut că le veți avea de îndeplinit.

Noi, toți cei din cadrul preoției, avem obligația de a-L ajuta pe Domnul să-i pregătească pe alții. Există unele lucruri pe care le putem face și care ar putea fi cele mai importante. În timp ce predăm doctrina, mai puternice decât cuvintele vor fi exemplele noastre de vieți trăite conform Evangheliei.

Esențial în slujirea noastră în cadrul preoției este să-i invităm pe oameni să vină la Hristos prin credință, pocăință, botez și primirea Duhului Sfânt. Președintele Monson, de exemplu, a rostit cuvântări pentru a inspira cu privire la toate aceste doctrine. Dar ceea ce știu că a făcut pentru oameni, misionari și prieteni ai Bisericii când a prezidat asupra misiunii din Toronto mă motivează să acționez.

În pregătirea în cadrul preoției, „arată-mi” contează mai mult decât „spune-mi”.

Acesta este motivul pentru care scripturile sunt atât de importante în pregătirea noastră în cadrul preoției. Ele sunt pline de exemple. Mă simt de parcă l-aș vedea pe Alma urmând porunca îngerului și mergând în grabă înapoi pentru a propovădui oamenilor ticăloși din Amoniha, care îl alungaseră.⁴ Simt frigul din celula închisorii, din clipa în care Dumnezeu a spus profetului Joseph să fie curajos și că asupra sa se veghează.⁵ Cu aceste descrieri din scripturi în minte, putem fi pregătiți să îndurăm în slujirea noastră atunci când pare a fi greu.

Un tată sau un episcop ori un coleg de echipă senior, care arată că are încredere într-un deținător tânăr al preoției, poate schimba viața acestuia. Odată, un membru al Cvorumului celor Doisprezece l-a rugat pe tatăl meu să scrie un scurt material despre știință și religie. Tatăl meu era un om de știință cunoscut și un deținător al preoției credincios. Îmi amintesc încă momentul în care mi-a înmănat materialul pe care îl scrisese și a spus: „Înainte de a-l trimite, doresc să-l

citești. Vei ști dacă este bine”. El avea cu 32 de ani mai mult decât mine și era incomensurabil mai înțelept și mai inteligent.

Încă mă simt întărit de încrederea pe care mi-a acordat-o un tată și un bărbat deținător al preoției măreț. Știam că nu era vorba de încrederea sa în mine, ci în faptul că Dumnezeu putea și avea să-mi spună ce era adevărat. Dumneavoastră, colegi cu experiență, îi puteți binecuvânta pe tinerii deținători ai preoției pregătitoare ori de câte ori le arătați acest fel de încredere. Îi va ajuta să se încreadă în inspirația calmă pe care o vor simți când, într-o zi, își vor așeza mâinile pentru a pecetlui binecuvântarea de vindecare a unui copil despre care doctorii spun că va muri. Această încredere m-a ajutat de multe ori.

Măsura succesului nostru în pregătirea altora în cadrul preoției va depinde de măsura în care îi iubim. Acest lucru se va vedea mai ales atunci când va trebui să-i corectăm. Gândiți-vă la momentul în care un deținător al Preoției aaronice face, poate la masa de împărtășanie, o greșală în înfăptuirea unei rânduiei. Aceasta este o problemă serioasă. Uneori greșeala impune îndreptarea ei în mod public și posibilitatea apariției resentimentului, a sentimentului că ești umilit și chiar respins.

Vă veți aminti sfatul Domnului: „Muștrând cu severitate la timpul

necesar, când sunt inspirați de Duhul Sfânt; și, după aceea, arătându-i aceuia pe care l-ai muștrat o dragoste sporită pentru ca el să nu te considere ca dușmanul său”⁶.

Cuvântul *sporită* are o semnificație deosebită în pregătirea deținătorilor preoției, atunci când ei au nevoie să fie corecți. Cuvântul sugerează o sporire a dragostei care exista deja. Ceea ce trebuie arătat este că dragostea a sporit. Aceia dintre noi care îi pregătesc pe deținătorii preoției îi vor vedea, cu siguranță, făcând greșeli. Înainte de a fi corecți de dumneavoastră, ei trebuie să fi simțit, înainte și în mod ferm, dragostea dumneavoastră. Înainte de a accepta corecția dumneavoastră, trebuie să simtă că îi prețuieți sincer.

Domnul Însuși are față de cei care dețin preoția cea mai mică un respect care le onorează potențialul și valoarea pe care o au pentru El. Ascultați cuvintele rostite de Ioan Botezătorul când a fost restaurată Preoția aaronică: „Vouă, tovarășilor mei în slujire, în numele lui Mesia, eu vă confer Preoția lui Aaron, care deține cheile slujirii îngerilor, ale Evangheliei pocăinței și ale botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor; și aceasta nu va mai fi niciodată luată de pe pământ, până ce fiii lui Levi nu vor oferi din nou Domnului o ofrandă în neprihănire”⁷.

Preoția aaronică este o anexă a

preoției mai mari sau a Preoției lui Melhisedec.⁸ În calitate de președinte al întregii preoții, președintele Bisericii prezidează și asupra preoției pregătitoare. Mesajul său de-a lungul anilor de a participa la salvare este în armonie perfectă cu mandatul de a aduce în viețile altora Evanghelia pocăinței și botezului.

Cvorumurile de diaconi, învățători și preoți se sfătuiesc periodic cum să aducă la Domnul pe fiecare membru al cvorumului. Președințiile desemnează membri care să-și ofere ajutorul cu credință și dragoste. Diaconii distribuie împărtășania cu pioșenie și credința că membrii vor simți efectul ispășirii și se vor hotărî, când iau din acele simboluri sacre, să țină poruncile.

Învățătorii și preoții se roagă alături de colegii lor să îndeplinească însărcinarea de a veghea asupra Bisericii, asupra fiecărui membru în parte. Și membrii acelor echipe se roagă împreună când află nevoile și speranțele capilor familiilor. Când fac aceasta, ei se pregătesc pentru marea zi în care vor prezida ca tată, cu credință, asupra familiei proprii.

Depun mărturie că toți cei care slujesc împreună în preoție pregătesc un popor pentru venirea Domnului la Biserica Sa. Dumnezeu Tatăl trăiește. Eu știu – eu știu – că Isus este Hristosul și că El ne iubeste. Președintele Thomas S. Monson este profetul în viață al Domnului. Depun mărturie despre aceste lucruri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Vezi Alma 8:14–18.
5. Vezi Doctrină și legăminte 122:9.
6. Doctrină și legăminte 121:43.
7. Doctrină și legăminte 13:1.
8. Vezi Doctrină și legăminte 107:14.

Autorități generale și oficanți generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

PRIMUL CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Adukkakis

José L. Alonso

Ian S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Candon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Cochrane

Claudio R. M. Costa

LeGrand K. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin K. Duncan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fabella

Eduardo Garrret

Robert C. Gray

Carlos A. Gaddy

Christoffer Gølden

Gerrit W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

Jörg Klebingart

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Joseph W. Stani

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Deyn Cornish

Timothy J. Dydies

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry S. Kacher

Larry R. Lawrence

Per G. Mahm

Hugo E. Martinez

James B. Marino

Jorio Mazzugrandi

Juan A. Uceda

Arnolfo Valenzuela

Francisco J. Vinas

W. Christopher Waddell

Scott D. Whiting

Chi Hong (Sam) Wong

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballos

Claudio D. Živic

W. Craig Zwick

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZA

Gérard Coussé
primul consilier

Gary F. Stevenson
episcopul care prezidează al doilea consilier

Dean M. Donies
al doilea consilier

Larry Y. Wilson

Alan Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

John S. Tanner
primul consilier

Tod R. Callister
președinte

Devin C. Durant
al doilea consilier

Carol F. McConkie
primul consilier

Bonnie L. Oskinson
președintă

Neill F. Marriott
a doua consilieră

Carol M. Stephens
prima consilieră

Linda K. Burton
președintă

Linda S. Reeves
a doua consilieră

Jean A. Stevens
prima consilieră

Rosemary M. Wixom
președintă

Cheryl A. Esplin
a doua consilieră

Larry M. Gibson
primul consilier

David L. Beck
președinte

Randall L. Ridd
al doilea consilier

AL DOILEA CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Deyn Cornish

Timothy J. Dydies

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry S. Kacher

Larry R. Lawrence

Per G. Mahm

Hugo E. Martinez

James B. Marino

Jorio Mazzugrandi

Alan Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

ȘCOALA DE DUMINICA

John S. Tanner
primul consilier

Tod R. Callister
președinte

Devin C. Durant
al doilea consilier

Carol F. McConkie
primul consilier

Bonnie L. Oskinson
președintă

Neill F. Marriott
a doua consilieră

Carol M. Stephens
prima consilieră

Linda K. Burton
președintă

Linda S. Reeves
a doua consilieră

Jean A. Stevens
prima consilieră

Rosemary M. Wixom
președintă

Cheryl A. Esplin
a doua consilieră

Larry M. Gibson
primul consilier

David L. Beck
președinte

Randall L. Ridd
al doilea consilier

TINERII BAIEȚI

OFICIANȚI GENERALI

Claudio D. Živic

W. Craig Zwick

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Steven E. Snow

Joseph W. Stani

Erich W. Kopschke

Jorio Mazzugrandi

Larry Y. Wilson

În fotografii, în sensul acelor de ceasornic din stânga sus, sunt membri și misionari din Alexandria, Virginia, S.U.A; Johannesburg, Africa de Sud; Cuauhtémoc, Mexic; Saipan, Insulele Mariane de Nord; Peachtree Corners, Georgia, S.U.A; Canoas, Brazilia; San Lorenzo, Paraguay; Verona, Wisconsin, S.U.A; și Waterford, Irlanda.

Președintele Thomas S. Monson

Îndrumați în siguranță spre casă

Privim spre cer când dorim să aflăm direcția sigură, astfel încât să putem stabili și urma o cale înțeleaptă și corectă.

Dragi frați, ne-am adunat ca organizație puternică a preoției, atât aici în Centrul de conferințe, cât și în locuri din întreaga lume. Mă simt onorat și, totuși, plin de umilință datorită responsabilității care îmi revine de a mă adresa dumneavoastră. Mă rog ca Spiritul Domnului să mă însoțească cât timp fac aceasta.

În urmă cu șaptezeci și cinci de ani, pe data de 14 februarie 1939, în Hamburg, Germania, avea loc o sărbătoare publică. Printre discursurile fervente, uralele mulțimii și intonările de imnuri patriotice, noua navă de luptă, numită *Bismarck*, a fost lansată pe râul Elba. Aceasta, cea mai puternică navă în funcțiune, era o imagine spectaculoasă cu blindajul și tehnica sa. Construcția a necesitat mai mult de 57.000 de schițe numai pentru turelele cu câte două tunuri fiecare și cu un blindaj de 380 de milimetri, care erau controlate prin radar. Circuitele electrice ale navei măsurau 45.000 de kilometri. Cântărea peste treizeci și cinci de mii de tone și blindajul îi oferea protecție maximă. Maiestuoasă la înfățișare, gigantică în dimensiune, incredibilă în ceea ce privește puterea de tragere, acest colos puternic era considerat de nescufundat.

Nava *Bismarck* a avut întâlnirea ei cu destinul doi ani mai târziu, când, la data de 24 mai 1941, două dintre cele mai puternice nave de război ale Forțelor Maritime Britanice, *Prințul de Wales* și *Hood*, s-au luptat cu *Bismarck* și cu crucișătorul german *Prințul Eugen*. În aproximativ cinci minute, *Bismarck* a trimis pe fundul oceanului Atlantic nava *Hood* și aproape tot echipajul de 1.400 de persoane, exceptând trei bărbați. Cealaltă navă de război

britanică, *Prințul de Wales*, a suferit pagube importante și s-a retras.

În următorii trei ani, *Bismarck* s-a luptat în repetate rânduri cu nave de război și portavioane britanice. În total, britanicii au folosit puterea a cinci nave de luptă, două portavioane, 11 crucișătoare și 21 de distrugătoare pentru a găsi și scufunda puternica navă *Bismarck*.

Pe parcursul acestor lupte, multe rachete au provocat doar pagube superficiale navei *Bismarck*. Era oare de nescufundat? Apoi, o torpilă a lovit un loc important, lucru ce a blocat cârma navei *Bismarck*. Eforturile de a repara stricăciunile s-au dovedit inutile. Având armele încărcate și echipajul gata, nava *Bismarck* nu putea să vireze decât lent, în jurul unui cerc mare. În depărtare, se afla puternica aviație germană. Nava *Bismarck* nu a putut ajunge la siguranța oferită de portul ei. Dar nimeni nu îi putea oferi adăpostul necesar, deoarece *Bismarck* își pierduse capacitatea de a cârmui spre o destinație prestabilită. Fără cârmă, fără ajutor, fără port. Sfârșitul se apropia. Echipajul german distrugea și

scufunda aparent indestructibila navă în timp ce și tunurile britanice trăgeau. Valurile flămânde ale oceanului Atlantic s-au dat la o parte și, apoi, au înghițit mândria forțelor navale germane. Nava *Bismarck* dispăruse.¹

Asemenea navei *Bismarck*, fiecare dintre noi este un miracol al ingineriei. Crearea noastră, totuși, nu a fost îngădită de limitele geniului uman. Omul poate inventa cele mai complexe mașinării, dar nu le poate da viață și nu le poate oferi puterea rațiunii și a discernământului. Acestea sunt daruri divine oferite doar de Dumnezeu.

Dragi frați, asemenea cârmei esențiale a unei nave, ne-a fost oferită

o cale de a determina direcția în care mergem. Farul Domnului ne oferă lumină tuturor în timp ce navigăm pe mările vieții. Scopul nostru este de a naviga pe o cale directă către țelul dorit – acela de a ajunge în împărăția celestială a lui Dumnezeu. Un om fără un scop este ca o navă fără cârmă, fără posibilitatea de a ajunge acasă, în port. Nouă ni se dă semnalul: cartografați-vă drumul, pregătiți-vă de plecare, țineți cârma și porniți la drum.

Ca și în cazul puternicei nave *Bismarck*, așa este și pentru om. Accelerarea motoarelor și puterea elicelor sunt inutile fără direcție, fără acea folosire a energiei, fără acea direcționare a puterii oferite de cârma ascunsă vederii, relativ mică în dimensiune, dar absolut esențială pentru funcționarea navei.

Tatăl nostru ne-a oferit soarele, luna și stelele – corpuri cerești care să-i ghideze pe marinarii care călătoresc pe drumurile mării. Nouă, în timp ce mergem pe calea vieții, El ne oferă o hartă clară și ne arată drumul către destinația dorită. El ne avertizează: aveți grijă la devieri, pericole și capcane. Nu putem permite să fim înșelați de cei care ne vor duce în rătăcire, de acele persoane păcătoase, inteligente și ispititoare care ne sar în cale pe alocuri. În schimb, facem o pauză pentru a ne ruga; ascultăm acel glas duios și încet care adresează sufletelor noastre invitația blândă a Învățătorului: „Vino și urmează-Mă”².

Totuși, sunt persoane care nu aud, care nu vor vrea să se supună, care preferă să meargă pe calea hotărâtă de ele. Prea des ele cedeză ispitelor care ne înconjoară și care pot părea atât de ademenitoare.

În calitate de deținători ai preoției, noi am fost trimiși pe pământ într-o perioadă tulbură. Trăim într-o lume

complexă unde găsim conflicte peste tot. Intrigile politice distrug stabilitatea națiunilor, despoții preiau puterea și anumite clase ale societății sunt mereu oprimate, private de ocazii și făcute să aibă sentimentul eșecului. Sofismele oamenilor se aud peste tot, iar păcatul ne înconjoară.

Avem responsabilitatea să fim demni de toate binecuvântările glorioase pe care Tatăl nostru din Cer le-a păstrat pentru noi. Oriunde ne ducem, preoția noastră vine cu noi. Stăm noi în locuri sfinte? Vă rog, înainte să vă expuneți, atât pe dumneavoastră, cât și preoția pe care o dețineți, pericolului, aventurându-vă în locuri nepotrivite sau participând la activități care nu vă fac cinste dumneavoastră sau preoției pe care o dețineți, opriți-vă pentru a vă gândi la consecințe.

Noi, cei care am fost rânduiți la preoția lui Dumnezeu, putem schimba lucrurile în mai bine. Când ne păstrăm puritatea personală și ne onorăm preoția, noi devenim exemple de neprihănire pe care alții le pot urma. Apostolul Pavel a spus: „Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”³. De asemenea, el a scris că cei care Îl urmează pe Hristos trebuie să fie „ca niște lumini în lume”⁴. A fi un exemplu de neprihănire poate ajuta la luminarea unei lumi care devine tot mai întunecată.

Mulți dintre dumneavoastră își amintesc de președintele N. Eldon Tanner, care a slujit în calitate de consilier pentru patru președinți ai Bisericii. El ne-a oferit un exemplu statornic de neprihănire de-a lungul întregii sale cariere în industrie, de-a lungul slujirii sale din cadrul guvernului Canadei și ca apostol al lui Isus Hristos. El ne-a oferit acest sfat inspirat: „Nimic nu poate aduce o bucurie și un succes mai mari decât a trăi

conform învățăturilor Evangheliei. Fiți un exemplu; fiți o influență în bine”.

El a continuat: „Fiecare dintre noi a fost prerânduit pentru o anumită lucrare în calitate de slujitor ales [al lui Dumnezeu], pe care El l-a considerat potrivit pentru a-i conferi preoția și puterea de a acționa în numele Său. Amintiți-vă întotdeauna că oamenii caută îndrumare de la dumneavoastră și că influențați viețile persoanelor fie în bine, fie în rău, influență care va fi simțită timp de generații”⁵.

Suntem întăriți de adevărul că cea mai mare forță din lume astăzi este puterea lui Dumnezeu, care lucrează prin intermediul omului. Pentru a naviga în siguranță pe mările vieții muritoare, avem nevoie de îndrumarea Marinarului Etern – chiar marele Iehova. Căutăm în jur și privim spre cer pentru a obține ajutor ceresc.

Un exemplu binecunoscut al cuiva care nu a privit spre cer este cel al lui Cain, fiul lui Adam și al Evei. Având un potențial mare, dar cu o voință slabă, Cain a permis lăcomiei, invidiei, nesupunerii și chiar crimei să-i blocheze cârma personală care l-ar fi îndrumat către un loc sigur și exaltare. Lucrurile lumești au luat locul celor cerești; Cain a căzut.

Într-o altă perioadă, un slujitor al lui Dumnezeu a fost testat de un rege ticălos. Fiind ajutat de inspirația divină, Daniel a interpretat pentru rege scrisul de pe perete. În ceea ce privește răsplata promisă – chiar o robă regală, un colier de aur și putere politică – Daniel a spus: „Ține-ți darurile, și dă altuia răsplătirile tale”⁶. Lui Daniel i-au fost oferite mari bogății și putere, recompense care reprezintă lucrurile lumii, nu ale lui Dumnezeu. Daniel a refuzat și a rămas credincios.

Mai târziu, când Daniel l-a preaslăvit pe Dumnezeu în pofida unui decret care spunea că acest lucru era

interzis, el a fost aruncat în groapa cu lei. Relatarea biblică ne spune că, în dimineața următoare, „Daniel a fost scos din groapă, și nu s-a găsit nicio rană pe el, pentru că avusese încredere în [Dumnezeu]”⁷. Când a avut mare nevoie de ajutor, hotărârea lui Daniel de a merge pe o cale dreaptă i-a adus protecție divină și i-a oferit un sanctuar al siguranței. O astfel de protecție și siguranță poate fi a noastră dacă, de asemenea, mergem pe acea cale dreaptă către casa noastră eternă.

Ceasul istoriei, asemenea nisipului din clepsidră, marchează trecerea timpului. Alte persoane se află acum pe scena vieții. Problemele zilelor noastre ne amenință. De-a lungul istoriei acestei lumi, Satana a lucrat neobosit pentru a distruge ucenicii Salvatorului. Dacă vom ceda ispitelor sale, noi – asemenea puternicei nave *Bismarck* – vom pierde acea cârmă care ne poate ghida către un loc sigur. În schimb, fiind înconjurați de complexitatea vieții moderne, privim spre cer când dorim să aflăm direcția sigură, astfel încât să putem stabili și urma o cale înțeleaptă și corectă. Tatăl nostru Ceresc nu va lăsa ca apelul nostru onest către El să rămână fără răspuns. Dacă vom căuta ajutor ceresc, cârma

noastră, spre deosebire de cea a navei *Bismarck*, nu va da greș.

Pe măsură ce pornim în călătoriile noastre individuale, fie ca noi să navigăm în siguranță pe mările vieții. Fie ca noi să avem curajul lui Daniel, ca noi să rămânem onești și credincioși în pofida păcatului și ispitelor care ne înconjoară. Fie ca mărturiile noastre să fie la fel de profunde și puternice ca cea a lui Iacov, fratele lui Nefi, care, atunci când s-a confruntat cu o persoană care dorea să-i distrugă credința în orice mod posibil, a declarat: „Nu am putut fi clintit”⁸.

Având cârma credinței pentru a ne ghida pe drumul nostru, dragi frați, și noi ne vom găsi drumul înapoi spre casă în siguranță – casa lui Dumnezeu, pentru a trăi alături de El pentru eternitate. Fie ca acest lucru să se întâmple pentru fiecare dintre noi, mă rog în numele sacru al lui Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru, amin. ■

NOTE

1. Vezi Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Luca 18:22.
3. 1 Timotei 4:12.
4. Filipeni 2:15.
5. N. Eldon Tanner, „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God”, *Ensign*, nov. 1975, p. 74.
6. Daniel 5:17.
7. Daniel 6:23.
8. Iacov 7:5.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Revelație continuă

Judecata umană și gândirea logică nu vor fi suficiente pentru a primi răspunsuri la cele mai importante întrebări din viață. Avem nevoie de revelație de la Dumnezeu.

Sper ca azi să simțim cu toții dragostea lui Dumnezeu și să primim lumină de la El. Sunt mulți cei care ascultă astăzi și care simt nevoia stringentă de a primi acea binecuvântare reprezentată de revelația personală de la Tatăl nostru Ceresc iubitor.

Poate că președinții de misiune o caută prin intermediul unei rugăciuni prin care cer ajutor pentru a ști cum să încurajeze un misionar cu probleme. Poate un tată sau o mamă dintr-un loc al lumii devastat de război, trebuie neapărat să știe dacă să-și mute familia într-un loc sigur sau să rămână unde sunt. Poate că sute de președinți de țară și episcopi se roagă astăzi pentru a ști cum să-L ajute pe Domnul să salveze o oaie pierdută. Și, poate pentru un profet, este dorința de a ști ce dorște Domnul ca el să spună Bisericii și unei lumi agitate.

Cu toții știm că judecata umană și gândirea logică nu vor fi suficiente pentru a primi răspunsuri la cele mai importante întrebări din viață. Avem nevoie de revelație de la Dumnezeu. Și nu vom avea nevoie doar de o revelație într-un moment dificil, ci avem nevoie de un flux reînnoit constant.

Nu avem nevoie doar de un scurt moment de iluminare, înțelegere și alinare, ci avem nevoie de binecuvântarea continuă care constă în comunicarea cu Dumnezeu.

Însăși existența Bisericii se datorează unui tânăr băiat care știa adevărul aceluia lucru. Tânărul Joseph Smith a știut că nu avea cum să afle singur căreia biserici să i se alăture. Așa că a cerut de la Dumnezeu așa cum este scris în cartea lui Iacov că putea face. Dumnezeu Tatăl și Fiul Său Preaiubit au apărut într-o dumbravă. Ei au răspuns la întrebarea care era peste puterea lui Joseph de a fi rezolvată.

Nu numai că el a fost chemat atunci de Dumnezeu să întemeieze adevărata Biserică a lui Isus Hristos, dar, împreună cu ea, a fost restaurată și puterea de a invoca Duhul Sfânt pentru ca revelația de la Dumnezeu să poată fi continuă.

Președintele Boyd K. Packer a descris acel semn distinctiv al Bisericii adevărate astfel: „Revelația continuă în Biserică: profetul o primește pentru Biserică; președintele pentru țărâșul, misiunea sau cvorumul său; episcopul pentru episcopia sa; tatăl pentru familia sa; individul pentru sine”¹.

Acel proces minunat al revelației începe, se termină și continuă când primim revelație personală. Să-l luăm ca exemplu pe Nefi, mărețul fiu al lui Lehi. Tatăl său avusese un vis. Ceilalți membri ai familiei lui Nefi au considerat visul lui Lehi o dovadă de confuzie mintală. Visul a inclus porunca lui Dumnezeu adresată fiilor lui Lehi de a-și asuma riscul uriaș de a se întoarce la Ierusalim pentru a lua plăcile care conțineau cuvântul lui Dumnezeu astfel încât să le poate lua cu ei în călătoria spre pământul făgăduit.

Noi cităm deseori declarația curajoasă pe care a făcut-o Nefi atunci când tatăl său le-a cerut să se întoarcă la Ierusalim. Știți cuvintele: „Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit”².

Când Lehi l-a auzit pe Nefi spunând aceste cuvinte, scriptura spune că „el s-a bucurat nespus”³. El era bucuros deoarece știa că Nefi fusese binecuvântat cu revelația care-i confirma că visul tatălui său era un mesaj adevărat de la Dumnezeu. Nefi nu a zis: „Mă voi duce și voi face ceea ce tatăl meu mi-a spus să fac”. Ci, mai degrabă: „Mă voi duce și voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit”.

Din experiența dumneavoastră cu propriile familii, știți, de asemenea, de ce Lehi s-a „bucurat nespus”. Bucuria lui s-a datorat faptului că Nefi primise o revelație de confirmare.

Mulți părinți au stabilit reguli de familie cu privire la ora când copiii lor aflați la vârsta adolescenței trebuie să se întoarcă seara acasă. Dar gândiți-vă la bucuria unui părinte când află, așa cum unul a aflat cu doar câteva săptămâni în urmă, că o fiică mutată recent de acasă nu numai că și-a impus o anumită oră la care să fie în casă în fiecare seară, dar a și ținut ziua de sabbat așa cum fusese învățată acasă, la părinți. Revelația unui părinte are

un efect de durată asupra revelației personale care continuă să fie primită de copil.

Mama mea trebuie să fi înțeles acel principiu despre revelație. Când eram tânăr băiat, obișnuiam să închid ușa din spate foarte încet atunci când ajungeam acasă seara târziu. Trebuia să trec pe lângă dormitorul mamei mele în drum spre al meu. Oricât de încet aș fi pășit, când ajungeam la ușa ei întredeschisă, o auzeam mereu spunându-mi foarte încet: „Hal, vino puțin”.

Intram și mă așezam pe marginea patului ei. Camera era întunecată. Dacă ați fi putut auzi, ați fi crezut că

era doar o conversație amicală despre viață. Dar și azi, cuvintele ei îmi vin în minte clar, cu aceeași putere pe care o simt când îmi citesc binecuvântarea patriarhală.

Nu știu pentru ce se ruga în acele nopți când mă aștepta. Presupun că, în parte, pentru siguranța mea. Dar sunt sigur că se ruga așa cum o face un patriarh înainte de a da o binecuvântare. El se roagă ca beneficiarul binecuvântării să perceapă cuvintele sale ca fiind ale lui Dumnezeu, nu ale unui om. În cazul meu, rugăciunile mamei mele de a putea avea acea binecuvântare au primit răspuns. Ea este în lumea spiritelor de peste 40 de

ani. Sunt sigur că s-a bucurat nespun că am fost binecuvântat așa cum s-a rugat, să recunosc poruncile lui Dumnezeu în cuvintele ei. Și am încercat să merg și să acționez așa cum ea a sperat că voi face.

Am văzut același miracol al revelației continue la președinți de țarăș și episcopi din Biserică. Și, la fel ca în cazul revelației pentru conducătorii familiei, valoarea revelației depinde de primirea unei revelații de confirmare de către cei care sunt conduși.

Am văzut acel miracol al revelației după distrugerile provocate de ruperea barajului de pe râul Teton din Idaho, în anul 1976. Mulți dintre

dumneavoastră știu povestea celor întâmplate. Totuși, exemplul despre revelație continuă al unui președinte de țarăș ne poate binecuvânta pe toți în zilele ce vor veni.

Mii de oameni au fost evacuați după ce casele lor au fost distruse. Coordonarea eforturilor de ajutorare a căzut pe umerii unui președinte de țarăș local, un fermier. Eram în una din sălile de clasă ale Colegiului Ricks la numai câteva zile după dezastru. Sosise un conducător al Agenției federale pentru situații de urgență. El și asistenții săi principali au venit în camera mare în care președintele de țarăș adunase episcopi și chiar câțiva conducători ai altor confesiuni locale. Eu eram acolo pentru că mulți dintre supraviețuitori erau îngrijiți și adăpostiți în campusul colegiului al cărui rector eram.

Când a început adunarea, reprezentantul Agenției federale pentru situații de urgență s-a ridicat și a început să vorbească în mod autoritar despre ce trebuia făcut. După ce a enumerat fiecare dintre cele cinci sau șase sarcini despre care a spus că erau esențiale, președintele de țarăș a spus încet: „Am făcut deja asta”.

După câteva minute, bărbatul de la Agenția federală pentru situații de urgență a spus: „Cred că voi lua loc și voi privi pentru o vreme”. El și delegații săi au ascultat apoi, în timp ce episcopii și președinții cvorumului vârstnicilor au raportat despre ceea ce făcuseră. Ei au descris instrucțiunile pe care le primiseră de la conducătorii lor și pe care le-au pus în practică. Ei au vorbit, de asemenea, despre ce au fost inspirați să facă atunci când au respectat instrucțiunile de a găsi familii și a le ajuta. Se făcuse târziu. Cu toții erau prea oboșiți pentru a afișa alte sentimente, cu excepția dragostei lor față de oameni.

Președintele de țarăș le-a dat episcopilor câteva instrucțiuni finale și, apoi, a anunțat ora următoarei întâlniri pentru rapoarte ce urma să aibă loc a doua zi, dimineața devreme.

În dimineața următoare, conducătorul echipei federale a ajuns cu 20 de minute înaintea începerii adunării cu privire la rapoarte și însărcinări. Eu am stat aproape de el. L-am auzit spunându-i încet președintelui de țarăș: „Președinte, ce ați dori ca eu și membrii echipei mele să facem?”.

Ceea ce a văzut acel bărbat, eu am văzut în întreaga lume în perioade de suferință și încercare. Președintele Packer avea dreptate. Revelația continuă este dată președinților de țarăș pentru a-i ridica deasupra propriei înțelepciuni și a propriilor capacități. Și, mai mult decât atât, Domnul le oferă celor pe care președintele îi conduce o mărturie prin care li se confirmă că ceea ce el le cere vine de la Dumnezeu prin Duhul Sfânt către un om imperfect.

În ceea mai mare parte a vieții mele, am fost binecuvântat să fiu chemat să urmez conducători inspirați. Când eram foarte tânăr, am fost chemat să fiu consilierul unui președinte al cvorumului vârstnicilor. Am fost, apoi, consilier a doi președinți de district, al unui episcop care prezidează al Bisericii, membru al Cvorumului

celor Doisprezece Apostoli și consilier a doi președinți ai Bisericii. Am recunoscut revelația primită de ei și, apoi, confirmată de cei care le-au urmat îndemnurile.

Acea revelație personală de acceptare, pe care o dorim toți, nu vine ușor și nici prin simplul fapt de a cere. Domnul a stabilit următorul standard cu privire la capacitatea de a primi o astfel de mărturie de la Dumnezeu. Este un îndrumar pentru oricine dorește să primească revelație personală, cum de altfel ar trebui să ne dorim cu toții.

„Inima ta să fie, de asemenea, plină de caritate față de toți oamenii și frații în credință și virtutea să înfrumusețeze, fără încetare, gândurile tale; atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu; și doctrina preoției va cădea deasupra sufletului tău ca roua din cer.

Duhul Sfânt va fi tovarășul tău permanent.”⁴

Mesajul pe care îl înțeleg din aceasta ni se aplică tuturor. Nu subestimați sentimentul de dragoste pe care îl aveți față de profetul lui Dumnezeu. Oriunde mă duc în Biserică și indiferent cine este profetul în acel moment, membrii îmi spun: „Când vă veți întoarce la sediul central al Bisericii, îi veți spune, vă rugăm, profetului cât de mult îl iubim?”.

Aceasta este cu mult mai presus decât idolatrizarea sau sentimentele pe care le avem câteodată când admirăm personalități eroice. Este un dar de la Dumnezeu. Cu acesta, veți primi mult mai ușor darul revelației de confirmare când el vorbește în calitatea sa de profet al Domnului. Dragostea pe care o simțiți este dragostea pe care Domnul o are pentru cel care este purtătorul Său de cuvânt.

Nu este ușor să simțim aceasta continuu pentru că Domnul le cere

deseori profeților Săi să dea oamenilor sfaturi greu de acceptat. Dușmanul sufletelor noastre va încerca să ne facă să ne simțim jigniți și să avem îndoieli cu privire la chemarea profetului de către Dumnezeu.

Am văzut cum Duhul Sfânt poate inspira o inimă înmuiată pentru a proteja un ucenic umil al lui Isus Hristos prin revelația de confirmare.

Profetul m-a trimis pentru a conferi puterea sacră de pecetuire unui bărbat dintr-un oraș mic foarte îndepărtat. Doar profetul lui Dumnezeu are cheile de a decide cine primește puterea sacră pe care Domnul i-a dat-o lui Petru, apostolul cu cea mai mare vechime în acest oficiu. Eu am primit exact aceeași putere de pecetuire, dar o pot conferi altcuiva doar sub îndrumarea președintelui Bisericii.

Deci, într-o încăpere a unei capele situate departe de Salt Lake, mi-am așezat mâinile pe capul unui bărbat ales de profet pentru a primi puterea de pecetuire. Mâinile sale aveau urmele unei vieți întregi dedicate lucrării pământului pentru un trai săracăcios. Soția lui micuță stătea aproape de el. Și ea avea urmele multor ani de muncă grea alături de soțul ei.

Am spus cuvintele date de profet: „Fiind împlernit și însărcinat de” și, apoi, numele profetului, „care deține toate cheile preoției pe pământ în acest moment, îți confer puterea de pecetuire” și am spus numele bărbatului și, apoi, numele templului

unde urma să slujească în calitate de pecetlitor.

Lacrimile au curs pe obrajii lui. Am văzut că soția lui plângea de asemenea. Am așteptat ca ei să-și revină. Ea s-a ridicat și a venit către mine. S-a uitat în sus și, apoi, a spus timid că era fericită, dar și tristă. Ea a spus că îi plăcea atât de mult să meargă la templu cu soțul ei, dar că, acum, simțea că nu mai putea merge cu el pentru că Dumnezeu îl alesese pentru o însărcinare atât de glorioasă și sacră. Apoi, ea a spus că sentimentul că nu era potrivită pentru a fi partenera lui în templu a apărut pentru că ea nu știe nici să citească, nici să scrie.

Am asigurat-o că soțul ei ar fi onorat de compania ei în templu datorită mării ei puteri spirituale. Pe cât de bine am putut cu puțina mea înțelegere a limbii ei materne, i-am spus că Dumnezeu i-a revelat lucruri care sunt mai presus de toată educația pământeană.

Ea știa prin darul Spiritului că Dumnezeu i-a dat, prin profetul Său, o însărcinare cerească soțului pe care îl iubește. Ea știa că respectivele chei de a conferi acea putere de pecetuire sunt deținute de un bărbat pe care nu l-a văzut niciodată și despre care știe, totuși, că este profetul în viață al lui Dumnezeu. Ea știa, fără să fie nevoie să-i spună vreun martor în viață, că profetul se rugase cu privire la numele soțului ei. Ea știa personal că Dumnezeu îl chemase pe soțul ei.

Ea știa, de asemenea, că rânduielile pe care soțul ei urma să le înfăptuiască aveau să unească oameni pentru eternitate în împărăția celestială. Ea primise confirmarea, în mintea și în inima ei, că promisiunea făcută de Domnul lui Petru este încă valabilă în Biserică: „Orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri”⁵. Ea știa personal acest lucru prin revelație de la Dumnezeu.

Să revenim de unde am plecat. „Revelația continuă în Biserică: profetul o primește pentru Biserică; președintele pentru țărâșul, misiunea sau cvorumul său; episcopul pentru episcopia sa; tatăl pentru familia sa; individul pentru sine”⁶.

Vă mărturisesc că acest principiu este adevărat. Tatăl Ceresc aude rugăciunile dumneavoastră. El vă iubește. El vă cunoaște pe nume. Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru. El vă iubește peste puterea dumneavoastră de a înțelege.

Dumnezeu revarsă revelație, prin Duhul Sfânt, peste copiii Săi. El îi vorbește profetului Său de pe pământ, care astăzi este Thomas S. Monson. Depun mărturie că el deține și exercită toate cheile preoției pe pământ.

Pe măsură ce ascultați, în cadrul acestei conferințe, cuvintele celor pe care Dumnezeu i-a chemat să vorbească în numele Lui, mă rog ca dumneavoastră să primiți revelația de confirmare de care aveți nevoie pentru a vă găsi calea de întoarcere acasă, pentru a trăi în prezența Lui într-o familie pecetluită pentru eternitate. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, „We Believe All That God Has Revealed”, *Ensign*, mai 1974, p. 95.
2. 1 Nefi 3:7.
3. 1 Nefi 3:8.
4. Doctrină și legăminte 121:45–46.
5. Matei 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, mai 1974, p. 95.

Vârșnicul Russell M. Nelson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să-i susținem pe profeți

Faptul de a ne susține profeții este un angajament personal că vom face tot ce ne stă în putință pentru a le sprijini prioritățile profetice.

Președinte Eyring, vă mulțumim pentru mesajul dumneavoastră instructiv și inspirator. Dragii mei frați și dragile mele surori, vă mulțumim pentru credința și devotamentul dumneavoastră. Ieri, fiecare dintre noi a fost invitat să-l susțină pe Thomas S. Monson în calitate de profet al Domnului și de președinte al Bisericii Domnului. Și, adesea, cântăm: „Mulțumim Ție, Dumnezeu nostru”¹. Chiar înțelegem noi, dumneavoastră și cu mine, ce înseamnă acest lucru? Imaginați-vă privilegiul pe care Domnul ni l-a dat de a-l susține pe profetul Său, al cărui sfat va fi nepătat, neîntinat și neinfluențat de vreo aspirație personală, ci întru totul adevărat!

Cum susținem cu adevărat un profet? Cu mult timp înainte de a fi devenit președintele Bisericii, președintele Joseph F. Smith a explicat: „Este o responsabilitate importantă pe umerii sfinților care... susțin autoritățile Bisericii, pentru că trebuie s-o facă nu doar ridicându-și mâna, ceea ce este doar un simbol, ci și prin *faptă*”².

Îmi amintesc bine „fapta” mea cea mai specială de a susține un profet. În calitate de doctor și chirurg cardiolog, am avut responsabilitatea de a-i efectua o operație pe cord deschis președintelui Spencer W. Kimball, în

anul 1972, când el slujea în calitate de președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. El avea nevoie de o operație foarte complexă. Iar eu nu aveam deloc experiență în efectuarea unei astfel de operații asupra unui pacient în vârstă de 77 de ani care suferea de insuficiență cardiacă. Nu am recomandat efectuarea operației și, prin urmare, i-am informat pe președintele Kimball și pe membrii Primei Președinții. Dar, cu credință, președintele Kimball a ales să i se facă operația, doar pentru că fusese sfătuit de Prima Președinție. Aceasta arată modul în care el și-a susținut conducătorii! Iar această decizie mi-a dat fiori!

Datorită Domnului, operația a reușit. Când inima președintelui Kimball a reînceput să bată, a făcut-o cu multă putere! În acel moment, am primit o mărturie clară de la Spirit că acel bărbat avea să devină, într-o zi, președintele Bisericii!³

Știți ce a urmat. După doar 20 de luni, președintele Kimball a devenit președintele Bisericii. Și a condus cu tărie de caracter și curaj timp de mulți ani.

De atunci, i-am susținut pe președinții Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley și, acum, pe Thomas S. Monson ca președinți ai

Bisericii – profeți în adevăratul sens al cuvântului!

Dragii mei frați și dragile mele surori, unul dintre lucrurile datorate restaurării este distrugerea vechiului mit conform căruia Dumnezeu ar fi încetat să le mai vorbească propriilor Săi copii. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. În toate dispensațiile, Biserica lui Dumnezeu a fost condusă de un profet, din timpurile lui Adam și până în zilele noastre.⁴ Profeții depun mărturie despre Isus Hristos – despre divinitatea Sa și despre misiunea și slujirea Lui pe pământ.⁵ Noi îl onorăm pe profetul Joseph Smith ca fiind profetul acestei ultime dispensații. Și îl onorăm pe fiecare bărbat care i-a urmat în calitate de președinte al Bisericii.

Când susținem profeți și alți conducători⁶, facem apel la legea consimțământului general, căci Domnul a spus: „Nu va fi dat nimănui să meargă înainte să predice Evanghelia Mea sau să zidească Biserica Mea, dacă nu este rânduit de către cineva care are autoritate și dacă nu este cunoscut de către Biserică faptul că el are autoritate și a

fost rânduit regulamentar de conducătorii Bisericii”⁷.

Aceasta ne oferă, în calitate de membri ai Bisericii Domnului, încredere și credință când ne străduim să ținem porunca din scripturi de a da ascultare glasului Domnului⁸, când vine prin glasul slujitorilor Săi, profeții.⁹ Toți conducătorii din Biserica Domnului sunt chemați prin autoritatea corespunzătoare. Așadar, niciun profet sau niciun alt conducător din această Biserică nu și-a arogat vreodată chemarea respectivă. Niciun profet nu a fost vreodată ales prin vot. Domnul a clarificat acest lucru, spunând: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit”¹⁰. Dumneavoastră și cu mine nu „votăm” conducătorii Bisericii, la niciun nivel. Dar avem, totuși, privilegiul de a-i susține.

Căile Domnului diferă de cele ale omului. Căile omului îi îndepărtează pe oameni din funcții sau de la locurile de muncă atunci când ei îmbătrânesc sau când devin invalizi. Însă căile omului nu sunt și nici nu vor fi vreodată căile Domnului. Faptul de a ne susține profeții este un angajament personal că vom face tot ce ne stă în putință pentru a le sprijini prioritățile profetice. Susținerea noastră este un indiciu asemănător unui jurământ că le recunoaștem chemarea de profet ca fiind legitimă și obligatorie pentru noi.

Cu douăzeci și șase de ani înainte de a fi devenit președintele Bisericii, vârstnicul George Albert Smith, la acea vreme, a spus: „Obligația pe care ne-o asumăm, atunci când ne ridicăm mâinile... este una dintre cele mai sacre. Nu înseamnă că ne vom vedea în liniște de treaba noastră și că vom fi de acord ca profetul Domnului să conducă această lucrare, ci înseamnă... că îl vom susține; că ne vom ruga pentru el; că îi vom apăra reputația și că ne vom strădui să punem în practică

instrucțiunile sale după cum Domnul îl va îndruma”¹¹.

Domnul cel viu conduce Biserica Sa vie!¹² Domnul îi revelează profetului Său voia Lui cu privire la Biserică. Ieri, după ce am fost invitați să-l susținem pe Thomas S. Monson ca președinte al Bisericii, am avut, de asemenea, privilegiul să-i susținem pe el, pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori. Gândiți-vă la aceasta! Noi susținem 15 bărbați ca profeți ai lui Dumnezeu! Ei dețin toate cheile preoției care au fost vreodată conferite omului în această dispensație.

Chemarea a 15 bărbați la apostolatul cel sfânt oferă o mare protecție pentru noi, membrii Bisericii. De ce? Deoarece deciziile acestor conducători trebuie să fie unanime.¹³ Vă puteți imagina cum trebuie Spiritul să-i inspire pe acești 15 bărbați astfel încât să existe unanimitate? Acești 15 bărbați au o experiență educațională și profesională diferită, precum și opinii diferite legate de multe lucruri. Credeți-mă! Acești 15 bărbați – profeți, văzători și revelatori – știu care este voia Domnului atunci când se ajunge la unanimitate! Ei sunt decizi să se asigure că voia Domnului va fi împlinită cu adevărat. Rugăciunea Domnului este un model pentru fiecare dintre acești 15 bărbați când se roagă:

„Facă-se voia Ta, precum e în cer, așa și pe pământ”¹⁴.

Apostolul cu cea mai mare vechime în oficiul de apostol este cel care prezidează.¹⁵ Acel principiu al vechimii în oficiu va face, de regulă, ca bărbații mai în vârstă să slujească în oficiul de președinte al Bisericii.¹⁶ Acesta asigură continuitate, maturitate, experiență și pregătire îndelungată, conform îndrumării Domnului.

Biserica de astăzi a fost organizată de Domnul Însuși. El a stabilit un remarcabil sistem de guvernare care oferă prinosință și sprijin. Acel sistem asigură conducere cu caracter profetic chiar și atunci când boli și incapacități inevitabile pot apărea din cauza vârstei înaintate.¹⁷ Contrabalansările și protecțiile abundă, astfel încât nimeni să nu poată duce Biserica în rătăcire. Conducătorii experimentați sunt adesea instruiți pentru ca, într-o bună zi, să fie pregătiți să slujească în cele mai înalte consilii. Ei învață cum să audă glasul Domnului prin intermediul șoaptelor Spiritului.

Pe când slujea în calitate de prim consilier al președintelui Ezra Taft Benson, care se apropia atunci de sfârșitul vieții sale pe pământ, președintele Gordon B. Hinckley a explicat:

„Principiile și procedurile pe care Domnul le-a stabilit în vederea guvernării Bisericii Sale acoperă toate... circumstanțele. Este important... să

nu existe îndoieli sau îngrijorări cu privire la guvernarea Bisericii și la exercitarea darurilor profetice, inclusiv dreptul la inspirație și revelație în administrarea treburilor și programele Bisericii când președintele este bolnav sau când are anumite infirmități care-l împiedică să slujească la capacitate maximă.

Membrii Primei Președinții și cei ai Consiliului celor Doisprezece Apostoli, chemați și rânduiți să dețină cheile preoției, au autoritatea și responsabilitatea de a governa Biserica, de a administra rânduielile ei, de a prezenta doctrina ei și de a stabili și menține practicile ei”.

Președintele Hinckley a continuat:

„Când președintele este bolnav sau când are anumite infirmități care-l împiedică să slujească la capacitate maximă în toate responsabilitățile oficiului său, cei doi consilieri ai săi, împreună, formează un Cvorum al Primei Președinții. Ei continuă munca de zi cu zi a Președinției...”

Însă toate aspectele majore legate de reguli, proceduri, programe sau doctrină sunt discutate pe îndelete și cu ajutorul rugăciunii de membrii Primei Președinții și de Cei Doisprezece împreună”¹⁸.

Anul trecut, când președintele Monson a împlinit cinci ani de slujire în calitate de președinte al Bisericii, dânsul s-a gândit la cei 50 de ani ai săi de slujire în calitate de apostol și a făcut următoarea afirmație: „În cele din urmă, vârsta își va pune amprenta asupra fiecăruia dintre noi. Cu toate acestea, suntem de acord cu regele Beniamin, care a spus: «Eu sunt la fel ca și voi, supus la tot felul de slăbiciuni la trup și la minte; și totuși, am fost ales... și uns de către tatăl meu... și am fost păstrat și apărat de către puterea Lui fără asemănare, ca să vă slujesc cu toată puterea, mintea și tăria pe care Domnul mi le-a dat» (Mosia 2:11)”.

Președintele Monson a continuat: „În pofida tuturor problemelor de sănătate pe care le-am putea avea, în

pofida tuturor slăbiciunilor fizice sau psihice, noi slujim cât de bine putem. Vă asigur că Biserica se află pe mâini bune. Sistemul stabilit pentru Consiliul Primei Președinții și Cvorumul Celor Doisprezece [ne] asigură că va fi mereu pe mâini bune și că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să existe motive de îngrijorare sau de teamă. Salvatorul nostru, Isus Hristos, pe care-L urmăm, pe care-L preaslăvim și pe care-L slujim, se află întotdeauna la conducere”¹⁹.

Președinte Monson, vă mulțumim pentru aceste adevăruri! Și vă mulțumim pentru slujirea dumnevoastră exemplară și devotată de-o viață. Vă rog să-mi permiteți să vorbesc în numele membrilor Bisericii din întreaga lume pentru a vă exprima recunoștința noastră comună și sinceră. Vă onorăm! Vă iubim! Vă susținem, nu doar prin ridicarea mâinii, ci cu toată inima noastră și prin eforturi devotate. Cu umilință și ardoare „ne rugăm pentru [dumnevoastră], drag profet”²⁰! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Mulțumim Ție, Dumnezeu nostru”, *Immuri*, nr. 13.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 211; subliniere adăugată. Această afirmație a fost făcută în anul 1898, când președintele Smith era al doilea consilier în Prima Președinție.
3. Pentru mai multe detalii, vezi Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), p. 153–156.
4. Vezi Ghidul pentru scripturi, „Dispensație”.
5. Mai mulți profeți au prezis venirea Domnului, inclusiv Lehi (vezi 1 Nefi 1:19), Nefi (vezi 1 Nefi 11:31–33; 19:7–8), Iacov (vezi Iacov 4:4–6), Beniamin (vezi Mosia 3:5–11, 15), Abinadi (vezi Mosia 15:1–9), Alma (vezi Alma 40:2) și Samuel Lamanitul (vezi Helaman 14:12). Înainte ca Salvatorul să Se fi născut în Betleem, ei au prezis sacrificiul Său ispășitor și învierea Sa ulterioară.
6. Principiul susținerii conducătorilor este fundamental în toată Biserica Domnului. Un om este susținut înainte de a fi pus deoparte într-o chemare sau de a fi rânduit la un oficiu în cadrul preoției.
7. Doctrină și legăminte 42:11. Practica susținerii conducătorilor noștri a fost

implementată la data de 6 aprilie 1830, când Biserica a fost organizată, și în luna martie a anului 1836, când membrii Primei Președinții și cei ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli au fost susținuți ca profeți, văzători și revelatori (vezi *History of the Church*, 1:74–77; 2:417).

8. Cartea lui Mormon avertizează asupra pericolului dacă nu dăm ascultare învățăturilor profetice. Din ea, citim că „acea clădire mare și spațioasă era mândria lumii; și ea s-a dărâmat, iar căderea ei a fost grozavă. Iar îngerul Domnului [a vorbit]... zicând: Așa va fi distrugerea tuturor națiunilor, neamurilor, limbilor și popoarelor care vor lupta împotriva celor Doisprezece Apostoli ai Mielului” (1 Nefi 11:36).
9. Vezi Daniel 9:10; Amos 3:7; Doctrină și legăminte 21:1, 4–5; 124:45–46.
10. Ioan 15:16. Cel de-al cincilea articol de credință clarifică: „Noi credem că un om trebuie să fie chemat de Dumnezeu prin profeție și prin așezarea mâinilor de către aceia care dețin autoritatea [pentru] a predica Evanghelia și [pentru] a administra rânduielile acesteia”.
11. *Învățături ale președinților Bisericii: George Albert Smith* (2011), p. 64; subliniere adăugată. Acest citat este dintr-o cuvântare a vârstnicului George Albert Smith adresată în cadrul unei conferințe desfășurată în anul 1919. El a devenit președintele Bisericii în anul 1945.
12. Vezi Doctrină și legăminte 1:30, 38.
13. Vezi Doctrină și legăminte 107:27.
14. 3 Nefi 13:10; vezi, de asemenea, Matei 6:10; Luca 11:2.
15. Când președintele Bisericii moare, Prima Președinție este dizolvată și consilierii își ocupă locurile în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Apoi, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli prezidează asupra Bisericii până când Prima Președinție este reorganizată. Această perioadă este cunoscută sub denumirea de interregnum apostolic. De-a lungul istoriei, acel interval a variat în lungime de la patru zile la trei ani și jumătate.
16. Desigur, tiparul succesiunii nu a fost valabil în cazul chemării lui Joseph Smith, care a fost prerânduit să fie profetul restaurării și primul președinte al Bisericii (vezi 2 Nefi 3:6–22; vezi, de asemenea, Avraam 3:22–23).
17. Noi știm că Domnul Însuși ne poate chema acasă oricând dorește.
18. Gordon B. Hinckley, „God Is at the Helm”, *Ensign*, mai 1994, p. 54; vezi, de asemenea, Gordon B. Hinckley, „He Slumbers Not, nor Sleeps”, *Ensign*, mai 1983, p. 6.
19. „Message from President Thomas S. Monson”, *Church News*, 3 febr. 2013, p. 9.
20. „Ne rugăm pentru tine”, *Imnuri*, nr. 17.

Carol F. McConkie

prima consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Să trăim conform cuvintelor profețiilor

Pentru a fi în acord cu scopurile divine ale cerului, noi îl susținem pe profet și alegem să trăim conform cuvintelor sale.

Tatăl nostru din Cer îi iubește pe toți copiii Săi și vrea ca ei să cunoască și să înțeleagă planul Său al fericirii. Prin urmare, El cheamă profeți, cei care au fost rânduiți cu putere și autoritate să acționeze în numele lui Dumnezeu pentru salvarea copiilor Săi. Ei sunt mesageri ai neprihănității, martori ai lui Isus Hristos și ai puterii infinite a ispășirii Lui. Ei dețin cheile împărăției lui Dumnezeu pe pământ și autorizează înfăptuirea rânduielilor necesare salvării.

În Biserica adevărată a Domnului „într-o perioadă, nu este niciodată mai mult decât unul pe pământ, căruia această putere și cheile preoției să-i fie conferite”¹. Noi îl susținem pe președintele Thomas S. Monson ca profetul, văzătorul și revelatorul nostru. El revelează cuvântul lui Dumnezeu pentru a îndruma și a conduce *întreaga* noastră Biserică. Președintele J. Reuben Clark jr. a explicat: „Președintele Bisericii... este singurul care are dreptul să primească revelații pentru întreaga Biserică”².

În ceea ce privește profetul în viață, Domnul a poruncit celor din Biserica Sa:

„Trebuie să luați în seamă *toate* cuvintele și poruncile lui pe care el

vi le va da vouă pe măsură ce el le primește, umblând în toată sfințenia în fața Mea;

Deoarece, cuvântul lui îl veți primi, ca și cum ar fi din propria Mea gură, în toată răbdarea și credința.

Pentru că, făcând aceste lucruri, porțile iadului nu vă vor birui”³.

Pentru a fi în acord cu scopurile divine ale cerului, noi îl susținem pe profet și alegem să trăim conform cuvintelor sale.

Noi îi susținem, de asemenea, pe consilierii președintelui Monson și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori. „Dânșii au dreptul, puterea și autoritatea de a declara gândul și voința [Domnului]... supunându-se... președintelui Bisericii”⁴ Ei vorbesc în numele lui Hristos. Ei profeteșc în numele lui Hristos. Ei fac toate lucrurile în numele lui Isus Hristos. Prin cuvintele lor auzim vocea Domnului și simțim dragostea Salvatorului. „Și tot ceea ce vor spune atunci când sunt inspirați de Duhul Sfânt va fi scriptură... și puterea lui Dumnezeu pentru salvare.”⁵ Domnul Însuși a spus: „Fie prin propriul Meu glas, fie prin

glasul slujitorilor Mei, este același lucru”⁶.

Noi suntem recunoscători pentru că Biserica este „[zidită] pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”⁷. Casa Domnului este o casă a ordinii și nu trebuie să ne înșelăm vreodată cu privire la locul în care să căutăm răspunsuri la întrebările noastre sau să avem incertitudini referitoare la glasul pe care să-l urmăm. Noi nu trebuie să „[plutim] încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură”⁸. Dumnezeu revelează cuvântul Său prin slujitorii Săi rânduiți „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”⁹. Când alegem să trăim conform cuvintelor profeților, suntem pe calea legământului care duce la perfecțiune eternă.

De la o mamă singură care s-a străduit să supraviețuiască unei perioade de foamete, învățăm ce înseamnă susținerea unui profet. Domnul i-a spus profetului Ilie să meargă la Sarepta, unde urma să găsească o văduvă căreia Dumnezeu îi poruncise să-l susțină. Când s-a apropiat de cetate, Ilie a văzut-o adunând lemne. El a chemat-o și i-a spus: „Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.”¹⁰

Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou și a zis: «Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta».

Și ea a răspuns: «Viu este Domnul Dumnezeul tău, că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un ulcior. Și iată, strâng două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri».

Ilie i-a zis: «Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai, pregătește-mi

întâi mie cu untdelemnul și făina aceea o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău»¹¹.

Imaginați-vă o clipă cât de greu era pentru o mamă flămândă ceea ce profetul îi cerea să facă. Cu siguranță, Dumnezeu Însuși ar fi putut să-i dea mâncare slujitorului Său credincios. Dar, acționând în numele Domnului, Ilie a făcut așa cum a fost îndrumat, anume să-i ceară unei fiice preaiubite a lui Dumnezeu să sacrifice ce avea pentru a-l susține pe profet.

Dar, Ilie a promis, de asemenea, o binecuvântare pentru supunere: „Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina»¹². Domnul i-a dat văduvei ocazia de a alege să creadă și să se supună cuvintelor profetului.

Într-o lume amenințată cu foamea de neprihănire și spiritualitate, ni s-a poruncit să-l susținem pe profet. Pe măsură ce ascultăm cu atenție, susținem și afirmăm cuvântul profetic, noi depunem mărturie că avem credința să ne supunem cu umilință voinței, înțelepciunii și timpului Domnului.

Noi ne supunem cuvântului profetic chiar și atunci când pare irațional, nefavorabil și incomod. Conform standardelor lumii, a-l urma pe profet poate să nu fie ceva popular, corect din punct de vedere politic sau acceptabil din punct de vedere social. Dar a-l urma pe profet este întotdeauna un lucru drept. „Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.”¹³ „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!”¹⁴

Domnul îi cinstește și îi favorizează pe cei care vor da ascultare îndrumării profetice. Supunerea față de Ilie i-a salvat viața văduvei din Sarepta și, în

final, a salvat-o și pe cea a fiului ei. Așa cum promisese profetul, „multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei și Ilie... după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie”¹⁵.

Domnul „îi va hrăni pe cei care se încred în El”¹⁶. Cuvintele profeților sunt ca o mană pentru sufletele noastre. Când mâncăm, suntem binecuvântați, protejați și apărați temporal și spiritual. Când ne ospătam din cuvintele lor, noi învățăm cum să venim la Hristos și să trăim.

Vârstnicul Bruce R. McConkie a scris că, prin intermediul profeților, „Domnul revelează adevărurile salvării... salvarea care este în Hristos; și El determină... drumul care duce la viața veșnică... În fiecare epocă, Domnul Își îndrumă poporul atunci când acesta se află în primejdie sau pericol. Și, cu siguranță, în zilele ce vor veni, vor fi momente când doar înțelepciunea lui Dumnezeu ce coboară din cer și este transmisă prin gura profeților, va putea salva poporul Său”¹⁷.

Cuvintele profeților predate de învățătoarea mea din clasa Laur m-au ajutat să înțeleg cum ar trebui să fie o relație de căsătorie în legământ. Cuvintele profeților mi-au dat credința și speranța că mă pot pregăti și pot avea un cămin fericit. Studiul constant din învățăturile profeților, atât cei din vechime, cât și cei moderni, m-a ajutat în timpul anilor obositori și, adeseori, extenuanți în care am dat naștere, am învățat și am hrănit șapte copii. Cuvintele profeților din scripturi și cele spuse la acest pupitru sunt cuvinte de alinare, dragoste, întărire și bucurie care sunt valabile pentru noi toți.

Când dăm ascultare cuvintelor profeților, ne clădim căminele și viețile pe o temelie eternă și sigură, „pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu... ca, atunci când diavolul își va trimite vânturile lui

puternice, da, săgețile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre și furtuna lui puternică vă va lovi, aceasta să nu aibă nicio putere asupra voastră ca să vă târască către... [nefericire] și [suferință] fără de sfârșit”¹⁸.

Avem posibilitatea de a alege. Putem alege să ignorăm, să luăm în derâdere, să disprețuim sau să ne răzvrătim împotriva cuvintelor lui Hristos spuse prin intermediul slujitorilor Săi rânduiți. Dar Salvatorul ne-a învățat că cei care fac acest lucru vor fi alungați din mijlocul poporului Său de legământ.¹⁹

Pe măsură ce citim și studiem, rugându-ne, cuvântul profetic sacru, având credință în Hristos și intenție adevărată, Duhul Sfânt ne va spune adevărul în mintea și în inima noastră. Fie ca noi să ne deschidem urechile să auzim, inimile să înțelegem și mințile pentru ca tainele lui Dumnezeu să poată fi dezvăluite în fața noastră.²⁰

Îmi depun mărturia că Joseph Smith a fost și este profetul chemat de Dumnezeu să restaureze Evanghelia lui Isus Hristos și preoția Sa pe pământ. Și depun mărturie că, prin persoana președintelui Monson, suntem conduși astăzi de un profet adevărat al lui Dumnezeu. Fie ca noi să alegem să stăm de partea profeților și să trăim conform cuvintelor lor până când devenim uniți în credință, purificați în

Hristos și plini de cunoașterea Fiului lui Dumnezeu. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 132:7; vezi, de asemenea, *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 2.1.1: „Isus Hristos deține toate cheile preoției care aparțin Bisericii Sale. El i-a conferit fiecărui apostol al Său toate cheile care aparțin împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Apostolul în viață cu cea mai mare vechime în slujirea în acest oficiu, președintele Bisericii, este singura persoană de pe pământ autorizată să exercite toate cheile preoției”.
2. J. Reuben Clark jr., „When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?” (cuvântare adresată personalului de la seminar și institut, Universitatea Brigham Young, 7 iulie, 1954).
3. Doctrină și legăminte 21:4–6; subliniere adăugată.
4. J. Reuben Clark jr., „When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?”
5. Doctrină și legăminte 68:4.
6. Doctrină și legăminte 1:38.
7. Efeseni 2:20.
8. Efeseni 4:14.
9. Efeseni 4:12–13.
10. 1 Împărați 17:10.
11. 1 Împărați 17:11–13; subliniere adăugată.
12. 1 Împărați 17:14.
13. Isaia 55:9.
14. Proverbele 3:5.
15. 1 Împărați 17:15–16.
16. Roger Hoffman, „Consider the Lilies”.
17. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (Deseret Book Company, 1985), p. 478; punctuație modificată; folosit cu permisiune.
18. Helaman 5:12.
19. Vezi 3 Nefi 20:23.
20. Vezi Mosia 2:9.

Vârșnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Viața eternă – să-L cunoaștem pe Tatăl nostru Ceresc și pe Fiul Său, Isus Hristos

Dumnezeu și Hristos sunt literalmente un Tată și un Fiu – separați, distincți, ființe individuale care sunt cu totul unite în scopul Lor.

Cu mulți în urmă, am avut ocazia să studiez ultimele mărturii ale profeților din fiecare dispensație. Fiecare a depus o mărturie puternică despre Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos.

Când am citit aceste mărturii – și multe altele asemănătoare lor de-a lungul anilor – am fost totdeauna emoționat simțind cât de profund Îl iubește Tatăl Ceresc pe Fiul Său mai mare și cât de mult Isus Își arată dragostea prin supunere față de voința Tatălui Său. Mărturisesc că, atunci când facem ceea ce este necesar pentru a-I cunoaște pe Ei și dragostea Lor unul față de celălalt, vom obține „cel mai mare dar dintre toate darurile lui Dumnezeu” – chiar viața veșnică¹. Petru că „viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”².

Cum poate acest dar să fie al nostru? El vine printr-o revelație personală, despre care s-a vorbit și s-a propovăduit în această dimineață.

Vă amintiți prima dată când ați știut că există un Dumnezeu și ați putut simți dragostea Sa? Când eram băiat, obișnuiam să privesc la cerul înstelat și să simt prezența Lui. Exploram emoționat frumusețea magnifică a creațiilor lui Dumnezeu – de la insectele mici la copacii foarte înalți. Când am recunoscut frumusețea acestui pământ, am știut că Tatăl Ceresc mă iubea. Am știut că eram literalmente copilul Său spiritual, că suntem toți fiii și ficele lui Dumnezeu.

Ați putea întreba: Cum am știut acest lucru? Scripturile ne învață: „Unora le este dat, prin Duhul Sfânt, să știe că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și... altora le este dat să creadă în cuvintele acestora pentru

ca ei să poată, de asemenea, să aibă viață veșnică, dacă rămân credincioși”³. Din perspectiva mea, acest lucru nu înseamnă că unii oameni vor fi totdeauna dependenți de mărturiile altora.

Mărturia mea a crescut când am învățat despre Tatăl Ceresc și Salvator din învățăturile și mărturia părinților mei, învățătorilor, scripturilor – pe care le-am citit cu sârguință – și, în mod special, de la Duhul Sfânt. Când mi-am exercitat credința și m-am supus poruncilor, Duhul Sfânt mi-a mărturisit că ceea ce am învățat era adevărat. Așa am început să cunosc eu însumi.

În acest proces, cheia este căutarea revelației personale. Nefi ne invită, pe fiecare dintre noi: „ospătați-vă din cuvintele lui Hristos; căci iată, cuvintele lui Hristos vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți”⁴.

Înainte de a împlini opt ani, am căutat să cunosc mai mult despre botez. Am citit scripturile și m-am rugat. Am învățat că urma să primesc darul Duhului Sfânt când am să fiu confirmat. De asemenea, am început

să înțeleg că Dumnezeu și Hristos sunt literalmente un Tată și un Fiul – separați, distincți, ființe individuale care sunt cu totul unite în scopul Lor. „Noi [îi] iubim, pentru că [Ei ne-au] iubit în-tâi”⁵. Și mereu am constatat modul în care Se iubesc unul pe altul și lucrează împreună pentru binele nostru. Ascultați câteva dintre multele pasaje din scripturi care ne învață acest adevăr:

Propovăduind despre viața noastră premuritoare, Tatăl Ceresc Îl numește pe Isus Hristos „Fiul Meu Iubit, care a fost de la început Preaiubitul și Alesul Meu”⁶. Când Tatăl a creat pământul, El a făcut acest lucru „prin Singurul [Său] Fiul Născut”⁷.

Mamei lui Isus, Maria, i s-a spus că ea urma să nască pe „Fiul Celui Prea Înalt”⁸. Și când Isus era tânăr, i-a spus mamei Sale că El trebuie „să [fie] în casa Tatălui [Său]”⁹. Cu ani mai târziu, când Salvatorul a fost botezat, Tatăl Ceresc a vorbit din ceruri spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”¹⁰.

Pentru a-i învăța pe ucenicii Săi să se roage, Isus a spus aceste cuvinte:

„Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”¹¹.

El i-a spus lui Nicodim: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiul”¹². Și El a explicat miracolele Sale spunând: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai”¹³.

Când timpul ispășirii s-a apropiat, Isus S-a rugat spunând: Tată, a sosit ceasul... Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac”¹⁴. Apoi, când greutatea păcatelor noastre s-a abătut asupra Lui, El S-a rugat: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci

cum voiești Tu”¹⁵. În ultimele Sale momente pe cruce, Isus S-a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” și apoi a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez Duhul”¹⁶.

El a vizitat, apoi, spiritele celor care muriseră, pentru a le da „putere să se ridice, după învierea Sa din morți, pentru a intra în împărăția Tatălui Său”¹⁷. După învierea Salvatorului, El a apărut Mariei Magdalena spunând: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru”¹⁸.

Când a venit la oamenii de pe continentul american, Tatăl Lui L-a prezentat spunând: „Iată-L pe Fiul Meu Preaiubit, de Care Eu sunt foarte mulțumit, în Care Eu Mi-am slăvit numele”¹⁹. Când Isus a coborât printre oameni, El S-a prezentat singur spunând: „Iată. Eu sunt Isus Hristos ... Eu L-am slăvit pe Tatăl luând asupra Mea păcatele lumii”²⁰. Când a propovăduit doctrina Sa, El a explicat:

„Este doctrina pe care Tatăl Mi-a dat-o Mie; și eu depun mărturie

despre Tatăl; și Tatăl depune mărturie despre Mine”²¹.

„Adevărat ... Tatăl și Eu suntem una”²².

Puteți vedea un exemplu în aceste scripturi care să mărturisească despre Tatăl și Fiul ca ființe individuale, distincte? Atunci, cum sunt Ei *una*? Nu pentru că Ei sunt aceeași persoană, ci pentru că sunt uniți în scop și dedicați în mod egal să „[realizeze] nemurirea și viața veșnică a omului”²³.

Isus este Dumnezeu, dar El Însuși, în mod continuu, S-a caracterizat ca o ființă individuală, separată, rugându-Se Tatălui Său și spunând că El face voia Tatălui Său. În timpul slujirii Sale printre nefiți, El S-a rugat: „Tată, eu nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Tu Mi i-ai dat Mie din lume ... pentru ca Eu să pot fi în ei, tot așa cum Tu, Tată, ești în Mine, pentru ca Noi să putem să fim unul, pentru ca Eu să fiu slăvit în ei”²⁴.

Amintindu-ne aceasta, noi nu suntem surprinși că restaurarea Evangheliei a început cu apariția, nu a unei, ci a două ființe glorificate. Vorbind despre Prima sa Viziune, profetul Joseph Smith a depus mărturie: „Unul dintre Ele Mi-a vorbit, chemându-Mă pe nume, și a spus, arătând către celălalt: *Acesta este Fiul meu Iubit. Ascultă-I*”²⁵.

Tânărul profet, care s-a dus în acea dumbravă cu credință, fără să se îndoiască, a venit cu o cunoaștere și o mărturie despre singurul Dumnezeu adevărat și despre Isus Hristos, pe care Dumnezeu L-a trimis. Joseph, la fel ca și profeții dinaintea Lui, urma să fie atunci un instrument pentru a restaura în lume cunoașterea care duce spre viața eternă.

Dumneavoastră, de asemenea, puteți să-L căutați pe Tatăl Ceresc și pe „acest Isus despre care profeții și apostolii au [mărturisit]”²⁶ în scripturi și în această conferință generală. Dacă veți căuta o mărturie personală – revelația dumneavoastră personală – veți descoperi că Tatăl Ceresc v-a asigurat o cale specială pentru a cunoaște dumneavoastră înșivă adevărul: prin al treilea membru al Dumnezeirii, un

personaj de spirit pe care-L cunoaștem ca fiind Duhul Sfânt.

„Iar atunci când voi veți primi aceste lucruri” – inclusiv ceea ce am împărtășit astăzi – „eu vă îndemn pe voi să-L întrebați pe Dumnezeu, Tatăl Veșnic, în numele lui Hristos, dacă aceste lucruri sunt adevărate; și dacă voi veți întreba cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt.

Și prin puterea Duhului Sfânt veți putea voi cunoaște adevărul tuturor lucrurilor”²⁷.

Dragi frați și surori, eu depun mărturie că Tatăl nostru Ceresc dorește ca noi să căutăm această cunoaștere acum. Cuvintele profetului Helaman strigă din țărână: „Aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că pe stânca Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiți voi temelia voastră ... o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă”²⁸. Într-adevăr, nu vom cădea.

Această temelie sigură este Isus Hristos. El este „Stânca Cerului”²⁹. Dacă ne zidim casa pe El, ploile din zilele din urmă pot cădea și vânturile pot sufla, dar noi nu vom cădea. Nu vom cădea,

deoarece casa noastră și familia noastră vor fi clădite pe temelia lui Hristos.³⁰

Eu depun mărturie că o asemenea casă este „o casă de slavă”³¹. Acolo, noi ne întâlnim să ne rugăm Tatălui Ceresc, în numele Fiului Său iubit. Acolo, noi Îi slăvim și Le aducem recunoștință. Acolo, primim pe Duhul Sfânt și „promisiunea pe care [El ne-o dă] de a avea viață veșnică, chiar gloria împărăției celestiale”³².

Îmi depun mărturia specială că Salvatorul nostru, Isus Hristos, trăiește, că Tatăl nostru Ceresc ne iubește și are grijă de noi, că avem un profet în această dispensație – chiar președintele Thomas S. Monson – care ne conduce și ne îndrumă. Sfântul Spirit mărturisește că aceste lucruri sunt adevărate pentru fiecare atunci când merge și caută cunoaștere. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 14:7.
2. Ioan 17:3.
3. Doctrină și legăminte 46:13-14.
4. 2 Nefi 32:3.
5. 1 Ioan 4:19.
6. Moise 4:2.
7. Moise 2:1.
8. Luca 1:32.
9. Luca 2:49.
10. Matei 3:17.
11. Matei 6:9-10.
12. Ioan 3:16.
13. Ioan 5:19; vezi, de asemenea, versetul 17.
14. Ioan 17:1, 4.
15. Matei 26:39.
16. Luca 23:34, 46.
17. Doctrină și legăminte 138:51.
18. Ioan 20:17.
19. 3 Nefi 11:7.
20. 3 Nefi 11:10-11.
21. 3 Nefi 11:32.
22. 3 Nefi 11:27.
23. Moise 1:39.
24. 3 Nefi 19:29.
25. Joseph Smith – Istorie 1:17.
26. Eter 12:41.
27. Moroni 10:4-5.
28. Helaman 5:12.
29. Moise 7:53.
30. Vezi 3 Nefi 14:24-25.
31. Doctrină și legăminte 88:119; 109:8, 16.
32. Doctrină și legăminte 88:4.

Vârșnicul James J. Hamula
din Cei Șaptezeci

Împărtășania și ispășirea

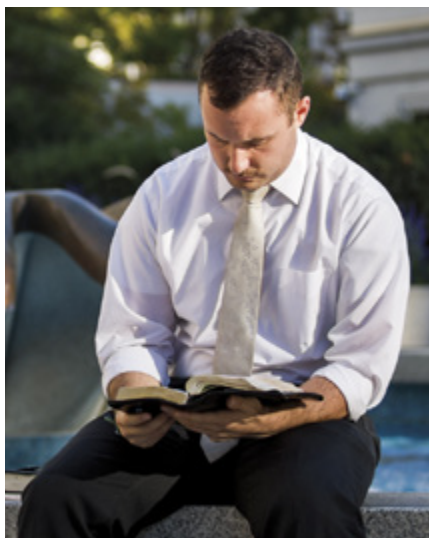
*Rânduiala împărtășaniei trebuie să devină mai sfântă
și mai sacră pentru fiecare dintre noi.*

În seara premergătoare evenimentelor din Ghetsimani și de pe Căpățâna, Isus i-a adunat pentru ultima oară pe apostolii Săi pentru a preaslăvi. Locul era odaia de sus din casa unui ucenic, în Ierusalim, iar perioada era Paștele.¹

În fața lor se afla mîncarea tradițională specifică Paștelui, care consta din mielul sacrificat, vin și azime, simboluri ale salvării din vechime a Israelului de la robie și moarte² și ale unei mîntuiri ce urma să fie împlinită³. Spre sfârșitul praznicului, Isus a luat pâine, a binecuvîntat-o, a frînt-o⁴ și le-a dat-o apostolilor Săi spunînd: „Luați, mâncați”⁵. „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”⁶ Într-un mod similar, El a luat paharul cu vin, i-a binecuvîntat conținutul și l-a dat celor din jurul Său spunînd: „Acest pahar este legămîntul cel nou, făcut în sângele Meu”⁷ „care se varsă... spre iertarea păcatelor”⁸. „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”⁹

În acest mod simplu, dar profund, Isus a instituit o nouă rânduială pentru poporul de legămînt al lui Dumnezeu. Nu mai trebuia vărsat sânge de animal sau consumată carne

de animal în așteptarea unei jertfe mîntuitoare a unui Hristos care avea să vină.¹⁰ În schimb, simboluri ale trupului frînt și ale sîngelui vărsat ale lui Hristos care venise deja, aveau să fie luate și mîncate în amintirea sacrificiului Său mîntuitor.¹¹ Participarea la această rânduială nouă avea să indice tuturor o acceptare solemnă a lui Isus ca fiind Hristosul promis și dorința totală de a-L urma și de a ține poruncile Sale. Pe cei care indică acest lucru și-și trăiesc astfel viața,

moartea spirituală îi va sări și le va fi asigurată viața eternă.

În orele și zilele care au urmat, Isus a intrat în Ghetsimani, a fost dus pe Căpățâna și a ieșit triumfător din mormîntul lui Iosif din Arimateea. După ce El a plecat dintre ei, ucenicii credincioși ai lui Isus, din Ierusalim și din preajma acestuia, s-au întîlnit în prima zi a săptămîinii pentru a „[frînge] pâinea”¹² și au făcut aceasta cu „[stăruință]”¹³. Cu siguranță, nu au făcut astfel doar pentru a-și aminti de Domnul lor care plecase, ci și pentru a-și exprima recunoștința și credința în minunata Sa mîntuire înfăptuită pentru ei.

Un lucru important este că, atunci când Isus i-a vizitat pe ucenicii Săi de pe meleagurile americane, El a instituit și printre ei împărtășania.¹⁴ Făcînd aceasta, El a spus: „Lucrul acesta trebuie să-l faceți voi întotdeauna”¹⁵ și „aceasta va fi o mărturie către Tatăl, că voi vă aduceți întotdeauna aminte de Mine”¹⁶. Încă o dată, la începutul restaurării, Domnul a instituit rânduiala împărtășaniei, dîndu-ne instrucțiuni similare celor date primilor Săi ucenici.¹⁷

Rânduiala împărtășaniei a fost numită „una dintre cele mai sfinte și sacre rânduiele din cadrul Bisericii”¹⁸. Trebuie să devină mai sfântă și mai sacră pentru fiecare dintre noi. Isus Hristos Însuși a instituit această rânduială pentru a ne reaminti ce a făcut pentru a ne mîntui și pentru a ne învăța cum putem folosi cu succes mîntuirea Sa și, astfel, să trăim din nou alături de Dumnezeu.

Prin pâinea ruptă și frîntă, noi indicăm că ne amintim de trupul fizic al lui Isus Hristos – un trup care a fost supus multor dureri, suferințe și ispite de toate felurile¹⁹, un trup care a purtat povara unui chin atît de mare încît L-a făcut să sîngereze prin fiecare

por²⁰, un trup a cărui carne a fost sfâșiată și a cărui inimă a fost frântă prin răstignire²¹. Indicăm credința noastră că același trup care a fost așezat să se odihnească în moarte, a fost ridicat în viață din mormânt pentru a nu mai cunoaște niciodată boala, descompunerea sau moartea.²² Și, luând din pâine, noi recunoaștem că, asemenea trupului muritor al lui Hristos, trupurile noastre vor fi eliberate din legăturile morții, se vor ridica triumfător din mormânt și vor fi restituite spiritelor noastre eterne.²³

Printr-un pahar mic de apă, noi indicăm că ne amintim de sângele vărsat de Isus și suferința spirituală pe care El a îndurat-o pentru întreaga omenire. Ne amintim de agonia care a făcut ca picături mari de sânge să cadă în Ghetsimani.²⁴ Ne amintim că a îndurat să fie lovit și biciuit de cei care L-au închis.²⁵ Ne amintim de sângele vărsat din mâinile, picioarele și din coasta Sa cât a fost pe Căpățâna.²⁶ Și ne amintim de remarcă Lui cu privire la suferințele Sale: „Tu nu știi cât de dureroase sunt, nu știi cât de cumplite sunt, da, nu știi cât sunt de greu de suportat”²⁷. Luând din apă, noi recunoaștem că sângele Său și suferința Sa au ispășit pentru păcatele noastre și că El ne va ierta păcatele atunci când urmăm și acceptăm principiile și rânduielile Evangheliei Sale.

Astfel, prin pâine și apă, ni se reamintește de mântuirea de la moarte și păcat înfăptuită de Hristos pentru noi. Ordinea ce constă în a lua mai întâi din pâine și, apoi, din apă, este importantă. Luând din pâine, ni se reamintește de inevitabila noastră înviere personală, care înseamnă mai mult decât restaurarea trupului și a spiritului. Prin puterea învierii, toți vom fi aduși înaintea lui Dumnezeu.²⁸ Această certitudine ne pune în fața celei mai importante întrebări din viața

noastră. Cea mai importantă întrebare pe care o avem cu toții nu este dacă vom trăi, ci în prezența cui vom trăi după ce vom fi murit. Chiar dacă toți ne vom întoarce în prezența lui Dumnezeu, nu toți vom rămâne cu El.

În timpul vieții muritoare, toți ne murdărim de păcate și greșeli.²⁹ Vom fi avut gânduri, vom fi spus cuvinte și vom fi făcut fapte necorespunzătoare.³⁰ Pe scurt, nu vom fi curați. Iar consecința necurăției în prezența lui Dumnezeu a fost clarificată de Isus: „Niciun lucru care nu este curat nu poate locui în prezența Sa”³¹. Această certitudine i-a fost clarificată lui Alma cel Tânăr care, atunci când i-a apărut acel înger sfânt, s-a simțit atât de torturat, îndurerat și chinuit de necurăția sa încât a dorit „să [dispară], atât în suflet, cât și în trup, ca să nu [fie] adus ca să [stea] în prezența [lui Dumnezeu]”³².

Luând din apa din cadrul împărțășaniei, suntem învățați cum putem fi curățați de păcate și greșeli și, astfel, să stăm în prezența lui Dumnezeu. Prin vărsarea sângelui Său nevinovat, Isus Hristos a satisfăcut cerințele dreptății pentru fiecare păcat și greșală. Astfel, El Se oferă să ne curețe de păcate

dacă avem suficientă credință în El încât să ne pocăim, să acceptăm toate rânduielile și legămintele necesare salvării, începând cu botezul și primirea Duhului Sfânt. Când primim Duhul Sfânt, suntem curățați și purificați. Isus a declarat această doctrină foarte clar:

„Niciun lucru necurat nu poate intra în împărăția [lui Dumnezeu]... nimic nu va intra în odihna Lui, în afară de aceia care și-au spălat veșmintele în sângele Meu...”

Acum, aceasta este porunca: Pocăiți-vă, voi cei de la marginile pământului, și veniți la Mine și fiți botezați în numele Meu pentru ca să puteți fi sfințiți prin primirea Duhului Sfânt, pentru ca să puteți să stați fără de pată în fața Mea în ziua din urmă”³³.

Aceasta este doctrina lui Hristos.³⁴ Când acceptăm această doctrină și trăim conform ei, suntem practic spălați în sângele lui Hristos și curățați.³⁵

Prin rugăciunile de împărțășanie, noi exprimăm faptul că acceptăm această doctrină a lui Hristos și că ne angajăm să trăim conform ei. În rugăciunea noastră către Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, noi declarăm că ne vom „[aminti] totdeauna” de Fiul Său prețios. Mai

întâi, noi mărturisim „[dorința noastră adevărată]” de a ne aminti. Apoi, mărturisim că ne amintim cu adevărat. Astfel, noi ne luăm angajamente solemne de a ne exercita credința în Isus Hristos și în mântuirea noastră de la moarte și păcat înfăptuită de El.

În continuare, declarăm că vom „[ține] poruncile pe care El le-a dat”. Acesta este un angajament solemn de a ne pocăi. Dacă gândurile, cuvintele și faptele noastre nu au fost așa cum se cuvine în trecut, ne luăm din nou angajamentul ca, în viitor, viața noastră să fie cât mai asemănătoare cu a Lui.

Apoi, declarăm că „[dorim] cu adevărat să [luăm] asupra [noastră] numele Fiului”³⁶. Acesta este un angajament solemn de a ne supune autorității Sale și de a face lucrarea Sa, care include primirea pentru noi înșine a fiecărei rânduieli și a fiecărui legământ necesare salvării.³⁷

Când ne luăm angajamentul de a trăi conform acestor principii, ni se promite, în rugăciunea de împărtășanie, că vom „avea... Spiritul Său cu [noi]”³⁸. Reprimirea Spiritului este una dintre cele mai mari binecuvântări, pentru că Spiritul este Cel care ne curăță și ne purifică de păcate și greșeli.³⁹

Dragi frați și surori, cel mai important eveniment al timpului și eternității este ispășirea lui Isus Hristos. El, Cel care a înfăptuit ispășirea, ne-a oferit rânduiala împărtășaniei pentru a ne ajuta nu doar să ne amintim, ci și să cerem toate binecuvântările acestui gest suprem de îndurare. Participarea

în mod regulat și sincer la această rânduială sacră ne ajută ca, după botez, să continuăm să acceptăm și să trăim conform doctrinei lui Hristos și, astfel, să urmăm și să terminăm procesul sfințirii. Într-adevăr, rânduiala împărtășaniei ne ajută să îndurăm cu credință până la sfârșit și să primim plenitudinea Tatălui în același mod în care a primit-o Isus, har după har.⁴⁰

Depun mărturie despre puterea lui Isus Hristos de a ne mântui pe toți de la moarte și păcat și despre puterea rânduielilor preoției Sale, inclusiv împărtășania, de a ne pregăti „să [vedem] fața lui Dumnezeu, chiar Tatăl, și să [trăim]”⁴¹. Mă rog ca noi să luăm din împărtășanie săptămâna viitoare, și, apoi, în fiecare săptămână care urmează, cu o dorință mai mare și cu o motivație mai sinceră, în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Matei 26:17–20; Marcu 14:12–17; Luca 22:7–18.
2. Vezi Exodul 12; Numeri 28:16–25; Bible Dictionary, „Feasts”.
3. Vezi Exodul 13:12–13; Mosia 2:3–4; Moise 5:5–8.
4. Vezi Matei 26:26; Marcu 14:22; Luca 22:19; 1 Corinteni 11:24. Prin contrast, când Isus instituie împărtășania în rândul neîbteșilor, după învierea Sa, El frânge pâinea, apoi, o binecuvântează (vezi 3 Nefi 18:3).
5. Matei 26:26; Marcu 14:22; 1 Corinteni 11:24.
6. Luca 22:19; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 11:24.
7. Luca 22:20; vezi, de asemenea, Matei 26:28; Marcu 14:24; 1 Corinteni 11:25.
8. Matei 26:28.
9. Luca 22:19; vezi, de asemenea, 3 Nefi 18:11.
10. Vezi 2 Nefi 11:4; 25:24–25; Iacov 4:5; Alma 34:14; 3 Nefi 9:17, 19–20; Moise 5:5–8.
11. Vezi Ioan 6:51–57; 1 Corinteni 11:24–26; Doctrină și legăminte 20:40.
12. Faptele apostolilor 20:7.
13. Faptele apostolilor 2:42.
14. Vezi 3 Nefi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3 Nefi 18:6.
16. 3 Nefi 18:7.
17. Vezi Doctrină și legăminte 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith* (2013), p. 102. „După părerea mea, adunarea de împărtășanie este cea mai sacră, cea mai sfântă dintre toate adunările Bisericii” (*Învățăături: Joseph Fielding Smith*, p. 101).
19. Vezi Alma 7:11.
20. Vezi Luca 22:44; Mosia 3:7; Doctrină și legăminte 19:18.
21. Vezi Psalmii 22:16; Ioan 19:33–34; 20:25–27; 3 Nefi 11:14; Doctrină și legăminte 6:37; James E. Talmage, *Jesus the Christ*, ediția a 3-a (1916), p. 669.
22. Vezi Matei 28:6; Luca 24:6, 39; Ioan 20:20; Doctrină și legăminte 76:22–24.
23. Vezi Ioan 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3 Nefi 27:13–15.
24. Vezi Luca 22:44; Mosia 3:7; Doctrină și legăminte 19:18.
25. Vezi Isaia 53:5; Matei 26:67; 27:26, 29–30; Marcu 14:65; 15:15, 19; Luca 22:63–65; Ioan 19:1; Mosia 15:5.
26. Vezi Matei 27:35; Marcu 15:15; Luca 23:33; Ioan 19:16, 33–34.
27. Doctrină și legăminte 19:15.
28. Vezi Alma 11:42–45; 3 Nefi 27:13–15.
29. Vezi Moise 6:55.
30. Vezi Matei 5:27–28; 12:36; Iacov 3:1–13; Mosia 4:29–30; Alma 12:14.
31. Moise 6:57; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 6:9; Efeseni 5:5; 1 Nefi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Nefi 27:19; Doctrină și legăminte 1:31–32.
32. Alma 36:15; vezi, de asemenea, versetul 14; Apocalipsa 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3 Nefi 27:19–20.
34. Vezi 2 Nefi 31:2–21; 3 Nefi 11:31–41; 27:13–22; Doctrină și legăminte 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Vezi 3 Nefi 27:19; vezi, de asemenea, Apocalipsa 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Eter 13:10–11; Moise 6:59–60.
36. Doctrină și legăminte 20:77; Moroni 4:3.
37. Vezi Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ”, *Ensign*, mai 1985, p. 80–83.
38. Doctrină și legăminte 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Vezi Romani 15:16; 1 Corinteni 6:11; 2 Nefi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Nefi 27:20; Moroni 6:4.
40. Vezi Doctrină și legăminte 93:6–20.
41. Doctrină și legăminte 84:22.

Președintele Thomas S. Monson

Cugetă la cărarea pe care mergi

Când Îl acceptăm pe Isus ca Exemplul nostru și călcăm pe urmele Sale, ne putem întoarce în siguranță la Tatăl nostru Ceresc.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, mă simt umil stând în fața dumneavoastră în această dimineață. Fac apel la credința și rugăciunile dumneavoastră în timp ce vă voi împărtăși mesajul meu.

Cu toții am început o călătorie minunată și absolut necesară atunci când am plecat din lumea spiritelor și am ajuns în acest stadiu, adesea provocator, al existenței numit viața muritoare. Scopurile principale ale existenței noastre pe pământ sunt obținerea unui trup din carne și oase, dobândirea acelei experiențe care putea rezulta numai prin despărțirea de părinții noștri cerești și punerea noastră la probă în vederea ținerii poruncilor. În cartea lui Avraam, capitolul 3, citim: „Și îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeu lor, le va porunci lor”¹.

Când am venit pe pământ, am adus cu noi acel mare dar de la Dumnezeu – chiar libertatea noastră de a alege. În foarte multe aspecte, avem privilegiul de a alege singuri. Aici învățăm pe propria noastră piele. Discernem între bine și rău. Facem diferența între

dulce și amar. Învățăm că deciziile determină destinul.

Sunt sigur că am plecat din prezența Tatălui nostru cu dorința arzătoare de a ne întoarce la El, pentru ca noi să putem dobândi exaltarea pe care El a plănuțit-o pentru noi și pe care noi ne-am dorit-o atât de mult. Deși suntem lăsați să găsim și să urmăm acea cărare care ne va duce înapoi în prezența Tatălui nostru din Cer, El nu ne-a trimis aici fără niciun fel de îndrumare și călăuzire. De fapt, El ne-a oferit instrumentele de care avem nevoie și ne ajută când căutăm ajutorul Său și ne străduim să facem tot ce ne stă în putință pentru a îndura până la sfârșit și pentru a dobândi viață eternă.

Ca ajutor în îndrumarea pe care o primim, avem cuvintele lui Dumnezeu și ale Fiului Său care se găsesc în scripturile sfinte. Avem sfaturile și învățăturile profeților lui Dumnezeu. De importanță capitală este faptul că ni s-a oferit exemplul perfect de urmat – și anume exemplul Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos – și am fost instruiți să urmăm acel exemplu. Salvatorul Însuși a spus: „Vino

și urmează-Mă”². „Lucrurile pe care voi M-ați văzut pe Mine că le fac, pe acelea trebuie să le faceți și voi.”³ El a adresat întrebarea: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?”. Și, apoi, a răspuns: „Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum sunt Eu”⁴. „El drumul drept ne-a arătat.”⁵

Când Îl acceptăm pe Isus ca Exemplul nostru și călcăm pe urmele Sale, ne putem întoarce în siguranță la Tatăl nostru Ceresc pentru a trăi pentru totdeauna în prezența Lui. Profetul Nefi a spus: „Dacă omul nu va îndura până la sfârșit, urmând exemplul Fiului Dumnezeului cel Viu, el nu va putea fi salvat”⁶.

Era o femeie care, de fiecare dată când relata experiențele pe care le-a avut în timpul unei vizite în Țara Sfântă, exclama: „Am mers pe unde a mers Isus!”.

Ea fusese în proximitatea locurilor unde a trăit și a predicat Isus. Poate că stătuse pe o stâncă pe care El a stat odată sau poate că se uitase la un lanț muntos la care El S-a uitat odată. Experiențele în sine fuseseră palpitate pentru ea; însă mersul propriu-zis *pe unde* Isus a mers este mai puțin important decât mersul *în felul* Său. Dorința de a face ceea ce El a făcut și urmarea exemplului Său sunt mult mai importante decât încercarea de a găsi urme ale cărărilor pe care El a mers în timpul vieții Sale muritoare.

Când Isus i-a adresat unui anumit tânăr bogat invitația: „Vino și urmează-Mă”⁷, El nu a dorit ca tânărul bogat să-L urmeze doar pe dealurile și văile din zonă.

Nu trebuie să mergem pe țărmurile Galileei sau pe dealurile Iudeii pentru a merge pe unde a mers Isus. Cu toții putem să mergem pe cărarea pe care El a mers când, amintindu-ne cuvintele Sale, având inima plină de Spiritul Său și viața îndrumată de învățăturile

Sale, alegem să-L urmăm în timp ce călătorim prin viața muritoare. Exemplul Său luminează calea. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața”⁸.

Pe măsură ce examinăm cărarea pe care a mers Isus, vom vedea că L-a purtat prin numeroase încercări asemănătoare celor de care vom avea parte în viață.

De exemplu, Isus a mers pe cărarea dezamăgirii. Deși a avut parte de multe dezamăgiri, una dintre cele mai dureroase a fost descrisă în tânguirea Sa cu privire la Ierusalim, la încheierea slujirii Sale în public. Copiii lui Israel respinseseră siguranța aripii protectoare pe care El le-o oferise. Când a privit orașul care urma în scurt timp să fie abandonat distrugerii, El a fost copleșit de sentimente de mâhnire profundă. Îndurerat, El a exclamat: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine; de câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!”⁹.

Isus a mers pe cărarea ispitei. Lucifer, însuși diavolul, folosindu-și toată puterea și cele mai bune sofisme, L-a ispitit pe Cel care postise timp de 40 de zile și 40 de nopți. Isus nu a cedat, ci a rezistat fiecărei ispite. Cuvintele Sale de despărțire: „Pleacă, Satano!”¹⁰.

Isus a mers pe cărarea durerii. Gândiți-vă la Ghetsimani, unde El a fost „într-un chin de moarte... și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ”¹¹. Și nimeni nu poate uita suferința Sa pe crucea nemiloasă.

Cu toții vom merge pe cărarea dezamăgirii, poate din cauza unei ocazii ratate, a unei puteri folosite greșit, alegerilor unei persoane dragi sau a unei alegeri proprii. Cărarea ispitei va fi, de asemenea, cărarea fiecăruia dintre noi. În secțiunea 29 din Doctrină și legăminte citim: „Și trebuie

ca diavolul să-i ispitească pe copiii oamenilor, altfel ei nu vor putea avea libertatea de a alege”¹².

La fel vom merge și pe cărarea durerii. Noi, în calitate de slujitori, nu putem să ne așteptăm să ni se întâmple altfel decât I s-a întâmplat Învățătorului, care a părăsit viața muritoare numai după multă durere și suferință.

Deși vom avea parte de mâhnire amară pe cărarea noastră, putem avea parte, de asemenea, de multă fericire.

Noi, împreună cu Isus, putem merge pe cărarea supunerii. Nu va fi mereu ușor, dar haideti să avem ca moto moștenirea pe care ne-a lăsat-o Samuel: „[Supunerea] face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor”¹³. Să ne amintim că rezultatele finale ale nesupunerii sunt robia și moartea, în timp ce răsplata pentru supunere constă în libertate și viață eternă.

Noi, asemenea lui Isus, putem merge pe cărarea slujirii. Viața lui Isus este un exemplu deosebit de bunătațe prin prisma slujirii Lui printre oameni.

El a oferit tărie membrilor celui schilod, lumină ochilor celui orb, auz urechilor celui surd.

Isus a mers pe cărarea rugăciunii. El ne-a învățat cum să ne rugăm oferindu-ne ca exemplu frumoasa rugăciune cunoscută sub denumirea de Rugăciunea Domnului. Și cine ar putea uita rugăciunea Sa din Ghetsimani: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta!”¹⁴.

Alte instrucțiuni care ne-au fost date de către Salvator sunt la dispoziția degetelor noastre, aflându-se în scripturile sfinte. În cuvântarea Sa de pe munte, El ne spune să fim milostivi, umili, neprihăniți, puri în inimă, împăciuitori. El ne cere să ne apărăm crezurile dând dovadă de curaj, chiar și atunci când suntem batjocoriți și persecutați. El ne cere să ne lășăm lumina să lumineze pentru ca alții să o vadă și să dorească să-L slăvească pe Tatăl nostru din Cer. Ne învață să fim curați din punct de vedere moral, atât în gânduri, cât și în fapte. Ne spune că este mult mai important să ne strângem comori în cer decât pe pământ.¹⁵

Pildele Sale predau cu putere și

autoritate. Prin pilda samariteanului, El ne învață să ne iubim aproapele și să-i slujim.¹⁶ În pilda Sa despre talanți, El ne învață să devenim mai buni și să tindem spre perfecțiune.¹⁷ Prin pilda oii pierdute, El ne cere să mergem și să-i salvăm pe cei care au ieșit de pe cărare și s-au rătăcit.¹⁸

Dacă ne străduim să-L punem pe Hristos în centrul vieții noastre învățând cuvintele Sale, urmând învățăturile Sale și mergând pe cărarea Sa, El a promis că va împărtăși cu noi viața eternă pentru care a murit ca să o dobândească. Nu există ceva mai mareț ce am putea realiza, decât să alegem să acceptăm disciplina Sa, să devenim ucenicii Săi și să facem lucrarea Sa de-a lungul vieții. Nimic altceva, nicio altă alegere pe care o facem, nu poate face din noi ceea ce poate El.

Când mă gândesc la cei care chiar au încercat să urmeze exemplul Salvatorului și care au mers pe cărarea Sa, imediat îmi vin în minte numele lui Gustav și Margarete Wacker – doi dintre oamenii cei mai asemănători lui Hristos pe care i-am cunoscut vreodată. Erau germani care emigraseră în partea de est a Canadei, iar eu i-am întâlnit pe vremea când slujeam acolo ca președinte de misiune. Fratele Wacker își câștiga existența ca frizer. Deși nu aveau mulți bani, ei împărțeau tot ce aveau. Ei nu fuseseră binecuvântați cu copii, însă au avut grijă de toți cei care le-au pășit pragul. Bărbați și femei educați și rafinați îi căutau pe acești slujitori umili, fără educație formală, ai lui Dumnezeu și se considerau norocoși dacă puteau petrece o oră în prezența lor.

Înfățișarea lor era obișnuită, engleza lor era ezitantă și cumva greu de înțeles; casa lor era modestă. Ei nu aveau mașină sau televizor și nici nu făceau vreunul dintre lucrurile cărora lumea le dă, de obicei, importanță. Cu toate acestea, cei credincioși au făcut cărare spre ușa lor pentru a se bucura de spiritul care era acolo. Casa lor era ca raiul pe pământ, iar spiritul pe care-l radiu era unul de pace pură și de bunătate.

Și noi putem avea acel spirit și-l putem împărtăși lumii atunci când mergem pe cărarea Salvatorului și urmăm exemplul Său perfect.

În Proverbe, citim îndemnul: „[Cugeț] la cărarea pe care mergi”¹⁹. Dacă facem astfel, vom avea credința, chiar și dorința, de a merge pe cărarea pe care a mers Isus. Nu ne vom îndoii că suntem pe cărarea pe care Tatăl nostru dorește să mergem. Exemplul Salvatorului oferă cadrul pentru tot ceea ce facem, iar cuvintele Sale reprezintă un ghid de nădejde. Cărarea Sa ne va duce acasă în siguranță. Mă rog ca aceasta să fie binecuvântarea noastră, în numele lui Isus Hristos, pe care Îl iubesc, pe care Îl slujesc și despre care depun mărturie, amin. ■

NOTE

1. Avraam 3:25.
2. Luca 18:22.
3. 3 Nefi 27:21.
4. 3 Nefi 27:27.
5. Eliza R. Snow, „Măreț și Ta înțelepciune”, *Immuri*, nr. 119.
6. 2 Nefi 31:16.
7. Luca 18:22.
8. Ioan 14:6.
9. Luca 13:34.
10. Matei 4:10.
11. Luca 22:44.
12. Doctrină și legăminte 29:39.
13. 1 Samuel 15:22.
14. Luca 22:42.
15. Vezi Matei 5; 6.
16. Vezi Luca 10:30–37.
17. Vezi Matei 25:14–30.
18. Vezi Luca 15:4–7.
19. Proverbele 4:26.

Vârșnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Stai în barcă și ține-te bine!

Dacă rămânem concentrați asupra Domnului, vom obține promisiunea unei binecuvântări deosebite.

Recent, un prieten de-al meu s-a dus cu fiul său într-o excursie cu barca de-a lungul râului Colorado, prin canionul Cataract, situat în sud-estul statului Utah. Canionul este celebru pentru apele sale înșpumate și rapide, care străbat 23 de km și care pot fi foarte periculoase.

Pregătindu-se pentru aventura lor, ei au citit cu atenție site-ul National Park Service, care conține informații importante despre cum să te pregătești și care sunt pericolele ascunse întâlnite des.

La începutul excursiei, un ghid experimentat care cunoaște râul a explicat instrucțiuni importante legate de siguranță, subliniind trei reguli cheie care urmau să asigure siguranța grupului care călătorea pe apele rapide. „Regula numărul unu: stai în barcă! Regula numărul doi: poartă întotdeauna o vestă de salvare! Regula numărul trei: ține-te mereu cu ambele mâini!” Apoi, el a spus din nou, cu un ton și mai apăsător: „Mai presus de toate, amintiți-vă regula numărul unu: stai în barcă!”

Această excursie îmi amintește de călătoria noastră din viața muritoare.

Cei mai mulți dintre noi trec prin perioade în viață ale căror ape liniștite sunt apreciate. În alte perioade, întâlnim ape înșpumate și rapide care sunt, din punct de vedere metaforic, comparabile cu cele care se găsesc în partea lungă de 23 de km a canionului Cataract – încercări care pot include probleme de sănătate fizice sau psihice, moartea unei persoane iubite, vise și speranțe neîmplinite și – pentru unii – chiar o criză de credință apărută când trebuie să înfrunte problemele, dilemele și îndoielile vieții.

Domnul, în bunătatea Sa, ne-a oferit ajutor, inclusiv o barcă, lucruri esențiale, precum vesta de salvare și ghizi experimentați care cunosc râul și ne oferă îndrumare și instrucțiuni legate de siguranță, pentru a ne ajuta să înaintăm pe râul vieții către destinația noastră finală.

Haideți să ne gândim la regula numărul unu: „Stai în barcă!”

Președintele Brigham Young folosea de obicei expresia „vechea corabie Sion” ca metaforă pentru Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

El a spus odată: „Suntem în mijlocul oceanului. O furtună se apropie și, precum spun marinarii, aceasta trudește din greu. «Nu voi rămâne aici», a spus unul; «Nu cred că aceasta este „corabia Sion”». «Dar suntem în mijlocul oceanului.» «Nu îmi pasă, nu voi rămâne aici.» Acesta își dă jos haina și sare peste bord. Oare nu se va îneca? Ba da. Așa se va întâmpla și cu cei care părăsesc această Biserică. Este «vechea corabie Sion», să stăm în ea!”¹.

Altă dată, președintele Young a spus că el își făcea griji și pentru oamenii care își pierdeau calea atunci când erau binecuvântați – când viața era bună. „Pe o vreme calmă, când vechea corabie a Sionului navighează cu o briză blândă [și] când totul este liniștit pe punte, atunci unii dintre frații doresc să meargă cu bărcile de salvare pentru... a înota și unii se înecă, alții se rătăcesc și alții se întorc la corabie. Haideți să rămânem în vechea corabie și ea ne va duce [în siguranță] în port; iar voi nu trebuie să vă îngrijorați”².

În cele din urmă, președintele Young le-a amintit sfinților: „Noi suntem pe vechea corabie Sion... [Dumnezeu] se află la cârmă și va rămâne acolo... Totul este bine, cântați aleluia, căci Domnul este aici. El dă ordine, îndrumă și conduce. Dacă oamenii vor avea încredere totală în Dumnezeu, nu își vor uita legămintele și nici pe Dumnezeu, El ne va îndruma în mod drept”³.

Date fiind încercările pe care le avem astăzi, cum facem să rămânem pe vechea corabie Sion?

Iată cum! Trebuie să trecem printr-un proces de convertire continuă mărindu-ne credința în Isus Hristos și în Evanghelia Sa de-a lungul

întregii noastre vieți – nu doar o dată, ci constant. Alma a întrebat: „Și acum iată, vă spun vouă, frații mei [și surorile mele], dacă voi ați simțit o schimbare în inima voastră și dacă ați simțit dorința să cântați cântecul iubirii mântuitoare, vreau să vă întreb, puteți să simțiți astfel acum?”⁴.

Ghizii experimentați care cunosc râul pot fi astăzi asemănați cu apostolii și profeții Bisericii și cu conducătorii locali inspirați ai preoției și ai organizațiilor auxiliare. Ei ne ajută să ajungem în siguranță la destinația noastră finală.

Recent, am ținut o cuvântare în cadrul seminarului pentru noii președinți de misiuni și i-am sfătuit pe acești conducători:

„Ajutați-i pe cei care slujesc în misiunea dumneavoastră să acorde atenție conducătorilor Bisericii... Noi nu vă vom conduce și nu putem să vă conducem pe o cale greșită.

Și, pe măsură ce îi învățați pe misionarii dumneavoastră să ne acorde atenție, învățați-i să nu îi urmeze niciodată pe cei care cred că știu mai multe despre administrarea treburilor Bisericii decât... știu Tatăl Ceresc și Domnul Isus Hristos” prin intermediul conducătorilor preoției care dețin cheile necesare pentru a prezida.

Am descoperit pe parcursul slujirii mele că cei care s-au pierdut [și] au devenit confuzi sunt, de obicei, cei care au uitat cel mai des... că, atunci când Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece vorbesc într-un glas, acela este glasul Domnului care dă instrucțiuni pentru acea perioadă. Domnul ne amintește: «Fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru» [D&L 1:38]⁵.

Cu alte cuvinte, ei părăsesc vechea

corabie Sion – ei o părăsesc; ei devin apostatați. Din nefericire, deseori, atât ei, cât și familiile lor, suportă consecințe nedorite de scurtă și lungă durată.

Conducătorii locali ai Bisericii, asemenea ghizilor experimentați care cunosc râul, au învățat din experiențele vieții, au fost instruiți și au avut ca mentori apostoli și profeți și alți oficialități generali ai Bisericii și, mai ales, au fost instruiți de Însuși Domnul.

Anul acesta, cu o altă ocazie, m-am adresat tinerilor adulți ai Bisericii în cadrul adunării de devoțiune organizată de SEB în luna mai. Le-am spus:

„Am auzit că unii oameni gândesc despre conducătorii Bisericii că trăiesc într-un «balon». Ceea ce ei uită este faptul că noi suntem bărbați și femei care avem multă experiență și am trăit în viețile noastre în multe locuri și am lucrat cu mulți oameni de condiții diferite. Sarcinile noastre din prezent ne cer să călătorim pe întreg globul, unde întâlnim conducători politici, religioși, din domeniul afacerilor sau cel umanitar. Deși am vizitat [conducători de la] Casa Albă [din] Washington, D.C., și conducători ai națiunilor [și conducători religioși] din întreaga lume, am vizitat, de asemenea, cele mai umile [familii și oameni] de pe pământ...

Când vă gândiți cu atenție la viața și slujirea noastră, veți fi de acord, probabil, că noi vedem și cunoaștem lumea în moduri în care puțini alții o fac. Vă veți da seama că noi trăim într-un «balon» mult mai puțin decât majoritatea oamenilor...

Totuși, există ceva cu privire la înțelepciunea personală și combinată a [conducătorilor Bisericii] care ar trebui să vă asigure o oarecare siguranță. Am trecut prin multe experiențe, inclusiv consecințele diferitelor legi și reguli, dezamăgiri, tragedii și decese în familiile noastre. Înțelegem ceea ce se întâmplă în viețile voastre”⁶.

Împreună cu regula numărul unu pe care am explicat-o, amintiți-vă regulile doi și trei: întotdeauna poartă o vestă de salvare și ține-te cu ambele mâini. Cuvintele Domnului se găsesc în scripturi și în învățăturile apostolilor și profeților. Ele ne oferă sfaturi și îndrumare care, atunci când sunt urmate, vor acționa precum vestele de salvare spirituale și ne vor ajuta să învățăm cum să ne ținem cu ambele mâini.

Ar trebui să devenim ca fiii lui Mosia care „se întăriseră în cunoașterea adevărului”. Noi putem deveni bărbați și femei „cu bună înțelegere”. Acest lucru poate fi îndeplinit doar dacă „[cercetăm] scripturile cu sârguință, pentru ca [noi] să [putem] cunoaște cuvântul lui Dumnezeu”⁷.

Cercetând scripturile și cuvintele din trecut și prezent ale apostolilor și profeților, trebuie să ne concentrăm să studiem, să trăim și să iubim doctrina lui Hristos.

În afară de a ne dezvolta obiceiul de a studia zilnic scripturile, trebuie să fim asemenea fiilor lui Mosia și să ne dedăm „la multă rugăciune și post”⁸.

Se pare că aceste lucruri care nu pot fi măsurate cu ușurință sunt de o mare importanță. Fiți concentrați

asupra lucrurilor simple și evitați distragerile.

Cunoscând persoane care nu au rămas în barcă și nu s-au ținut cu ambele mâini în perioadele de încercări și probleme sau care nu au rămas în barcă în perioadele de relativ calm, am observat că mulți dintre ei au pierdut din vedere principalele adevăruri ale Evangheliei – motivele pentru care ei s-au alăturat Bisericii în primul rând; motivele pentru care au rămas complet devotați standardelor Evangheliei, punându-le în practică în viețile lor și binecuvântându-i pe alții prin slujirea făcută cu devotament și consacrare; și modurile în care Biserica a reprezentat pentru viețile lor „un loc al creșterii și hrănirii spirituale”⁹.

Joseph Smith ne-a învățat acest adevăr esențial: „Principiile fundamentale ale religiei noastre [sunt] mărturia apostolilor și profeților cu privire la Isus Hristos, «că El a murit, a fost înmormântat și S-a ridicat din nou, în a treia zi, și S-a înălțat la cer»; și toate celelalte lucruri care țin de religia noastră sunt numai anexe ale acesteia”¹⁰.

Dacă rămânem concentrați asupra Domnului, vom obține promisiunea

unei binecuvântări deosebite:

„Prin urmare, trebuie să înaintați cu fermitate întru Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii. Prin urmare, dacă înaintați ospătându-vă din cuvântul lui Hristos și îndurați până la sfârșit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veți avea viața veșnică”¹¹.

Uneori, sfinți din zilele din urmă credincioși și simpatizanți onești încep să se concentreze asupra „anexelor” în loc să se concentreze asupra principiilor fundamentale. Satana ne ispăște să devenim distrași de la mesajul simplu și clar al Evangheliei restaurate. Cei care sunt distrași în acest mod renunță, deseori, să mai ia din împărtășanie, deoarece devin interesați, chiar absorbiți, de practicile și învățăturile mai puțin importante.

Alții se concentrează asupra întrebărilor și îndoielilor pe care le au. Desigur, o persoană care are întrebări și îndoieli nu este opusul unui ucenic devotat. Recent, Consiliul Primei Președinții și al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli a declarat: „Înțelegem că, din când în când, membrii Bisericii vor avea întrebări despre doctrina, istoria sau practicile Bisericii. Membrii sunt totdeauna liberi să pună astfel de întrebări și să caute cu sinceritate o înțelegere mai mare”¹².

Amintiți-vă, însuși Joseph Smith a avut întrebări care au dus la începerea restaurării. El a fost un căutător al adevărului și, asemenea lui Avraam, a găsit răspunsurile la cele mai importante întrebări ale vieții.

Întrebările importante se concentrează asupra a ceea ce contează cel mai mult – planul Tatălui Ceresc și ispășirea Salvatorului. Căutarea noastră ar trebui să ne facă să devenim mai buni, blânzi, iubitori, iertători,

răbdători și ucenici devotați. Așa cum Pavel ne-a învățat, trebuie să fim dispuși să „[ne purtăm] sarcinile unii altora, și [vom] împlini astfel legea lui Hristos”¹³.

A purta povara altcuiva include a-i ajuta, a-i sprijini și a-i înțelege pe toți, inclusiv pe cei bolnavi, infirmi, săraci în duh și în trup, pe cel care caută și pe cel tulburat și, de asemenea, pe alți membri care sunt ucenici – inclusiv pe conducătorii Bisericii care au fost chemați de Domnul să slujească o perioadă.

Dragi frați și surori, stați în barcă, folosiți vesta dumneavoastră de salvare, țineți-vă cu ambele mâini. Evitați distragerile. Și dacă oricare dintre dumneavoastră a căzut din barcă, noi vă vom căuta, vă vom găsi, vă vom sluji și vă vom aduce înapoi în siguranță pe vechea corabie Sion, unde Dumnezeu, Tatăl nostru, și Domnul Isus Hristos se află la cârmă și ne vor ghida în mod drept, lucru despre care depun mărturie în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), p. 82–83.
2. Brigham Young, „Discourse”, *Deseret News*, 27 ian. 1858, p. 373.
3. Brigham Young, „Remarks”, *Deseret News*, 18 nov. 1857, p. 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, „Mission Leadership” (seminar pentru noii președinți de misiune, 25 iun. 2014), p. 8.
6. M. Russell Ballard, „Be Still, and Know That I Am God” (adunare de devoțiune organizată de Sistemul Educațional al Bisericii, 4 mai 2014); lds.org/broadcasts.
7. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Scrisoare din partea Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, 28 iunie 2014.
10. Joseph Smith, *Elders' Journal*, iulie 1838, p. 44.
11. 2 Nefi 31:20.
12. Scrisoare din partea Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, 28 iunie 2014.
13. Galateni 6:2.

Vârstnicul Richard G. Scott

din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Faceți din exercitarea credinței prioritatea dumneavoastră principală

În ciuda tuturor încercărilor dificile din viață, trebuie să ne facem timp să ne exercităm credința în mod activ.

Când Adam și Eva erau în Grădina Edenului, tot ceea ce aveau nevoie pentru hrana zilnică le era oferit din abundență. Nu aveau dificultăți, provocări sau durere. Pentru că nu avuseseră niciodată parte de momente dificile, nu știau că puteau fi fericți. Nu avuseseră niciodată parte de frământări, așadar nu puteau simți pace.

În cele din urmă, Adam și Eva au încălcat porunca de a nu mânca din fructul pomului cunoașterii binelui și răului. Făcând aceasta, ei nu se mai aflau într-o stare de nevinovăție. Au început să înțeleagă principiile opoziției. Au început să aibă parte de boli care le-au afectat sănătatea. Au început să simtă atât tristețe, cât și bucurie.

Deoarece Adam și Eva au luat din fructul interzis, în lume a pătruns cunoașterea binelui și răului. Alegerea lor a făcut posibil ca fiecare dintre noi să vină pe acest pământ pentru a fi

încercat și testat.¹ Suntem binecuvântați cu libertatea de a alege, care este abilitatea noastră de a lua decizii și de a deveni responsabili pentru acele decizii. Căderea a făcut posibil să avem parte în viețile noastre atât de bucurie, cât și de tristețe. Putem înțelege sentimentul de pace deoarece avem parte de frământări.²

Tatăl nostru din Cer a știut că ni se va întâmpla acest lucru. Totul face parte din planul perfect al fericirii întocmit de El. El a pregătit o cale, prin viața Fiului Său, Isus Hristos, Salvatorul nostru, care a fost perfect supus, ca ispășirea Lui să biruie toate dificultățile de care am putea avea parte în viața muritoare.

Trăim în vremuri dificile. Nu este nevoie să menționez toate sursele răului din lume. Nu este necesar să descriu toate posibilele încercări și dureri care fac parte din viața muritoare. Fiecare dintre noi cunoaște în detaliu

propriile lupte pe care le poartă cu ispită, durerea și tristețea.

În viața premuritoare am fost învățați că scopul venirii noastre aici este de a fi puși la probă, încercați și testați.³ Am știut că vom avea de înfruntat ticăloșiile dușmanului. Poate că uneori suntem mai conștienți de lucrurile negative din viața muritoare decât suntem de cele pozitive. Profetul Lehi ne-a învățat: „Căci trebuie să fie o opoziție în toate lucrurile”⁴. În ciuda tuturor încercărilor dificile din viață, trebuie să ne facem timp să ne exercităm credința în mod activ. Un astfel de exercițiu face loc puterii pozitive, pline de credință a ispășirii lui Isus Hristos să intre în viețile noastre.

Tatăl nostru din Cer ne-a oferit instrumente pentru a ne ajuta să venim la Hristos și să avem credință în ispășirea Sa. Când aceste instrumente devin obiceiuri de bază, ele oferă cea mai ușoară modalitate de a găsi pace în mijlocul încercărilor din viața muritoare. Am ales să vorbesc azi despre patru dintre aceste instrumente. În timp ce voi vorbi, aveți în vedere să evaluați felul propriu în care folosiți fiecare instrument, apoi căutați îndrumarea Domnului pentru a determina felul în care îl puteți folosi mai bine pe fiecare dintre ele.

Rugăciunea

Primul instrument este rugăciunea. Alegeți să vorbiți des cu Tatăl dumneavoastră din Cer. Faceți-vă timp în fiecare zi pentru a-I împărtăși gândurile și sentimentele dumneavoastră. Spuneți-I tot ce vă preocupă. El este interesat atât de cele mai importante, cât și de cele mai banale aspecte ale vieții dumneavoastră. Împărtășiți-I toată gama de sentimente și experiențe pe care le aveți.

Deoarece vă respectă libertatea de a alege, Tatăl din Cer nu vă va obliga

niciodată să vă rugați Lui. Dar, pe măsură ce vă exercitați libertatea de a alege și îl includeți în fiecare aspect al vieții dumneavoastră zilnice, inima dumneavoastră va începe să se umple de pace, un sentiment înălțător de pace. Acea pace va arunca o lumină eternă asupra încercărilor dumneavoastră. Acest lucru vă va ajuta să abordați aceste încercări dintr-o perspectivă eternă.

Stimați părinți, apărați-vă copiii, protejându-i dimineața și seara cu puterea rugăciunii în familie. Copiii sunt atacați în fiecare zi de păcatele plăcerilor trupești, lăcomiei, mândriei și de o mulțime de alte obiceiuri păcătoase. Protejați-vă copiii de influențele lumești zilnice, întărindu-i prin binecuvântările pline de putere ce rezultă de pe urma rugăciunii în familie. Rugăciunea în familie trebuie să fie o prioritate categorică în viața dumneavoastră zilnică.

Studiul scripturilor

Al doilea instrument este studiul cuvântului lui Dumnezeu, transmis prin scripturi și prin profeții în viață. Vorbim cu Dumnezeu prin rugăciune. De cele mai multe ori, El ne răspunde prin cuvântul Său scris. Pentru a ști cum sună și cum este glasul Divinității, citiți-I cuvintele, studiați scripturile și

cugetați asupra lor.⁵ Faceți-le să devină o parte esențială a vieții dumneavoastră de zi cu zi. Dacă doriți ca fiecare copil al dumneavoastră să recunoască, să înțeleagă și să răspundă la îndemnul Spiritului, trebuie să studiați scripturile cu ei.

Nu cedați ispitei Satanei că nu aveți timp să studiați scripturile. Alegeți să vă faceți timp să le studiați. A vă ospăta din cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi este mai important decât somnul, școala, munca, emisiunile de televiziune sau rețelele de socializare. Poate va fi nevoie să vă reorganizați prioritățile pentru a vă face timp să studiați cuvântul lui Dumnezeu. Dacă este așa, atunci faceți-o!

Sunt multe promisiuni profetice cu privire la binecuvântările care vin de pe urma studiului zilnic al scripturilor.⁶

Adaug mărturia mea și fac această promisiune: pe măsură ce vă dedicați timp în fiecare zi, personal și cu familia, studiului cuvântului lui Dumnezeu, pacea va dăinui în viața dumneavoastră. Acea pace nu va veni din lume. Ea va veni din căminul, familia și inima dumneavoastră. Va fi un dar al Spiritului. Alți oameni din jur vor vedea pacea din viața dumneavoastră și vor fi influențați de aceasta. Veți face ceva foarte însemnat contribuind la pacea întregii lumi.

Nu susțin că viața dumneavoastră va fi lipsită de încercări. Amintiți-vă că, atunci când Adam și Eva se aflau în Grădina Edenului, ei erau lipsiți de încercări, totuși nu puteau simți fericire, bucurie și pace.⁷ Încercările sunt o parte importantă a vieții muritoare. Printr-un studiu zilnic și consecvent al scripturilor, veți găsi pace în mijlocul frământărilor dumneavoastră și tărie pentru a rezista ispitelor. Vă veți dezvolta o credință puternică în harul lui Dumnezeu și veți ști că, prin ispășirea lui Isus Hristos, totul se va îndrepta la timpul ales de Dumnezeu.

Seara în familie

În timp ce depuneți efort pentru a vă întări familia și susține pacea, amintiți-vă acest al treilea instrument: seara în familie săptămânală. Aveți grijă să nu faceți din seara în familie doar o chestiune de ultim moment după o zi plină. Decideți ca, în fiecare seară de luni, membrii familiei dumneavoastră să fie acasă, pentru a petrece timpul împreună. Nu permiteți ca obligațiile de serviciu, evenimentele sportive, activitățile extrașcolare, temele pentru acasă sau orice altceva

să devină mai important decât timpul pe care îl petreceți acasă, împreună cu familia dumneavoastră.

Felul în care petreceți acea seară este mai puțin important decât timpul investit. Evanghelia trebuie predicată atât direct, cât și indirect. Faceți din acest lucru o experiență însemnată pentru fiecare membru al familiei. Seara în familie este un timp prețios de a depune mărturie într-un cadru sigur; de a învăța abilități de predare, planificare și organizatorice; de a întări relațiile de familie; de a crea tradiții de familie; de a vorbi unii cu alții și, cel mai important, de a petrece un timp minunat împreună!

La ultima conferință generală din luna aprilie, sora Linda S. Reeves a declarat cu îndrăzneală: „Trebuie să depun mărturie cu privire la binecuvântările studiului zilnic din scripturi, rugăciunii și serii în familie [săptămânale]. Acestea sunt obiceiurile care ajută la eliminarea stresului, dau îndrumare vieții noastre și protecție căminelor noastre”⁸. Sora Reeves este o femeie foarte înțeleaptă. Vă îndemn din toată inima să dobândiți mărturii personale despre aceste trei obiceiuri vitale.

Participarea la rânduielile din templu

Cel de-al patrulea instrument este participarea la rânduielile din templu. Cu toții știm că nu există niciun loc mai liniștit pe acest pământ decât în templele lui Dumnezeu. Dacă nu aveți recomandare pentru templu, pregătiți-vă pentru a deveni demni să primiți una. Când aveți recomandarea, folosiți-o des.⁹ Planificați-vă un timp pentru a merge în mod regulat la templu. Nu permiteți vreunui lucru sau vreunei persoane să vă împiedice să fiți acolo.

În timp ce vă aflați în templu, ascultați cuvintele rânduielilor, reflectați asupra lor, rugați-vă cu privire la ele și căutați să le înțelegeți semnificația. Templul este unul dintre cele mai bune locuri în care puteți înțelege puterea ispășirii lui Isus Hristos. Căutați-L acolo. Amintiți-vă că veți primi mult mai multe binecuvântări venind la templu cu numele propriilor rude.

Aceste patru instrumente sunt obiceiuri fundamentale pentru a oferi vieții dumneavoastră puterea ispășirii lui Isus Hristos. Amintiți-vă că Salvatorul nostru este Prințul Păcii. În această viață muritoare, pacea se obține prin sacrificiul Său ispășitor. Când ne rugăm în mod regulat dimineața și seara, studiem zilnic scripturile, desfășurăm săptămânal seara în familie și participăm cu regularitate la rânduielile din templu, noi răspundem în mod activ invitației Sale: „Veniți la Mine”. Cu cât ne dezvoltăm aceste obiceiuri, cu atât mai dornic este Satana să ne facă rău, dar cu atât mai mică este puterea lui să facă asta. Prin întrebunțarea acestor instrumente, ne exercităm dreptul de a alege să acceptăm toate darurile oferite prin sacrificiul Său ispășitor.

Nu sugerez că toate greutățile vieții vor dispărea pe măsură ce faceți aceste

Cuauhtémoc, Mexic

lucruri. Am venit în viața muritoare anume pentru a crește în urma încercărilor și probelor prin care trecem. Încercările ne ajută să devenim mai asemănători Tatălui nostru din Cer, iar ispășirea lui Isus Hristos face posibil ca noi să îndurăm aceste încercări.¹⁰ Depun mărturie că, pe măsură ce venim la El în mod activ, putem face față fiecărei ispite, fiecărei supărări, fiecărei încercări de care avem parte, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Moise 5:11.
2. Vezi Moise 4–5.
3. Vezi Avraam 3:25.
4. 2 Nefi 2:11.
5. Vezi Doctrină și legăminte 18:36; vezi, de asemenea, versetele 34–35.
6. Printre exemple, îi putem include pe:

Președintele Thomas S. Monson, care a spus: „În timp ce citim și medităm asupra scripturilor, auzim șoaptele dulci ale Spiritului către sufletele noastre. Putem găsi răspunsuri la întrebările noastre. Învățăm despre binecuvântările pe care le primim dacă ținem poruncile lui Dumnezeu. Dobândim o mărturie sigură despre Tatăl nostru Ceresc și despre Salvatorul nostru, Isus Hristos, precum și despre dragostea Lor pentru noi. Când studiul scripturilor este însoțit de rugăciunile noastre, putem ști cu siguranță că Evanghelia lui Isus Hristos este adevărată... Când ne aducem aminte de rugăciune și ne facem timp să studiem scripturile, viețile noastre vor fi înfinit mai binecuvântate și poverile noastre vor fi făcute mai ușoare” („Nu suntem niciodată siguri”, *Liahona*, nov. 2013, p. 122).

Președintele Gordon B. Hinckley, care a spus: „Fără nicio ezitare, vă promit că, dacă fiecare dintre dumneavoastră va respecta acest simplu program, indiferent de câte ori ați citit poate înainte Cartea lui Mormon, în viețile dumneavoastră și în căminele dumneavoastră veți avea parte în mai mare măsură de Spiritul Domnului, veți avea o hotărâre mai puternică de a fi supuși față de poruncile Sale și o mărturie mai puternică despre realitatea vie a Fiului lui Dumnezeu” („A Testimony Vibrant and True”, *Liahona*, aug. 2005, p. 6).

Președintele Howard W. Hunter a spus: „Familiiile sunt binecuvântate din plin când tații și mamele își adună copiii și citesc împreună din scripturi, iar apoi discută liber despre povestirile și ideile frumoase pe care le cuprind, astfel încât cu toții să le

înțelege. Adesea, tinerii și copiii mici au o înțelegere și o apreciere extraordinare cu privire la scrierile religioase elementare” („Reading the Scriptures”, *Ensign*, nov. 1979, p. 64).

Președintele Ezra Taft Benson, care a spus: „Deseori, facem eforturi mari în încercarea de a îmbunătăți nivelul activităților în țărșii noștri. Muncim cu sârguință pentru a mări procentul celor care participă la adunările de împărțășanie. Muncim pentru a trimite în misiune mai mulți dintre tinerii noștri. Ne străduim să mărim numărul aceluia care se căsătoresc în templu. Toate aceste eforturi sunt laudabile și sunt importante pentru creșterea împărțășiei. Dar, când fiecare membru al Bisericii și familiile se cufundă în scripturi, cu regularitate și [în mod consecvent], aceste alte domenii de activitate vor decurge de la sine. Mărturiile vor crește. Dedicarea va fi mai mare. Familiile vor fi întărite. Revelația personală va fi dobândită” („The Power of the Word”, *Ensign*, mai 1986, p. 81).

Președintele Spencer W. Kimball, care a declarat: „Observ că, atunci când devin neglijent în relația mea cu Dumnezeu și, atunci când mi se pare că Dumnezeu nu mă aude și nu îmi vorbește, sunt departe, foarte departe de El. Dacă mă cufund în scripturi, distanța se micșorează și spirituitatea revine. Îmi dau seama că iubesc mai intens pe cei pe care trebuie să-i iubesc cu toată inima, cugetul și puterea mea și, iubindu-i mai mult, îmi este mai ușor să le urmez sfaturile” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 67).

Președintele Marion G. Romney, care a spus: „Sunt sigur că, dacă în căminele noastre, părinții vor citi din Cartea lui Mormon în spiritul rugăciunii și cu regularitate, atât în mod individual, cât și împreună cu copiii lor, spiritul acelei cărți minunate va umple în întregime căminele noastre și pe toți cei care locuiesc în ele. Spiritul pioșeniei își va face simțită prezența mai din plin; respectul și aprecierea reciprocă se vor mări. Spiritul de ceartă va dispărea. Părinții îi vor sfătuși pe copiii lor cu mai multă dragoste și înțelepciune. Copiii vor fi mult mai afectuoși și mai supuși sfaturilor părinților lor. Dreptatea va abunda. Credința, speranța și caritatea – dragostea pură a lui Hristos – vor abunda

în căminele și în viețile noastre, aducând pace, bucurie și fericire” („The Book of Mormon”, *Ensign*, mai 1980, p. 67).

Președintele Boyd K. Packer, care a spus: „Doctrina adevărată, bine înțeleasă, schimbă atitudinile și comportamentul. Studiul doctrinelor Evangheliei va îmbunătăți comportamentul mai repede decât [o va face] studierea conduitei” („Nu vă temeți”, *Liahona*, mai 2004, p. 79).

Vârșnicul David A. Bednar, care a spus: „Fiecare rugăciune în familie, fiecare episod din studiul scripturilor în familie și fiecare seară în familie este o linie trasată de pensulă pe pânza sufletelor noastre. Niciun eveniment nu poate să apară ca fiind impresionant sau memorabil. Dar la fel cum liniile galbene și aurii și maro ale picturii se completează una pe alta și produc o capodoperă impresionantă, tot așa consecvența noastră în realizarea unor lucruri mici, fără legătură, poate conduce la rezultate spirituale importante” („Mai sârguincioși și preocupați acasă”, *Liahona*, nov. 2009, p. 19–20).

7. Vezi 2 Nefi 2:13.
8. Linda S. Reeves, „Un cămin centrat pe Hristos oferă protecție împotriva pornografiei”, *Liahona*, mai 2014, p. 16–17.
9. Președintele Howard W. Hunter a spus: „În spiritul acesta, invit sfinții din zilele din urmă să considere templul Domnului ca fiind simbolul suprem al calității lor de membri. Doriința din adâncul inimii mele este ca fiecare membru al Bisericii să fie demn de a intra în templu. Acest lucru l-ar fi pe plac Domnului – dacă fiecare membru adult ar fi demn să dețină recomandare valabilă pentru templu și ar purta-o la el. Lucrurile pe care trebuie să le facem și să nu le facem pentru a fi demni de recomandarea pentru templu sunt tocmai lucrurile care ne vor asigura fericirea personală și în cadrul familiei. Să fim un popor care merge la templu! Participați la rânduielile din templu cât de des vă permit circumstanțele personale. Țineți o fotografie a unui templu în casa dumneavoastră, astfel încât copiii dumneavoastră să o poată vedea. Învățați-i despre scopurile casei Domnului. Ajutați-i să planifice de când sunt tineri să meargă acolo și să rămână demni de acea binecuvântare” („Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, nov. 1994, p. 8).
10. Vezi 2 Nefi 2:2.

Vârșnicul **Carlos A. Godoy**
din Cei Șaptezeci

Domnul are un plan pentru noi!

Dacă vom continua să trăim în felul în care o facem, oare binecuvântările promise se vor îndeplini?

Am privilegiul să iau parte la acest moment istoric când vorbitorii de la conferința generală au posibilitatea de a vorbi în limba maternă. Ultima dată când am vorbit de la acest pupitru, eram îngrijorat de accentul meu în limba engleză. Acum, sunt îngrijorat să nu vorbesc prea repede în limba portugheză. Nu vreau să fiu mai rapid decât subtitrările.

Cu toții am trecut sau vom trece prin momente în care trebuie să luăm decizii importante în viață. Să urmez această carieră sau o alta? Să slujesc în misiune? Este aceasta persoana potrivită cu care să mă căsătoresc?

Acestea sunt situații din diferitele zone ale vieții noastre în care o mică schimbare poate să ducă la consecințe importante. Președintele Dieter F. Uchtdorf a spus: „În anii de când îl slujesc pe Domnul... am învățat că diferența dintre fericirea și nenorocirea fiecăruia, în cadrul căsniciilor și familiilor, se rezumă, de obicei, la o eroare de numai câteva grade” („O diferență de câteva grade”, *Liahona*, mai 2008, p. 58).

Cum putem evita aceste mici erori?

Pentru a ilustra mesajul meu, voi folosi o experiență personală.

La sfârșitul anilor 1980, familia noastră tânără cuprindea pe soția mea, Mônica, pe doi dintre cei patru copii ai noștri și pe mine. Locuiam în São Paulo, Brazilia, lucram pentru o companie bună, îmi terminasem studiile universitare și fusesem recent eliberat din chemarea mea de episcop al episcopiei în care locuisem. Viața era frumoasă și totul părea să fie așa cum trebuie – până când un prieten vechi a venit în vizită.

La sfârșitul vizitei sale, el a făcut

un comentariu și mi-a pus o întrebare care mi-a zdruncinat convingerile. El a spus: „Carlos, se pare că totul merge bine pentru tine, familia ta, cariera ta și slujirea ta în Biserică, dar –” și apoi m-a întrebat: „Dacă vei continua să trăiești în felul în care o faci, oare binecuvântările care ți-au fost promise în binecuvântarea patriarhală se vor îndeplini?”

Nu m-am gândit niciodată la binecuvântarea mea patriarhală în acest mod. O citeam uneori, dar niciodată cu intenția de a căuta binecuvântările promise în viitor și de a evalua modul în care trăiam în prezent.

După vizita sa, mi-am îndreptat atenția către binecuvântarea mea patriarhală întrebându-mă: „Dacă vom continua să trăim în felul în care o facem, oare binecuvântările care ne-au fost promise se vor îndeplini?” După ce am meditat puțin, am avut sentimentul că era necesar să fac anumite schimbări, mai ales în ceea ce privește educația și profesia mea.

Nu era o decizie între ce era bine și rău, ci între ce era bine și mai bine, așa cum ne-a învățat vârstnicul Dallin H. Oaks când a spus: „În timp ce ne gândim la diverse alegeri, trebuie să ne amintim că nu este suficient ca un lucru să fie bun. Alte alegeri sunt mai bune și încă sunt altele care sunt cele mai bune” („Bun, mai bun, cel mai bun”, *Liahona*, nov. 2007, p. 104–105).

Cum ne putem asigura că luăm cea mai bună decizie?

Iată câteva principii pe care le-am învățat eu.

Principiul numărul unu: Trebuie să ne gândim la opțiunile noastre având în minte țelul final

A lua decizii care pot avea un impact asupra vieții noastre și a celor pe care îi iubim fără să avem o viziune

mai largă asupra consecințelor lor implică niște riscuri. Totuși, dacă ne gândim la posibilele consecințe pe care aceste decizii le vor avea, putem vedea cu o mai mare claritate cea mai bună calea pe care o putem urma în prezent.

A înțelege cine suntem, de ce suntem aici și ce așteaptă Domnul de la noi în această viață ne va ajuta să avem viziunea mai largă de care avem nevoie.

Putem găsi exemple în scripturi unde a avea o viziune mai largă a oferit claritate în ceea ce privește calea care trebuia aleasă.

Moise a vorbit cu Domnul față în față, a aflat despre planul salvării și, prin urmare, a înțeles mai bine rolul său ca profet al adunării lui Israel.

„Și Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, spunând: Iată, eu sunt Domnul, Dumnezeul Atotputernic...

Și eu am să-ți arăt măiestria mâinilor Mele...

Și Eu am o lucrare pentru tine, Moise, fiul Meu” (Moise 1:3–4, 6).

Cu această înțelegere, Moise a putut să îndure mulți ani de suferințe în deșert și a condus poporul lui Israel înapoi acasă.

Lehi, marele profet din Cartea lui Mormon, a avut un vis și, în viziunile sale, a aflat despre misiunea sa de a-și conduce familia într-o țară făgăduită.

„Și s-a întâmplat că Domnul i-a poruncit tatălui meu, chiar într-un vis, că el trebuie să-și ia familia și să plece în pustiu.

Și și-a părăsit casa și țara moștenirii sale și aurul și argintul și lucrurile sale de preț” (1 Nefi 2:24).

Lehi a rămas credincios acestei viziuni în pofida dificultăților călătoriei și a faptului că a trebuit să lase în urmă o viață confortabilă în Ierusalim.

Profetul Joseph Smith este un alt mare exemplu. Prin intermediul multor revelații, începând cu Prima Viziune, el a fost capabil să-și

îndeplinească misiunea de a restaura toate lucrurile (vezi Joseph Smith – Istorie 1:1–26).

Și cum rămâne cu noi? Ce se așteaptă Domnul de la fiecare dintre noi?

Nu trebuie să vedem un înger pentru a dobândi înțelegere. Avem scripturile, templul, profeții în viață, binecuvântarea patriarhală, conducători inspirați și, mai presus de toate, dreptul de a primi revelație personală care să ne ajute în luarea deciziilor.

Principiul numărul doi: Trebuie să fim pregătiți pentru încercările care vor veni

Cele mai bune drumuri în viață sunt rareori cele mai ușoare. Deseori, este chiar invers. Putem privi la exemplele profeților pe care tocmai i-am menționat.

Moise, Lehi și Joseph Smith nu au avut călătorii ușoare, în pofida faptului că deciziile lor erau corecte.

Suntem dispuși să plătim prețul pentru deciziile noastre? Suntem

pregătiți să ne părăsim zona de confort pentru a ajunge într-un loc mai bun?

Revenind la experiența mea cu binecuvântarea patriarhală, atunci am ajuns la concluzia că trebuie să-mi îmbunătățesc educația și să mă înscriu pentru o bursă la o universitate americană. Dacă eram ales, trebuia să-mi las serviciul, să vând tot ce aveam și să vin să locuiesc în Statele Unite ca student cu bursă timp de doi ani.

Teste precum TOEFL și GMAT au fost primele încercări de depășit. Au fost necesari trei ani de pregătire, multe refuzuri și câteva de „poate” înainte să fiu acceptat la o universitate. Încă îmi amintesc telefonul pe care l-am primit la sfârșitul celui de-al treilea an de la persoana responsabilă cu bursele.

A spus: „Carlos, am o veste bună și una proastă. Cea bună este că ești printre cei trei finaliști de anul acesta”. La acea vreme, era disponibil un singur loc. „Vestea proastă este că unul dintre candidați este fiul cuiva important, celălalt este fiul altcuiva important și, apoi, ești tu.”

Am răspuns imediat: „Și eu... sunt un fiu al lui Dumnezeu”.

Din fericire, părinții pământeni nu reprezentau un factor decisiv și am fost acceptat în acel an, 1992.

Noi suntem copiii Dumnezeului Atotputernic. El este Tatăl nostru, El ne iubește și are un plan pentru noi. Nu suntem aici, în această viață, doar pentru a ne irosi timpul, a îmbătrâni și a muri. Dumnezeu dorește ca noi să creștem și să ne atingem potențialul.

Președintele Thomas S. Monson a spus: „Fiecare dintre voi, necăsătorit sau căsătorit, indiferent de vârstă, are ocazia de a învăța și de a crește. Măriți-vă cunoașterea, atât cea intelectuală, cât și cea spirituală, conform deplinătății potențialului dumnea-voastră divin” („The Mighty Strength of the Relief Society”, *Ensign*, nov. 1997, p. 95).

Principiul numărul trei: Trebuie să împărtășim această viziune cu cei pe care îi iubim

Lehi a încercat de mai multe ori să-i ajute pe Laman și Lemuel să înțeleagă importanța schimbării pe care o făceau. Faptul că ei nu împărtășeau viziunea tatălui lor i-a făcut să cărtească în timpul călătoriei. În schimb, Nefi L-a căutat pe Domnul pentru a vedea ce a văzut tatăl său.

„Și s-a întâmplat că după ce eu, Nefi, auzind toate cuvintele tatălui meu despre lucrurile pe care le-a

văzut într-o viziune... eu... am fost, de asemenea, dornic să pot vedea, auzi și cunoaște aceste lucruri prin puterea Duhului Sfânt” (1 Nefi 10:17).

Cu această viziune, Nefi a putut nu doar să treacă peste încercările călătoriei, ci și să-și conducă familia când a fost nevoie.

Este foarte probabil ca, atunci când decidem să mergem pe o anumită cale, oamenii pe care îi iubim să fie afectați, iar unii chiar vor împărtăși cu noi consecințele acestei alegeri. În mod ideal, ei ar trebui să poată vedea ceea ce vedem noi și să împărtășească aceleași convingeri pe care le avem și noi. Acest lucru nu este mereu posibil dar, când se întâmplă, călătoria este mult mai ușoară.

În situația din experiența personală pe care am folosit-o ca exemplu, aveam nevoie, fără îndoială, de sprijinul soției mele. Copiii erau încă mici și nu aveau ce spune, dar sprijinul soției mele era esențial. Îmi amintesc că, la început, Mônica și cu mine a trebuit să discutăm cu atenție schimbarea planurilor până când ea a îmbrățișat ideea și, de asemenea, s-a implicat. Această viziune împărtășită a determinat-o nu doar să sprijine schimbarea, ci și să devină o parte importantă a succesului acesteia.

Știu că Domnul are un plan pentru noi în această viață. El ne cunoaște. El știe ce e mai bine pentru noi. Doar pentru că lucrurile merg bine, nu înseamnă că nu trebuie ca, uneori, să ne gândim la ceva mai bun. Dacă vom continua să trăim în felul în care o facem, oare binecuvântările promise se vor îndeplini?

Dumnezeu trăiește. El este Tatăl nostru. Salvatorul Isus Hristos trăiește și eu știu că, prin sacrificiul Său ispășitor, noi putem să găsim tăria de a trece peste încercările zilnice. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârșnicul Allan F. Packer
din Cei Șaptezeci

Cartea

Munca de întocmire a istoriei familiei și cea din templu trebuie să fie activități regulate ale preaslăvirii personale.

La vârsta de 12 ani, când eram cercetaș, am primit în dar un lucru pentru echipamentul meu de cercetaș pe care mi-l doream foarte mult. Era o toporișcă cu o husă de piele groasă! În următoarea excursie cu cortul, am ajuns la tabără noaptea, fiind uzi și înfrigurați din cauza zăpezii de pe drum. Nu mă puteam gândi decât la aprinderea unui foc mare de tabără. M-am apucat imediat de treabă și am tăiat în bucăți cu noua mea toporișcă un copac căzut la pământ. În timp ce tăiam, am fost nemulțumit deoarece toporișca nu tăia bine. În nemulțumirea mea, am tăiat mai tare. Dezamăgit, m-am întors în tabără cu doar câteva

lemn. La lumina focului pornit de altcineva, am descoperit care era problema. Nu dădusem la o parte husa din piele a toporiștii. Pot spune, totuși, că husa din piele groasă era făcută bucăți. Lecția învățată: Am fost distras de alte lucruri.

Când lucrăm pentru a obține exaltarea, trebuie să lucrăm asupra tuturor cerințelor și nu să ne concentrăm doar asupra uneia sau a două cerințe sau asupra altor lucruri neimportante. A căuta împărăția lui Dumnezeu aduce bucurie și fericire.¹ Trebuie să fim dispuși să ne *schimbăm* dacă este nevoie. Schimbările mici și dese sunt mai puțin dureroase și perturbatoare decât schimbările mari.

Nu cu mult timp în urmă, sora Packer și cu mine am călătorit în câteva țări străine. Ne-am pregătit pașapoartele și alte documente. Am făcut toate vaccinurile, examinările medicale și am obținut toate vizele și ștampilele. Când am sosit, documentele noastre au fost verificate și, când am îndeplinit toate cerințele, ni s-a permis să intrăm.

A fi demn pentru exaltare este ca și cum te-ai pregăti să intri într-o altă țară. Fiecare dintre noi trebuie să aibă propriul pașaport spiritual. Nu noi *stabilim* cerințele, dar, în mod individual, trebuie să le îndeplinim pe toate. Planul salvării conține toate doctrinele, legile, poruncile și rânduielile necesare pentru ca noi *toți* să fim demni pentru exaltare.² Apoi, „prin ispășirea lui [Isus] Hristos, *toți* oamenii pot fi salvați”³. Biserica ne ajută, dar nu poate face aceasta în locul nostru. A fi demn pentru exaltare este scopul vieții noastre.

Hristos și-a organizat Biserica pentru a ne ajuta. El a chemat 15 bărbați pe care noi îi susținem ca profeți, văzători și revelatori pentru a conduce Biserica și a-i învăța pe oameni. Prima Președinție⁴ și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli⁵ au aceeași putere și autoritate⁶ ca și apostolul ales pentru a fi președintele Bisericii. Cei Șaptezeci sunt chemați să ajute.⁷ Nu conducătorii au stabilit cerințele pentru exaltare. Dumnezeu a făcut-o. Acești conducători sunt chemați să propovăduiască, să explice, să îndemne și chiar să *avertizeze* pentru ca noi să nu ne abatem de la drum.⁸

În manualul Bisericii se explică: „Pentru a-și îndeplini scopul de a ajuta indivizi și familii să fie demni de exaltare, Biserica se concentrează asupra responsabilităților desemnate de divinitate. Acestea includ ajutarea membrilor să trăiască în acord cu Evanghelia lui Isus Hristos, adunarea lui Israel prin intermediul muncii misionare,

îngrijirea celor săraci și nevoiași și posibilitatea salvării celor decedați prin construirea de temple și înfăptuirea rânduielilor în numele lor”⁹. Aceste patru puncte centrale și celelalte legi, porunci și rânduieli sunt obligatorii, nu opționale. Prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos și făcând toate aceste lucruri, noi obținem toate ștampilele necesare pentru ca pașapoartele noastre spirituale să fie complete.

În timpul acestei conferințe, suntem învățați despre schimbările care ne vor ajuta să fim mai bine pregătiți.

Familia are un rol central în planul salvării și probabil de aceea este numit și „marele plan al fericirii”¹⁰. Președintele Boyd K. Packer a spus: „Scopul tuturor activităților din cadrul Bisericii este ca soțul și soția împreună cu copiii lor să poată fi fericiți în căminul lor”¹¹.

Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Succesul nostru, individual și ca Biserică, va fi în mare parte determinat de credința cu care ne străduim, noi și familia noastră, să trăim potrivit Evangheliei”¹². Munca în templu și de întocmire a istoriei familiei fac parte din a trăi conform Evangheliei împreună cu familia. Acestea trebuie să fie mai mult activități ale familiei decât ale Bisericii.

Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece ne-au adus din nou în atenție importanța muncii în templu

și de întocmire a istoriei familiei.¹³ Răspunsul dumneavoastră la această atenționare vă va mări bucuria și fericirea personală și ca familie.

În Doctrină și legăminte citim: „Iată, ziua măreață a Domnului este aproape... De aceea, noi, ca Biserică și ca oameni, și ca sfinți din zilele din urmă, să-I oferim Domnului o ofrandă în dreptate; și să prezentăm în templul Său sfânt... o carte conținând înregistrările pentru morți, care vor fi în întregime demne de acceptare”¹⁴.

Această „carte” va fi realizată folosind înregistrările din baza de date a site-ului Bisericii FamilyTree.

Eu verific și adaug înregistrări la această bază de date deoarece vreau ca numele tuturor celor pe care îi iubesc să fie în această carte. Dumneavoastră nu?

În secțiunea 128 din Doctrină și legăminte citim: „Pentru că, fără [strămoșii noștri] nu putem deveni desăvârșiți; nici ei și nici noi nu putem deveni perfecți”¹⁵.

Istoria familiei înseamnă mai mult decât genealogie, reguli, nume, date și locuri. Înseamnă mai mult decât concentrarea atenției asupra trecutului. Istoria familiei include, de asemenea, prezentul, pe măsură ce ne creăm propria istorie. Include viitorul, pe măsură ce îl modelăm prin

intermediul descendenților noștri. De exemplu, o tânără mamă, care împărtășește povestirile și fotografiile ei de familie copiilor ei, face munca de întocmire a istoriei familiei.

Asemenea luării din împărtășanie, participării la adunări, citirii din scripturi și rostirii rugăciunilor personale, munca de întocmire a istoriei familiei și cea din templu trebuie să fie activități regulate ale preaslăvirii personale. Răspunsul tinerilor noștri și al altora la invitațiile profesilor a fost plin de inspirație și dovedește că această muncă *poate și trebuie* să fie făcută de *toți* membrii de *toate* vârstele.

Așa cum a explicat vârstnicul Quentin L. Cook: „Avem [acum] doctrina, templele și tehnica”¹⁶. Munca este mult mai ușor de făcut acum și este limitată doar de numărul de membri care fac din aceasta o prioritate. Munca încă necesită timp și sacrificiu, dar cu *toții* o putem face, chiar relativ ușor față de acum câțiva ani.

Pentru a ajuta membrii, Biserica a adunat înregistrări și a oferit instrumente pentru ca mare parte din muncă să poată fi făcută din propriile locuințe sau din clădirile propriilor episcopii și din templu. Majoritatea obstacolelor au fost îndepărtate. *Indiferent* de ceea ce credeți în trecut despre munca de întocmire a istoriei familiei, lucrurile sunt diferite acum!

Totuși, există un obstacol pe care Biserica nu îl poate îndepărta. Este ezitarea persoanelor de a face această muncă. Este nevoie doar de o decizie și un pic de efort. Nu necesită mult timp. Doar un pic de timp alocat în mod constant vă va face să simțiți bucurie atunci când faceți această muncă. Luați decizia de a face un pas, de a învăța și de a-i ruga pe alții să vă ajute. Vă vor ajuta! Numele pe care le găsiți și le duceți la templu vor deveni înregistrări ale „[cărții]”¹⁷.

Deși participarea membrilor a crescut mult, constatăm că relativ puțini membri ai Bisericii sunt implicați în mod constant în a găsi și a face rânduilele în templu pentru familia lor.¹⁸ *Această situație cere o schimbare a priorităților noastre.* Nu vă opuneți schimbării, îmbrățișați-o! Schimbarea este o parte a marelui plan al fericirii.

Această muncă trebuie să fie făcută, nu pentru beneficiul Bisericii, ci pentru cel al morților noștri și al nostru. Noi și strămoșii noștri decedați avem nevoie de ștampilele din pașaportul nostru spiritual.

„[Legătura] sudată”¹⁹ a familiilor noastre din mai multe generații se poate face doar în temple prin intermediul rânduilelor de pecetuire. Pașii sunt simpli. *Găsiți un nume și duceți-l la templu.* În timp, veți putea să-i ajutați pe alții să facă la fel.

Cu câteva excepții, toată lumea – *chiar toată lumea* – poate face aceasta.

Această muncă este însoțită de binecuvântări concrete. Mulți părinți și conducători sunt îngrijorați de condițiile existente în lume și de impac-tul pe care îl au asupra familiilor și tinerilor.

Vârstnicul David A. Bednar ne-a promis: „Îi invit pe tinerii Bisericii să învețe și să trăiască experiența oferită de spiritul lui Ilie... Vă promit că veți fi protejați împotriva influenței tot mai intense a dușmanului. Pe măsură ce participați la această lucrare sfântă și o îndrăgiți, veți fi protejați în tinerețea voastră și pe tot parcursul vieții voastre”²⁰.

Dragi frați și surori, a sosit timpul pentru a scoate husele de pe toporiș-tile noastre și de a ne apuca de treabă. Nu trebuie să ne sacrificăm exalta-re sau pe cea a familiilor noastre din cauza unor lucruri mai puțin importante.

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu care trebuie să fie făcută atât de membri, cât și de cei care nu sunt membri, de tineri și bătrâni, de bărbați și femei.

Închei, citând prima strofă a imnu-lui numărul 324, schimbând doar un cuvânt:

*Înălțați-vă [sfinți] ai lui Dumnezeu!
Victorioși ați fost mereu!
Cu toată inima și sufletul veniți
Pe Regele Regilor să-l slujiți.*²¹

Isus Hristos este Regele! Depun mărturie despre El, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 2 Nefi 2:22–25; 9:18; Mosia 2:41.
2. Vezi Ghid pentru scripturi, „Planul salvării”, scriptures.lds.org.
3. Articolele de credință 1:3.
4. Vezi Doctrină și legăminte 107:22.
5. Vezi Doctrină și legăminte 107:23.
6. Vezi Doctrină și legăminte 107:24.
7. Vezi Doctrină și legăminte 107:25–26.
8. Vezi Ghid pentru scripturi, „Prima președinție”, „Apostol”, „Șaptezeci”; scriptures.lds.org.
9. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 2.2.
10. Alma 42:8.
11. Boyd K. Packer, „Mărturia”, *Liahona*, mai 2014, p. 95.
12. Spencer W. Kimball, „Living the Gospel

- in the Home”, *Ensign*, mai 1978, p. 101.
13. Vezi Thomas S. Monson, „Să grăbim lucrarea”, *Mesajul Primei Președinții*, iunie 2014, p. 1–2; Henry B. Eyring, „Promisiunea pe care o avem atunci când ne întoarcem inimile către strămoșii noștri”, *Mesajul Primei Președinții*, iulie 2014, p. 1–2; Russell M. Nelson, „It All Starts with Love” (prezentare video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Russell M. Nelson, „Adding ‘Family’ to Family History Work” (prezentare video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Russell M. Nelson, „Generații legate în dragoste”, *Liahona*, mai 2010, p. 91–94; Richard G. Scott, „Bucuria de a-i mântui pe cei morți”, *Liahona*, nov. 2012, p. 93–95; Quentin L. Cook, „Rădăcini și ramuri”, *Liahona*, mai 2014, p. 44–48; David A. Bednar, „Inimile copiilor se vor întoarce”, *Liahona*, nov. 2011, p. 24–27; Neil L. Andersen, „A Classroom of Faith, Hope, and Charity” (cuvântare adresată învățătorilor de religie din cadrul SEB), lds.org/broadcasts; Neil L. Andersen, „Find Our Cousins!” (cuvântare adresată în cadrul conferinței Roots Tech 2014 Family History, 8 feb. 2014), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
14. Doctrină și legăminte 128:24.
15. Doctrină și legăminte 128:18.
16. Quentin L. Cook, *Liahona*, mai 2014, p. 47.
17. Doctrină și legăminte 128:24.
18. Vezi Quentin L. Cook, *Liahona*, mai 2014, p. 47.
19. Doctrină și legăminte 128:18.
20. David A. Bednar, „Inimile copiilor se vor întoarce”, *Liahona*, nov. 2011, p. 26, 27.
21. „Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, nr. 324.

Vârșnicul Hugo E. Martinez
din Cei Șaptezeci

Actele noastre personale de slujire

Dragostea lui Isus Hristos trebuie să fie ghidul nostru dacă dorim să ajungem să fim conștienți de nevoile celor pe care-i putem ajuta în vreun fel.

În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă ni se oferă ocazia și binecuvântarea personală de a sluji. De când sunt membru, am slujit în multe moduri. Fratele Udine Falabella, tatăl vârsnicului Enrique R. Falabella, obișnuia să spună: „Cine slujește este bun de ceva; cel care nu slujește este inutil”. Acestea sunt cuvinte pe care trebuie să le păstrăm în mintea și inima noastră.

Când am căutat îndrumare în timpul slujirii mele, am găsit alinare amintindu-mi că Salvatorul Se concentrează asupra oamenilor, în mod individual, și asupra familiei. Dragostea Sa și atenția Lui tandră față de fiecare persoană m-au învățat că El recunoaște valoarea mare a fiecărui copil al Tatălui Ceresc, precum și faptul că este esențial ca noi să ne asigurăm că fiecare persoană are parte de slujire și că este întărită de Evanghelia lui Isus Hristos.

În scripturi, citim:

„Amintiți-vă că valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu...”

Și dacă va fi ca voi să lucrați *toate* zilele... și veți aduce *chiar numai un* suflet la Mine, ce mare va fi

bucuria voastră cu el în împărăția Tatălui Meu!”¹.

Fiecare suflet are o mare valoare înaintea lui Dumnezeu, căci noi suntem copiii Lui și avem potențialul de a deveni așa cum este El.²

Dragostea lui Isus Hristos trebuie

să fie ghidul nostru dacă dorim să ajungem să fim conștienți de nevoile celor pe care-i putem ajuta în vreun fel. Învățăturile Domnului nostru, Isus Hristos, ne arată calea. Și astfel încep actele noastre personale de slujire: descoperind nevoile, iar apoi rezolvându-le. Sora Linda K. Burton, președinta generală a Societății de Alinare, a spus: „Mai întâi observați, apoi slujiți”³.

Președintele Thomas S. Monson este un exemplu foarte bun al acestui principiu. În luna ianuarie a anului 2005, dânsul a prezidat asupra unei conferințe a conducătorilor preoției desfășurate în Porto Rico și a demonstrat modul în care Salvatorul și slujitorii Săi fac acte personale de slujire. La încheierea acelei adunări minunate, președintele Monson a început să dea mâna cu toți conducătorii preoției din auditoriu. Dintr-o dată, dânsul a observat că unul dintre ei stătea izolat, observând totul de la distanță.

Președintele Monson s-a îndepărtat de grup mergând spre acel frate și i-a vorbit. Emoționat, José R. Zayas i-a spus că era un miracol faptul că dânsul a venit la el și un răspuns la rugăciunile pe care el și soția lui, Yolanda, le spusese înainte de adunare. El i-a spus președintelui Monson că fiica lui era foarte bolnavă și că avea cu el o scrisoare de la soția lui pe care ea dorea ca el s-o înmâneze președintelui Monson. Fratele Zayas îi spusese soției sale că acel lucru urma să fie imposibil, deoarece președintele Monson avea să fie foarte ocupat. Președintele Monson a ascultat povestirea și a cerut scrisoarea pe care a citit-o în gând. Apoi, a băgat-o în buzunarul hainei sale și i-a spus fratelui Zayas că se va ocupa de solicitarea lor.

Astfel, acea familie a avut parte de influența Domnului nostru, Isus Hristos, prin intermediul slujitorului Său. Eu cred că spusele Salvatorului din pilda bunului samaritean sunt valabile și pentru noi: „Du-te de fă și tu la fel”⁴.

La data de 21 septembrie 1998, uraganul George a lovit Porto Rico provocând pagube uriașe. Sora Martinez, cei cinci copii ai noștri și cu mine am reușit să supraviețuim acelei mari furtuni și vânturilor sale extrem de puternice stând în casă. Timp de două săptămâni, alimentarea cu apă și curent electric a fost oprită.

După ce ni s-a epuizat rezerva de apă, obținerea ei a fost dificilă. Nu-i voi uita niciodată pe frații care ne-au slujit oferindu-ne acel lichid prețios, nici modul plin de dragoste în care și surorile ne-au slujit.

Germán Colón a venit la noi acasă cu un recipient mare de plastic plin cu apă transportat într-o camionetă. El ne-a spus că făcea acel lucru deoarece, în cuvintele sale, „știu că aveți copii mici care au nevoie de apă”. După câteva zile, frații Noel Muñoz

și Herminio Gómez au încărcat trei bidoane mari cu apă într-o furgonetă. Au venit la noi acasă pe neașteptate și au umplut toate sticlele de apă disponibile cu apă potabilă invitând-i și pe vecinii noștri să-și umple sticlele.

Rugăciunile noastre își primiseră răspunsul prin intermediul actelor personale de slujire ale acelor oameni. Chipurile acelor trei frați au reflectat dragostea pe care Isus Hristos o are pentru noi, iar slujirea lor – cu alte cuvinte, actul lor personal de slujire – a adus cu sine în viața noastră mult mai mult decât apă potabilă. Pentru fiecare fiu sau fiică a lui Dumnezeu, cunoașterea faptului că oamenii sunt interesați de bunăstarea lui sau a ei și că veghează asupra acesteia este un lucru esențial.

Vă depun mărturie că Tatăl Ceresc și Domnul nostru, Isus Hristos, ne cunosc în mod individual și personal. Din acest motiv, Ei ne oferă ce avem nevoie pentru ca noi să avem ocazia de a ne atinge potențialul divin. De-a lungul cărării, Ei plasează oameni care ne vor ajuta. Așadar, când devenim instrumente în mâinile Lor, le putem sluji și îi putem ajuta pe cei pe care Ei ni-i arată prin revelație.

Astfel, Domnul Isus Hristos va ajunge la toți copiii Tatălui Ceresc. Păstorul cel bun va aduna toate oile Sale. El va face acest lucru adunându-le una câte una, pe măsură ce ele își folosesc cum se cuvine libertatea morală de a alege – după ce aud glasul slujitorilor Săi și după ce au

parte de actele lor de slujire. Atunci, ele vor recunoaște glasul Său și-L vor urma. Un astfel de act personal de slujire face parte din ținerea legămintelor pe care le-am făcut la botez.

În mod asemănător, faptul de a fi un bun exemplu în calitate de ucenic al lui Isus Hristos este cea mai bună scrisoare de recomandare a noastră către cei cărora le putem împărtăși Evanghelia Sa. Când ne deschidem gura și împărtășim Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos, devenim „ajutoarele Sale, însărcinați cu hrănirea oilor pășunii Sale și mieilor turmei Lui”⁵; devenim „cei slabi și simpli”⁶, „pescari de oameni”⁷.

Slujirea și actele personale de slujire nu se limitează la cei vii de pe acest pământ. Putem, de asemenea, să facem lucrarea pentru cei morți – pentru cei care trăiesc în lumea spiritelor și care, în timpul vieții lor muritoare, nu au avut ocazia să primească rânduilele necesare salvării ale Evangheliei lui Isus Hristos. Putem, de asemenea, să ținem un jurnal și să scriem istoria familiei noastre pentru a întoarce inimile celor vii către cei vii – precum și inimile celor vii către strămoșii lor. Totul are legătură cu unirea familiei noastre, generație după generație, cu legături eterne. Făcând astfel, devenim „[izbăvitori]... pe muntele Sionului”⁸.

Avem ocazia specială de a fi instrumente în mâinile Sale. Putem fi astfel în căsniciile noastre, în familiile noastre, cu prietenii și cu semenii noștri. Aceasta reprezintă actele noastre

personale de slujire în calitate de adevărați ucenici ai lui Isus Hristos.

„Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre;

și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.

Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.

Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine».

Atunci cei neprihăniți îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut?

Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat?

Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine?».

Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.»⁹

Mă rog ca noi să facem astfel, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 18:10, 15; subliniere adăugată.
2. Vezi Ghidul pentru scripturi, „Suflet”; scriptures.lds.org.
3. Linda K. Burton, „Mai întâi observați, apoi sluiți”, *Liahona*, nov. 2012, p. 78.
4. Luca 10:37.
5. Alexander B. Morrison, „Nourish the Flock of Christ”, *Ensign*, mai 1992, p. 13.
6. Doctrină și legăminte 1:23.
7. Matei 4:19.
8. Obadia 1:21.
9. Matei 25:32–40.

Vârstnicul Larry S. Kacher
din Cei Șaptezeci

Nu tratați fără respect lucrurile sacre

*Examinați-vă alegerile adresându-vă întrebarea:
„Sunt deciziile mele sădite cu fermitate în solul bogat al Evangheliei lui Isus Hristos?”*

Dragi frați și surori, deciziile pe care le luăm în această viață afectează în mare măsură cursul vieții noastre eterne. Există atât forțe văzute, cât și nevăzute, care influențează alegerile noastre. Am descoperit însemnătatea acestui principiu într-un mod personal, cu aproximativ cinci ani în urmă și aproape că era să mă coste extrem de mult.

Călătoream cu membri ai familiei și prieteni, în sudul Omanului. Am decis să ne relaxăm pe plajă, pe coasta Oceanului Indian. La scurt timp după sosirea noastră, fiica noastră Nellie, în vârstă de 16 ani, a întrebat dacă putea să înoate mai departe, spre ceea ce părea un mic banc de nisip. Observând apa agitată, i-am spus că voi merge eu mai întâi, gândindu-mă că ar fi putut fi curenți periculoși.

După ce am înotat puțin timp, am strigat-o pe soția mea, întrebând-o dacă eram aproape de bancul de nisip. Răspunsul ei a fost: „Ai trecut de el demult”. Fără să știu, fusesem prins într-un vârtej¹ și eram tras cu rapiditate în largul mării.

Nu știam ce să fac. Singurul lucru la care mă puteam gândi, era să mă întorc și să înot înapoi spre țarm. Acesta era exact lucrul pe care nu trebuia să-l fac. Mă simțeam neputincios. Forțe pe care nu le puteam controla mă trăgeau departe, în largul mării. Ceea ce a înrăutățit și mai mult lucrurile, a fost faptul că soția mea mă urmăsea, având încredere în decizia mea.

Dragi frați și surori, m-am gândit că era o mare probabilitate ca să nu supraviețuiesc și că eu, din pricina deciziei mele, voi cauza, de asemenea, moartea soției mele. După un efort considerabil și după ceea ce cred că a fost intervenție divină, picioarele noastre au atins, cumva, fundul nisipos al mării și am putut să ne întoarcem în siguranță la prietenii și fiica noastră.

Sunt mulți curenți în această viață pământescă – unii siguri și alții nu. Președintele Spencer W. Kimball ne-a învățat că, în viețile noastre, există forțe puternice care seamănă mult cu acești curenți nevăzuți ai oceanului.² Aceste forțe sunt reale. Nu ar trebui să le ignorăm niciodată.

Dați-mi voie să vă povestesc despre un alt curent, un curent divin, care a devenit o mare binecuvântare în viața mea. Eu sunt convertit la Biserica. Înainte de convertirea mea, ambiția vieții mele era să schiez și, prin urmare, m-am mutat în Europa după ce am terminat liceul, pentru a-mi îndeplini acea dorință. După câteva luni în care am avut parte de ceea ce părea o viață ideală, am simțit că ar trebui să plec. Atunci nu am înțeles care era originea acelui sentiment, dar am ales să îl urmez. Am ajuns în Provo, Utah, împreună cu câțiva buni prieteni care, la fel ca mine, erau membri ai unei religii diferite.

În timp ce eram în Provo, am întâlnit oameni care trăiau o viață foarte diferită de a mea. M-am simțit atras de ei, deși nu știam de ce. La început, m-am împotrivit acestor sentimente, dar, la scurt timp, am descoperit pace și alinare cum nu mai cunoscusem niciodată. Am început să adopt un curent diferit – unul care m-a dus la înțelegerea despre un Tată Ceresc iubitor și la Fiul Său, Isus Hristos.

Am fost botezat împreună cu prietenii mei, în anul 1972. Acest curent nou, pe care am ales să-l urmez, Evanghelia lui Isus Hristos, a dat vieții mele sens și scop. Totuși, nu a fost lipsit de încercări. Totul era nou pentru mine. Uneori mă simțeam pierdut și confuz. Mi s-au adresat întrebări și am fost supus încercărilor atât din partea prietenilor, cât și a familiei.

Trebuia să fac o alegere. Unele dintre întrebările lor au produs îndoială și nesiguranță. Alegerea era una importantă. Unde să găsec răspunsuri? Erau mulți care doreau să mă convingă de greșeala pe care o făceam urmând această cale – „vârtejuri” hotărâte să mă tragă înapoi de la curentul liniștit care devenise un izvor minunat de fericire. Am învățat foarte limpede

principiul că este „o opoziție în toate lucrurile” și importanța de a acționa pentru mine însumi și de a nu abandona voința mea altora.³

M-am întregat: „De ce aș renunța la ceva ce mi-a adus o alinare atât de mare?” După cum Domnul i-a reamintit lui Oliver Cowdery: „Nu ți-am transmis Eu pace în sufletul tău cu privire la acest subiect?”⁴ Experiența mea a fost asemănătoare. De aceea, m-am întors cu și mai multă supunere, către un Tată Ceresc iubitor, către scripturi și către prieteni de nădejde.

Cu toate acestea, încă erau multe întrebări la care nu aveam răspuns. Cum puteam să fac față nesiguranței pe care o creaseră? Decât să le permit să distrugă pacea și fericirea care pătrunseseră în viața mea, am ales să uit de ele pentru un timp, având încredere că, la timpul Său, Domnul îmi va revela toate lucrurile. Am găsit alinare în afirmația Sa către profetul Joseph: „Iată, voi sunteți copii mici și nu puteți suporta toate lucrurile acum; trebuie să creșteți în harul și în cunoașterea adevărului”⁵. Am ales să nu renunț la ceea ce știam ca fiind adevărat și să nu urmez un curent îndoielnic – un posibil „vârtej”. După cum a spus N. Eldon Tanner, am învățat că „este mult mai înțelept și mai bine pentru un om să accepte adevărurile simple ale Evangheliei... și să accepte prin credință ceea ce... nu poate înțelege”⁶.

Înseamnă acest lucru că nu există loc pentru întrebări sincere?

Întrebați-l pe tânărul băiat care a căutat refugiu într-o dumbravă sacră, dorind să știe căreia dintre toate bisericile să i se alăture. Țineți Doctrină și legăminte în mâna dumneavoastră și recunoașteți că mare parte din ceea ce a fost revelat în această carte inspirată a fost rezultatul unei umile căutări a adevărului. Așa cum a descoperit Joseph: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o cerea de la Dumnezeu... și ea îi va fi dată”⁷. Punând întrebări sincere și căutând răspunsuri divine, noi învățăm „rând după rând, precept după precept”⁸, pe măsură ce ne sporim cunoașterea și înțelepciunea.

Întrebarea nu este „Permite religia noastră să adresăm întrebări sincere?”, ci mai degrabă „Unde mă îndrept pentru a afla adevărul atunci când apar întrebări? Voi fi destul de înțelept să mă țin strâns de ceea ce știu că este adevărat, în ciuda câtorva întrebări pe care aș putea să le am?” Depun mărturie că există o sursă divină – Unul care știe toate lucrurile – sfârșitul încă de la început. Toate lucrurile sunt prezente înaintea Lui.⁹ Scripturile depun mărturie că El „nu umblă pe căi întortocheate... nici nu Se abate de la ceea ce a spus”¹⁰.

În această călătorie muritoare, nu trebuie niciodată să ne gândim că alegerile noastre ne afectează numai pe noi. De curând, un tânăr m-a vizitat acasă. Avea intenții bune, dar am simțit că nu participa pe deplin la activitatea

Bisericii. Mi-a povestit că fusese crescut într-un cămin care avea în centru Evanghelia, până când tatăl lui i-a fost infidel mamei, aceasta conducând la divorțul lor, care i-a influențat pe toți frații și surorile sale să se îndoiască de Biserică și să se îndepărteze de aceasta. Inima mea era întristată în timp ce vorbeam cu acest tânăr tată care acum creștea aceste prețioase spirite fără să aibă parte de binecuvântările Evangheliei lui Isus Hristos.

Un alt bărbat pe care îl cunosc, odată membru credincios al Bisericii, a avut întrebări privitoare la o anume doctrină. În loc să-I ceară Tatălui Ceresc răspunsuri, el a ales să se bazeze doar pe sursele laice pentru îndrumare. Inima lui s-a întors în direcția greșită pe măsură ce a căutat cele ce păreau să fie onorurile oamenilor. Poate că mândria i-a fost satisfăcută, cel puțin temporar, dar el a fost lipsit de puterile cerului.¹¹ În loc să găsească adevărul, el și-a pierdut mărturia și a atras după el pe mulți membri ai familiei.

Acești doi bărbați au rămas prinși în vârtejuri nevăzute și au atras după ei mulți oameni.

Pe de altă parte, mă gândesc la Louise și LaRue Miller, părinții soției mele care, în ciuda faptului că nu au avut niciodată multe posesiuni lumești, au ales să-și învețe copiii

doctrina pură a Evangheliei restaurate și să trăiască în acord cu Evanghelia în fiecare zi a vieții lor. Făcând astfel, și-au binecuvântat urmașii cu roadele Evangheliei și speranța pentru viață eternă.

În căminul lor, ei au stabilit un exemplu în care preoția a fost respectată, dragostea și armonia au existat din abundență și în care principiile Evangheliei le-au îndrumat viețile. Împreună, Louise și LaRue au demonstrat ce înseamnă a trăi vieți modelate după exemplul lui Isus Hristos. Copiii lor au putut să vadă limpede care dintre curente de viață aduc pace și fericire. Și ei au ales în concordanță cu ceea ce au văzut. După cum președintele Kimball ne-a învățat: „Dacă putem crea... un curent puternic, neîntrerupt, care să curgă spre obiectivul nostru de a duce o viață virtuoasă, noi și copiii noștri putem fi purtați înainte, în ciuda vânturilor nefavorabile ale greutăților, dezamăgirii [și] tentațiilor”¹².

Contează alegerile noastre? Ne afectează ele numai pe noi? Ne-am fixat viețile cu fermitate în curentul etern al Evangheliei restaurate?

Din când în când, mă gândesc la ceva care mă sperie. Dacă, în acea zi de septembrie, în timp ce mă relaxam pe plaja Ocenului Indian, i-aș fi spus fiicei mele Nellie: „Da, poți să mergi. Înnoată până la bancul de nisip”. Sau

dacă și ea mi-ar fi urmat exemplul și nu ar fi putut să se întoarcă? Dacă ar fi trebuit să-mi trăiesc viața știind că exemplul meu a avut drept consecință faptul ca ea să fie trasă de vârtej în larg și să nu se mai întoarcă niciodată?

Sunt importanți curenții pe care-i alegem să-i urmăm? Contează ce fel de exemple suntem?

Tatăl Ceresc ne-a binecuvântat cu darul divin al Duhului Sfânt pentru a ne ghida în alegerile noastre. El ne-a promis inspirație și revelație dacă trăim demni să le primim. Vă invit să profitați de acest dar divin și să vă examinați alegerile adresându-vă întrebarea: „Sunt deciziile mele sădite cu fermitate în solul bogat al Evangheliei lui Isus Hristos?” Vă invit să faceți orice corecții necesare, mici sau mari, pentru a fi siguri că veți avea binecuvântările eterne oferite prin planul pe care Tatăl Ceresc îl are pentru dumneavoastră și pentru cei pe care îi iubiți.

Depun mărturie că Isus Hristos este Salvatorul și Mântuitorul nostru. Depun mărturie că legămintele pe care le facem cu El sunt sacre și sfinte. Nu trebuie niciodată să tratăm fără respect lucrurile sacre.¹³ Mă rog ca noi să rămânem întotdeauna credincioși, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vârtej: „Porțiune din masa unui fluid în care acesta, datorită unui obstacol ivit în cale, are o mișcare de rotație” (DEX).
2. Vezi Spencer W. Kimball, „Ocean Currents and Family Influences”, *Ensign*, nov. 1974, p. 110-113.
3. Vezi 2 Nefi 2:11, 16.
4. Doctrină și legăminte 6:23.
5. Doctrină și legăminte 50:40.
6. N. Eldon Tanner, în Conference Report, oct. 1968, p. 49.
7. Iacov 1:5.
8. Doctrină și legăminte 98:12.
9. Vezi Moise 1:6.
10. Doctrină și legăminte 3:2.
11. Vezi Doctrină și legăminte 121:35-37.
12. Spencer W. Kimball, *Ensign*, nov. 1974, p. 110.
13. Vezi Doctrină și legăminte 6:12.

Vârșnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Veniți de vedeți

Biserica lui Isus Hristos a fost și va fi mereu o biserică misionară.

Mesajul meu este adresat, în mod deosebit, celor care nu sunt membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Voi adresa o întrebare fundamentală pe care mulți dintre dumneavoastră s-ar putea s-o aveți: „De ce sunt sfinții din zilele din urmă atât de dornici să-mi vorbească despre ce cred și să mă invite să învăț despre Biserica lor?”

Mă rog ca Spiritul Domnului să mă ajute să comunic cât mai eficient și pe dumneavoastră să înțelegeți clar răspunsul meu la această întrebare importantă.

O însărcinare divină

Ucenicii devotați ai lui Isus Hristos au fost și vor fi mereu misionari curajoși. Un misionar este un discipol al lui Hristos care depune mărturie că El este Mântuitorul și proclamă adevărurile Evangheliei Sale.

Biserica lui Isus Hristos a fost și va fi mereu o biserică misionară. Fiecare membru al Bisericii Salvatorului a acceptat obligația solemnă de a ajuta la îndeplinirea însărcinării divine dată de Domnul apostolilor Săi așa cum a fost consemnată în Noul Testament:

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28:19–20).

Sfinții din zilele din urmă iau în serios responsabilitatea de a propovădui tuturor oamenilor din toate națiunile despre Domnul Isus Hristos și Evanghelia Sa restaurată. Noi credem că aceeași Biserică întemeiată în vechime de Salvator a fost reîntemeiată de El pe pământ în zilele din urmă. Doctrina, principiile, autoritatea preoției, rânduielile și legămintele Evangheliei Sale se găsesc astăzi în Biserica Lui.

Când vă invităm să veniți cu noi la biserică sau să învățați de la misionarii cu timp deplin, nu încercăm să vă vindem un produs. Ca membri ai Bisericii, noi nu primim premii sau puncte bonus într-o competiție spirituală. Nu suntem interesați doar de o simplă creștere numerică a Bisericii. Și, cel mai important, nu încercăm să vă constrângem să credeți în ceea ce credem noi. Noi vă invităm să auziți adevărurile restaurate ale Evangheliei lui Isus Hristos pentru ca dumneavoastră să puteți să studiați, să cugetați, să vă rugați și să aflați singuri dacă lucrurile pe care vi le împărtășim sunt adevărate.

Unii dintre dumneavoastră ar putea răspunde: „Dar eu cred deja în Isus și urmez învățăturile Sale” sau „Nu sunt sigur că Dumnezeu chiar există”. Invitațiile noastre nu sunt o încercare de a vă diminua tradiția religioasă sau experiența de viață. Aduceți tot ce știți că este adevărat, bun și demn de laudă – și puneți la încercare mesajul nostru. Așa cum Isus i-a invitat pe doi dintre ucenicii Săi spunând: „Veniți de vedeți” (Ioan 1:39), tot așa și noi vă îndemnăm să veniți și să vedeți dacă Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos îmbogățește și adaugă la ceea ce credeți deja că este adevărat.

Într-adevăr, noi simțim că avem responsabilitatea solemnă de a duce acest mesaj fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor. Și tocmai aceasta este ceea ce facem astăzi prin intermediul unui grup format din peste 88.000 de misionari cu timp deplin care slujesc în peste 150 de state suverane din întreaga lume. Acești bărbați și femei remarcabili îi ajută pe membrii Bisericii noastre să îndeplinească responsabilitatea individuală, desemnată în mod divin, pe care fiecare dintre noi o are, de a proclama Evanghelia nepieritoare a lui Isus Hristos (vezi D&L 68:1).

mare a turnat aproape tot unguentul din tub pe brațul rănit. Țipetele nu au revenit pentru că fratelui mai mic i-a plăcut efectul calmant al unguentului mai mult decât apreciasse efectul purificator al detergentului de vase.

Fratele mai mare s-a întors din nou la dulapul în care găsisse unguentul și a luat o cutie nouă cu pansamente sterile. Apoi, el a desfăcut cutia și a pus pansamente pe tot brațul fratelui său – de la încheietură până la cot. Acum că urgența era rezolvată și întreaga bucătărie era plină de bule de săpun, unguent și ambalaje, cei doi băieți au sărit de pe scaun zâmbind fericiți.

Ce s-a întâmplat apoi este cel mai important. Fratele rănit a adunat pansamentele rămase, a luat tubul de unguent aproape gol și s-a întors afară. El i-a căutat repede pe prietenii săi și a început să le pună unguent și pansamente pe brațe. Susan și cu mine am rămas uimiți de sinceritatea, entuziasmul și rapiditatea reacției lui.

De ce a reacționat așa acel băiețel? Vă rog să remarcați că el a vrut imediat și în mod intuitiv să le ofere prietenilor săi exact ceea ce l-a ajutat pe el când a fost rănit. Acel băiețel nu a trebuit să fie îndemnat, provocat, impulsivat sau forțat să acționeze. Dorința lui de a împărtăși era consecința firească a unei experiențe personale foarte benefice și utile.

Mulți din noi, adulți fiind, reacționăm la fel atunci când găsim un tratament sau medicament care alină durerea pe care am îndurat-o mult timp sau când primim sfaturi care ne ajută să înfruntăm cu mult curaj provocările și cu răbdare nedumeririle. Faptul de a împărtăși altor oameni lucruri care sunt extrem de importante pentru noi sau care ne-au fost utile nu este deloc ceva ieșit din comun.

Mai mult decât o datorie spirituală

Însă dorința noastră puternică de a face cunoscut acest mesaj nu este doar rezultatul unui sentiment de datorie spirituală. Mai degrabă, dorința noastră de a vă împărtăși Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos este o manifestare a importanței pe care o au aceste adevăruri pentru noi. Cred că cel mai bun mod de a explica de ce suntem atât de direcți când încercăm să vă explicăm crezurile noastre este prin intermediul unei experiențe pe care eu și soția mea am avut-o cu mulți ani în urmă cu doi dintre fiii noștri.

Într-o seară, Susan și cu mine stăteam în casa noastră lângă fereastră și ne uitam la doi dintre băieții noștri jucându-se afară. În timp ce se jucau, cel mai mic dintre cei doi băieți s-a rănit ușor într-un mic accident. Ne-am dat seama repede că nu se rănise grav și am decis să nu intervenim imediat. Am vrut să observăm situația și să vedem dacă vreuna dintre discuțiile noastre în familie despre bunătața frățească fusese asimilată. Ce s-a întâmplat apoi a fost interesant și instructiv.

Fratele mai mare l-a consolât și ajutat cu multă grijă pe fratele mai

mic să se întoarcă în casă. Susan și cu mine ne-am apropiat de bucătărie pentru a putea vedea ce urma să se întâmple în continuare și eram pregătiți să intervenim imediat dacă exista posibilitatea de a se răni mai rău sau dacă un accident grav era iminent.

Fratele mai mare a tras un scaun lângă chiuveta din bucătărie. El s-a urcat pe scaun, l-a ajutat și pe fratele lui să se urce, a dat drumul la apă și a început să toarne mult detergent de vase pe brațul zgâriat al fratelui său mai mic. El a făcut tot ce a putut pentru a curăța cu blândețe mizeria. Reacția fratelui mai mic la această procedură poate fi exprimată exact doar folosind limbajul scripturilor sfinte: „Și vor avea motiv să urle și să plângă și să geamă și să-și scrâșnească dinții” (Mosia 16:2). Și cât a urlat acel băiețel!

După ce a terminat de frecat, a uscat cu grijă brațul folosind un prosop. În cele din urmă, țipetele au încetat. Apoi, fratele mai mare s-a urcat pe teigheaua din bucătărie, a deschis un dulap și a găsit un tub nou de unguent farmaceutic. Deși zgârieturile fratelui său mai mic nu erau mari sau extinse, fratele mai

Acest tipar este evident în special în cazul lucrurilor care au importanță și consecințe spirituale deosebite. De exemplu, o relatare dintr-un volum de scripturi cunoscut sub numele de Cartea lui Mormon ne învață despre visul unui profet și conducător din vechime, pe nume Lehi. Elementul principal din visul lui Lehi este pomul vieții – o reprezentare a „dragostei lui Dumnezeu” care este „de dorit mai presus de toate lucrurile” și care este „cea mai plăcută sufletului” (1 Nefi 11:22–23; vezi, de asemenea, 1 Nefi 8:12, 15).

Lehi a explicat:

„Și s-a întâmplat că am mers și am luat din fructul acela; și am văzut că era mai dulce decât orice gustasem eu vreodată. Da, și am văzut că fructul acela era alb, mai alb decât orice alt lucru alb am văzut vreodată.

Și cum gustam din fructul acela, el îmi umplea sufletul de o bucurie foarte mare; prin urmare, am început să doresc ca și familia mea să ia din el” (1 Nefi 8:11–12; subliniere adăugată).

Cea mai mare manifestare a dragostei lui Dumnezeu față de copiii Săi este slujirea din viața muritoare, sacrificiul ispășitor și învierea Domnului Isus Hristos. Fructul pomului poate fi considerat un simbol al binecuvântărilor ispășirii Salvatorului.

Reacția imediată a lui Lehi, după ce a luat din fructul pomului și a avut parte de mare bucurie, a fost aceea că a avut o dorință și mai mare de a-l împărți cu membrii familiei sale și de a le sluji acestora. Astfel, întorcându-se spre Hristos, el s-a întors și către alții dând dovadă de dragoste și slujire.

O altă relatare importantă din Cartea lui Mormon descrie ce i s-a întâmplat unui bărbat pe nume Enos după ce rugăciunea lui sinceră și fierbinte a fost auzită de Dumnezeu și și-a primit răspunsul.

El a spus:

„Și sufletul meu flămânzea; și am îngenuncheat înaintea Făcătorului meu și am strigat către El în rugăciune fierbinte și implorare pentru sufletul meu; și cât e ziua de lungă L-am implorat; da, iar atunci când veni noaptea, eu încă îmi ridicam glasul ca să ajungă la ceruri.

Și iată a venit un glas către mine, zicând: Enos, păcatele tale îți sunt iertate, iar tu vei fi binecuvântat.

Iar eu, Enos, am știut că Dumnezeu nu putea să mintă; prin urmare, vina mea a fost ștersă.

Și am spus: Doamne, cum se face asta?

Iar El a spus către mine: Datorită credinței tale în Hristos pe care tu niciodată nu L-ai auzit sau văzut până acum... Prin urmare, du-te; credința ta te-a făcut întreg.

Acum s-a întâmplat că, *atunci când am auzit aceste cuvinte, am început să simt o dorință pentru bunăstarea fraților mei, nefiții; prin urmare,*

mi-am golit tot sufletul în fața lui Dumnezeu pentru ei” (Enos 1:4–9; subliniere adăugată).

Pe măsură ce Enos s-a întors către Domnul „cu toată inima” (2 Nefi 31:13), preocuparea sa cu privire la bunăstarea membrilor familiei sale, a prietenilor și cunoștințelor sale a crescut de asemenea.

Lección trainică pe care o învățăm din aceste două relatări se referă la cât de important este să avem parte în propriile vieți de binecuvântările ispășirii lui Isus Hristos înainte de a putea oferi slujire sinceră și adevărată, care înseamnă mult mai mult decât niște simple acțiuni mecanice. Asemenea lui Lehi, Enos și băiețelului nostru din întâmplarea pe care am relatat-o, noi, în calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, am simțit chinul asociat incertitudinii spirituale și păcatului. De asemenea, am simțit curățarea, pacea în conștiință, vindecarea și reînnoirea spirituală și îndrumarea obținute doar

învățând și punând în practică principiile Evangheliei Salvatorului.

Ispășirea lui Isus Hristos oferă înălțătorul necesar pentru a fi făcuți puri și curați, unguentul calmant care să vindece rănille spirituale și să îndepărteze sentimentul de vinovăție și protecția care ne ajută să fim credincioși la bine și la rău.

Adevărul absolut există

Dumneavoastră, membri ai familiei și prieteni, care nu sunteți membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, am încercat să vă explic principalele motive pentru care noi suntem misionari.

Există adevăr absolut într-o lume care disprețuiește și respinge din ce în ce mai mult noțiunea de absolut. La un moment dat, în viitor, „orice genunchi [se va pleca]” și „orice limbă [va mărturisi] spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:10–11). Isus Hristosul este, în mod absolut, Singurul Fiu Născut al Tatălui Etern. Ca membri ai Bisericii Sale, noi depunem mărturie că El trăiește și că Biserica Sa a fost restaurată în plenitudinea ei în aceste zile din urmă.

Invitațiile pe care noi vi le facem de a învăța și a pune la încercare mesajul nostru sunt rezultatul efectelor pozitive pe care Evanghelia lui Isus Hristos le-a avut în viețile noastre. Poate că, uneori, suntem stângaci, direcți sau chiar insistenți în încercările noastre. Simpla noastră dorință este de a vă împărtăși adevărurile care au o mare valoare pentru noi.

În calitatea mea de unul dintre apostolii Domnului și cu toată puterea sufletului meu, depun mărturie despre divinitatea și realitatea Lui. Și vă invit: „Veniți de vedeți” (Ioan 1:39), în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Thomas S. Monson

Până ce ne vom revedea

Fie ca noi toți să cugetăm la adevărurile pe care le-am auzit și fie ca ele să ne ajute să devenim ucenici și mai cutezători.

Dragi frați și surori, am trăit două zile glorioase de mesaje inspirate. Inimile noastre au fost impresionate și credința noastră a fost întărită simțind Spiritul care a fost prezent în timpul acestor sesiuni ale conferinței. La încheiere, mulțumim Tatălui Ceresc pentru numeroasele binecuvântări pe care ni le dă.

Am fost înălțați spiritual și inspirați de muzica frumoasă care a fost interpretată în timpul sesiunilor. Rugăciunile rostite ne-au apropiat mai mult de cer.

Permiteți-mi să mulțumesc din

inimă, în numele întregii Biserici, fraților noștri care au fost eliberați în cadrul acestei conferințe. Le vom simți lipsa. Contribuția lor la lucrarea Domnului a fost enormă și va avea efect asupra generațiilor care vor veni.

Fie ca noi să ne întoarcem la casele noastre având în inimi hotărârea de a fi puțin mai buni decât am fost în trecut. Fie ca noi să fim puțin mai amabili și mai grijulii. Fie ca noi să ne întindem brațele pentru a-i ajuta nu numai pe membrii Bisericii, ci și pe aceia care nu sunt de credința noastră.

În interacțiunea cu ei, să ne arătăm respectul față de ei.

Sunt oameni care se confruntă în fiecare zi cu încercări. Să le arătăm grija noastră și să le întindem o mână de ajutor. Când ne vom îngriji unii de alții, noi vom fi binecuvântați.

Fie ca noi să ne amintim de cei în vârstă și de cei imobilizați în casele lor. Dacă ne vom face timp să-i vizităm, ei vor ști că sunt iubiți și prețuiți. Fie ca noi să ne îndeplinim responsabilitatea de „[a-i ajuta] pe slabi, [a înălța] mâinile obosite și [a întări] genunchii care se clatină”¹.

Să fim oameni onești și integri, care încearcă să facă ceea ce este drept în orice clipă și în orice circumstanțe. Să fim ucenici credincioși ai lui Hristos, exemple de neprihănire, devenind astfel „lumini în lume”².

Dragi frați și surori, vă mulțumesc pentru rugăciunile rostite pentru mine. Ele mă întăresc și mă înalță în timp ce mă străduiesc din toată inima și cu toată puterea să fac voia lui Dumnezeu, să-I slujesc Lui și să vă slujesc dumneavoastră.

La încheierea acestei conferințe, invoc binecuvântările cerului asupra fiecăruia dintre dumneavoastră. Fie ca cei care vă aflați departe de casele dumneavoastră să vă întoarceți în siguranță și să găsiți totul în ordine. Fie ca noi toți să cugetăm la adevărurile pe care le-am auzit și fie ca ele să ne ajute să devenim ucenici și mai cutezători decât am fost când a început această conferință.

Până când ne vom întâlni din nou, peste șase luni, mă rog ca binecuvântările Domnului să se reverse asupra dumneavoastră și asupra noastră, a tuturor, și fac aceasta în numele Său sfânt – chiar Isus Hristos, Domnul și Salvatorul nostru – amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 81:5.
2. Filipeni 2:15.

Linda K. Burton

președinta generală a Societății de Alinare

Pregătite într-un fel care nu mai fusese cunoscut niciodată

Fie ca noi să ne pregătim să primim în mod demn rânduielele salvării și să ținem, cu un devotament necondiționat, legămintele corespunzătoare.

Când fiica noastră cea mai mică s-a întors acasă după prima zi de școală, am întrebat-o: „Cum a fost?”

Ea a răspuns: „A fost bine”.

Totuși, în dimineața următoare, când am trezit-o ca să meargă la școală, și-a încrucișat brațele și a spus cu fermitate: „Am fost deja la școală!” Se pare că nu o *pregătisem* sau nu îi explicasem că a merge la școală nu era un eveniment unic, ci era de așteptat ca ea să meargă la școală cinci zile pe săptămână, timp de mulți, mulți ani.

Gândindu-ne la principiul de a fi pregătit, imaginați-vă împreună cu mine următoarea scenă. În timp ce stați în camera celestială a templului, observați un număr de mirese și miri, fiind conduși cu reverență înăuntru și afară, în timp ce așteaptă să fie căsătoriți pentru timp și toată eternitatea. O mireasă intră în camera celestială,

ținându-se de mână cu alesul ei. Ea poartă o rochie de templu simplă, dar frumoasă, și are un zâmbet calm, liniștit și cald pe fața ei. Ea este bine aranjată, dar nu astfel încât să atragă atenția. Ea își ocupă locul, aruncă o privire scurtă în jur și apoi este, deodată, copleșită de emoție. Pare că lacrimile îi curg datorită sentimentelor de evlavie și reverență pe care le are pentru locul în care se află, dar și pentru rânduiala sacră care îi așteaptă pe ea și pe alesul ei. Comportamentul ei pare să spună: „Cât de recunoscătoare sunt să mă află astăzi în casa Domnului, pregătită să încep o călătorie eternă împreună cu un iubit însoțitor etern”. Ea pare să fie *pregătită* pentru mult mai mult decât un eveniment.

Recent, iubita noastră nepoată mi-a lăsat pe pernă un bilet care spunea în parte: „Un lucru pe care îl observ când intru în templu este spiritul liniștit, plin de iubire, care sălășluiește acolo...”

Oamenii pot merge la templu pentru a primi inspirație”¹. Ea are dreptate. În templu putem primi inspirație și revelație – și, de asemenea, putere pentru a face față adversităților vieții. Ceea ce învață ea despre templu, atunci când, în mod sistematic, duce la templu numele celor familia ei pentru a face botezuri și confirmări, o va pregăti pentru a primi rânduielei din templu, legăminte și binecuvântări suplimentare, atât pentru ea, cât și pentru cei aflați de cealaltă parte a vălului.

Vârșnicul Russell M. Nelson ne-a învățat: „Așa cum templele sunt pregătite pentru oameni, la fel, oamenii trebuie să se pregătească pentru templu”².

Când citesc din nou despre căpitanul Moroni, în Cartea lui Mormon, îmi amintesc faptul că, una dintre cele mai mari realizări ale lui Moroni, a fost pregătirea foarte atentă a nefiților pentru a ține piept înspăimântătoarei armate lamanite. El și-a pregătit poporul atât de bine, încât citim: „Dar iată, spre mirarea... foarte mare [a lamanilor], [nefiții] erau pregătiți pentru ei într-un fel care nu mai fusese cunoscut niciodată”³.

Acea expresie, „pregătiți... într-un fel care nu mai fusese cunoscut niciodată”, mi-a atras cu adevărat atenția.

Cum putem noi să fim mai bine pregătite pentru binecuvântările sacre din templu? Domnul ne-a învățat: „Și din nou, vă voi da un model în toate lucrurile”⁴. Vă invit să luăm în considerare un model pe care îl putem

găsi în scripturi și care ne va ajuta să ne pregătim mai bine. Pregătirea lui Moroni pentru a face față inamicului a necesitat sărguință constantă, efectuată cu credință, și acest model solicită același lucru.

Întotdeauna îmi face plăcere să citesc pilda spusă de Salvator, despre cinci fecioare înțelepte și cinci fecioare nechibzuite. Cu toate că această pildă se referă la faptul de a fi pregătit pentru A Doua Venire a Salvatorului nostru, am putea, de asemenea, să o comparăm cu situația de a fi pregătit pentru a primi binecuvântările templului, care se pot asemui cu o desfătare spirituală pentru cei care sunt bine pregătiți.

În Matei 25, citim:

„Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelile, și au ieșit în întâmpinarea mirelui.

Cinci dintre ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte...

cele [care erau] înțelepte, împreună cu candelile, au luat cu ele și untdelemn în vase.

Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate, și au adormit.

La miezul nopții, s-a auzit o strigare: «Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!»

Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile.

Cele nechibzuite au spus celor înțelepte: «Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile».

Cele înțelepte le-au răspuns: «Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; ci mai bine

duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă».

Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa.

Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare, și au zis: «Doamne, Doamne, deschide-ne!»

Dar el, drept răspuns, le-a zis: «Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!»⁵

Nu cred că este cineva, mai ales printre cei cu inimi blânde, care să nu simtă tristețe pentru tinerele nechibzuite. Și unii dintre noi vor să le spună celorlalte: „Nu puteți să împărțiți, astfel încât toată lumea să fie fericită?” Dar gândiți-vă la acest lucru. Aceasta este o poveste spusă de către Salvator, și El este cel care le numește pe cinci dintre ele „înțelepte” și pe cinci „nechibzuite”.

Din moment ce considerăm această pildă ca un model pentru templu, luați în considerare cuvintele unui profet din zilele din urmă, care ne-a învățat că „uleiul pregătirii spirituale nu poate fi împărțit”⁶. Președintele Spencer W. Kimball a ajutat la clarificarea răspunsului la întrebarea de ce, acele cinci tinere „înțelepte” nu au putut să împartă uleiul din lămpile lor cu cele „nechibzuite”, atunci când a spus: „Participarea la adunările de împărtășanie adaugă ulei în lămpile noastre, picătură cu picătură, de-a lungul anilor. Postul, rugăciunea în familie, învățământul de acasă, controlul poftelor trupești, predicarea Evangheliei, studiul scripturilor – fiecare faptă de dăruire și supunere reprezintă o picătură adăugată rezervei noastre. Faptele de bunătate, plătirea de donații și zeciuiele, gândurile și acțiunile caste ... – acestea, de asemenea, contribuie în mod important la uleiul cu care, la miezul nopții, putem să realimentăm lămpile noastre golite”⁷.

Puteți să observați modelul pregătirii – picătură cu picătură – care ne poate ajuta atunci când ne gândim cum am putea fi mai sărguincioase atunci când ne pregătim să primim rânduiețile sacre pentru noi înșine și pentru alții? Ce alte lucruri mici și simple am putea să facem pentru a adăuga picături prețioase de ulei spiritual, în lămpile noastre de pregătire?

Învățăm de la vârstnicul Richard G. Scott că „demnitatea noastră personală este o cerință esențială pentru a ne putea bucura de binecuvântările din templu... Caracterul demn este cel mai bine stabilit printr-o viață de alegeri consecvente, corecte, centrate pe cuvintele Învățătorului”⁸. Îmi place cuvântul *consecvente*. A fi consecvent înseamnă a fi statornic și demn de încredere. Ce descriere minunată a principiului demnității!

În Bible Dictionary ni se spune: „Numai căminul se poate compara cu templul în ceea ce privește caracterul sacru”⁹. Se potrivesc acestei descrieri casele sau apartamentele noastre? O tânără minunată din episcopia noastră, ne-a vizitat recent. Știind că fratele ei tocmai se întorsese din misiune, am întrebat-o cum este să-l aibă din nou acasă. A spus că este minunat, dar, din când în când el întreabă dacă muzica nu ar putea fi dată mai încet. Ea a spus: „Și nici măcar nu era muzică *rea!*” Cred că merită ca, din când în când, să ne analizăm pe noi înșine pentru a fi sigure că, în căminele noastre, suntem pregătite să simțim Spiritul. Când ne pregătim căminele noastre pentru a fi locuri în care Spiritul e binevenit, vom fi pregătite să ne simțim mai „acasă” atunci când intrăm în casa Domnului.

Pe măsură ce ne pregătim să intrăm demne în templu și suntem credincioase legămintelor făcute acolo, Domnul ne va da „o multitudine de

binecuvântări”¹⁰. Recent, buna mea prietenă, Bonnie Oscarson, a schimbat complet modul de formulare al unei scripturi, când a spus: „Acolo unde se cere mult, se va da mult mai mult”¹¹. Sunt complet de acord cu acest lucru! Pentru că venim la templu pentru a primi binecuvântări *eterne*, nu ar trebui să ne surprindă că, pentru a fi îndreptățite să primim acele binecuvântări, este nevoie de un standard mai înalt. Din nou, vârstnicul Nelson ne-a învățat: „Pentru că templul este casa Domnului, standardele de acceptare aici sunt stabilite de El. Se intră aici ca oaspete al Lui. A deține o recomandare pentru templu este un privilegiu neprețuit și un semn tangibil al supunerii față de Dumnezeu și față de profeții Lui”¹².

Atleții de talie mondială și doctoranzii petrec ore, și zile, și săptămâni, și luni, și chiar ani de pregătire.

Picături zilnice de pregătire sunt cerute din partea lor pentru a avea succes. În mod asemănător, din partea celor care doresc să fie îndreptățiti la exaltare se așteaptă să trăiască un standard mai înalt de supunere, la care se ajunge practicând eficacitatea supunerii, zi de zi și picătură cu picătură.

Când, în mod consecvent și sărguincios, adăugăm ulei, picătură cu picătură, în lămpile noastre spirituale, făcând aceste lucruri mici și simple, putem avea lămpile noastre „pregătite și aprinse”¹³ cu o pregătire remarcabilă. Dragul meu soț, care este președinte de țarăș, a remarcat recent că el poate, aproape întotdeauna, să-și dea seama când cineva este pregătit și demn să intre în templu, pentru că acea persoană aduce un sentiment de bucurie și emoție, care poate fi simțit de celelalte persoane din aceeași cameră.

În rugăciunea de dedicare a Templului Kirtland, profetul Joseph Smith L-a rugat pe Domnul „ca toți aceia care vor trece pragul casei Domnului să simtă puterea Ta ... ca ei să poată crește în Tine și să primească o plenitudine a Duhului Sfânt... și să fie pregătiți să obțină tot ceea ce este necesar”¹⁴.

Mă rog ca, pentru noi, faptul de a merge la templu să fie mult mai mult decât un eveniment unic. Fie ca noi să ne pregătim să primim în mod demn rânduiețile salvării picătură cu picătură și să ținem, cu un devotament necondiționat, legămintele corespunzătoare. Atunci când facem astfel, eu știu că vom fi îndreptățiți să primim binecuvântările promise și o deplinătate a Duhului Sfânt și puterea Domnului în căminele noastre și în viețile noastre individuale. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Notă personală de la Aydia Kaylie Melo pentru Linda K. Burton, 31 aug. 2014.
2. Russell M. Nelson, „Să ne pregătim pentru binecuvântările din templu”, *Liahona*, oct. 2010, p. 41.
3. Alma 49:8; subliniere adăugată; vezi, de asemenea versetele 6–7.
4. Doctrină și Legăminte 52:14.
5. Matei 25:1–2, 4–11; Traducerea lui Joseph Smith, Matei 25:12 (în Matei 25:12, notă de subsol a).
6. Marvin J. Ashton, „A Time of Urgency”, *Ensign*, mai 1974, p. 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), p. 256.
8. Richard G. Scott, „Receive the Temple Blessings”, *Ensign*, mai 1999, p. 25; *Liahona*, iulie 1999, p. 29.
9. Bible Dictionary, „Temple.”
10. Doctrină și Legăminte 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, „Greater Expectations”, (transmișiune prin satelit pentru seminarele și institutele de religie, 5 aug. 2014); lds.org/broadcasts; vezi, de asemenea Luca 12:48; Doctrină și Legăminte 82:3.
12. Russell M. Nelson, „Pregătirea personală pentru binecuvântările din templu”, *Liahona*, iulie 2001, p. 38.
13. Doctrină și Legăminte 33:17.
14. Doctrină și Legăminte 109:13, 15.

Jean A. Stevens

prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Fiice de legământ ale Lui Dumnezeu

Când fiicele lui Dumnezeu își concentrează atenția asupra templului și a legămintelor sacre pe care le-au făcut, Dumnezeu poate oferi binecuvântări în moduri personale și puternice.

Dragi surori, vă salut cu foarte multă dragoste. Oriunde v-ați afla în lume, sper că simțiți chiar acum dragostea pe care Domnul o are pentru fiecare dintre dumneavoastră și Spiritul care vă depune mărturie în inimă despre mesajul pe care tocmai l-a intonat acest minunat cor. Alături de cor, depun și eu mărturie: Știu că trăiește-al meu Mântuitor și că ne iubește pe fiecare dintre noi.

În această seară, ne-am adunat în calitate de fiice de legământ ale lui Dumnezeu. Vârsta, circumstanțele și personalitatea fiecăreia dintre noi nu ne pot separa, deoarece, mai presus de orice, suntem ale Lui. Am făcut legământul de a ne aminti mereu de Fiul Său.

Puterea aceluia legământ individual a fost întipărită în inima mea în urmă cu trei săptămâni, când am asistat la o ceremonie de botez. În față mea erau opt copii frumoși care stăteau cu pioșenie și entuziasm pentru că, în sfârșit, sosise ziua lor specială. Dar, în timp ce mă uitam la chipurile lor luminoase, nu am văzut doar un grup de copii.

I-am văzut, în schimb, așa cum cred că ar face-o Domnul, în mod individual. Le-am văzut pe Emma, pe Sophia, i-am văzut pe Ian, pe Logan, pe Aden, pe William, pe Sophie și pe Micah. Fiecare botez și legământul asociat acestuia este făcut în mod individual. Îmbrăcați în alb, toți erau pregătiți și dornici din toată inima lor de copii de opt ani să facă primul legământ cu Dumnezeu.

Amintiți-vă și imaginați-vă ziua în care ați fost botezate. Fie că vă puteți aminti multe detalii sau doar câteva, încercați acum să simțiți însemnătatea legământului pe care l-ați făcut în mod individual. După ce vi s-a spus pe nume, ați fost scufundată în apă și ați fost scoasă ca fiică a lui Dumnezeu – o fiică de legământ, una dornică să poarte numele Fiului Său și care a promis că Îl va urma și va ține poruncile Sale.

Legămintele cu Dumnezeu ne ajută să știm cine suntem cu adevărat. Ele ne apropie de El într-un mod personal prin care putem ajunge să ne dăm seama de valoarea noastră în ochii Săi și de locul nostru în împărăția Sa. Într-un mod pe care nu-l putem înțelege în totalitate, El ne cunoaște și ne iubeste pe fiecare în parte. Gândiți-vă la aceasta – fiecare dintre noi are un asemenea loc în inima Sa. Dorința Sa este ca noi să alegem calea care ne va duce acasă, în prezența Sa.

Oricât de important și esențial este legământul botezului, acesta este doar începutul – poarta care ne duce pe calea către viața veșnică. Mai departe, în călătoria noastră, sunt legămintele care trebuie făcute în templu și rânduielile ale preoției care trebuie primite. Vârstnicul David A. Bednar ne reamintește: „Când suntem botezați, ne începem călătoria către templu”¹.

Ne pregătim pentru a primi viața veșnică nu doar făcând legămintele, ci și ținându-le cu credință. Aceasta este speranța, țelul și bucuria noastră.

Am fost martoră oculară a puterii legămintelor văzându-mi părinții neprihăniți care au iubit Evanghelia și au trăit conform ei. La mama mea cea dragă am avut privilegiul de a vedea clar deciziile zilnice ale unei fiice de legământ a lui Dumnezeu. Chiar și atunci când era fată, alegerile sale i-au reflectat prioritățile

și au identificat-o ca fiind o adevărată ucenică a lui Isus Hristos. Am văzut pacea, puterea și protecția de care a avut parte în viața ei pe măsură ce, de-a lungul călătoriei sale, a făcut și a ținut legămintele sacre. Viața ei pe acest pământ a reflectat iubirea sa pentru Salvator și dorința ei de a-L urma. O, cât de mult vreau să urmez exemplul ei!

Viața de cuplu a părinților mei a început într-un mod neobișnuit. Era anul 1936. Ei aveau o relație serioasă și plănuiau să se căsătorească, moment în care tatăl meu a primit o scrisoare prin care era invitat să slujească în calitate de misionar cu timp deplin în Africa de Sud. Scrisoarea spunea că, dacă era demn și dornic să slujească, trebuia să-și contacteze episcopul. Puteți observa ușor că procesul de chemare în misiune era foarte diferit în acele zile! Tata a arătat scrisoarea iubitei sale, Helen, și ei au decis că el avea să slujească negreșit.

Timp de două săptămâni, înainte ca el să plece, mama și tata au mers zilnic la picnic pentru a servi prânzul la Memory Grove, aproape de centrul orașului Salt Lake. În timpul unuia dintre prânzurile lor, după ce a postit și s-a rugat pentru îndrumare, mama i-a spus dragului ei Claron că, dacă el încă mai dorea, ea voia să se mărite cu el înainte de plecarea lui. La începuturile Bisericii, bărbații erau uneori

chemați să slujească în calitate de misionari și își lăsau soția și familia acasă. Așa s-a întâmplat și cu mama și tatăl meu. Cu aprobarea conducătorilor săi ai preoției, ei au decis să se căsătorească înainte ca el să plece în misiune.

În Templul Salt Lake, mama și-a primit înzestrarea și, apoi, ei au fost căsătoriți pentru timp și pentru toată eternitatea de președintele David O. McKay. Începutul căsniciei lor a fost unul simplu. Nu au existat fotografii, rochie de mireasă frumoasă, flori sau vreo petrecere pentru a sărbători evenimentul. Ei s-au concentrat asupra templului și propriilor legămintele. Pentru ei, legămintele însemnau totul. După doar șase zile de căsnicie și o despărțire plină de lacrimi, tatăl meu a plecat în Africa de Sud.

Dar căsnicia lor însemna mai mult decât iubirea puternică pe care o simțeau unul față de celălalt. Ei au simțit, de asemenea, iubire pentru Domnul și au avut dorința de a-L sluji. Legămintele sacre pe care le-au făcut în templu le-au dat tăria și puterea de a trece peste cei doi ani în care au fost departe unul de celălalt. Ei au avut o perspectivă eternă a scopului vieții și a binecuvântărilor promise celor care sunt credincioși legămintelor făcute. Toate aceste binecuvântări au fost mai mari decât sacrificiul lor pe termen scurt și faptul că au fost departe unul de celălalt.

Las Piñas, Filipine

Cu toată că nu a fost o modalitate ușoară de a începe o căsnicie, s-a dovedit a fi un mod ideal de a stabili temelii unei familii eterne. Pe măsură ce au apărut copiii, noi am știut ce conta cel mai mult pentru părinții noștri. Era iubirea lor pentru Domnul și angajamentul lor de neclintit de a ține legămintele făcute. Cu toate că ambii mei părinți au murit, modelul lor de neprihănire încă ne mai binecuvântează familia.

Exemplul lor de viață se reflectă în cuvintele surorii Linda K. Burton: „Cel mai bun mod de a binecuvânta un cămin, prezent sau viitor, este de a ține legămintele”².

Perioada lor de greutate și încercări nu se sfârșise. La trei ani după ce tata s-a întors din misiune, a izbucnit al Doilea Război Mondial și, ca mulți alții, el s-a înrolat în armată. El a fost departe de casă timp de alți patru ani servind în marină, pe navele de luptă din Pacific.

Pentru părinții mei a fost dificil să fie, din nou, departe unul de celălalt. Dar, pentru mama mea, acele zile de singurătate, îngrijorare și incertitudine au fost marcate, de asemenea, de șoaptele Spiritului care vorbea despre promisiuni eterne, de alinare și pace în timpul furtunii.

În pofida provocărilor ei, mama mea a dus o viață binecuvântată, plină de fericire, bucurie, iubire și slujire. Iubirea ei pentru Salvator se reflecta

în modul în care își trăia viața. Ea avea o legătură remarcabilă cu cerul și darul și capacitatea de a-i iubi și binecuvânta pe toți cei din jurul ei. Credința ei în Dumnezeu și speranța în promisiunile Sale sunt reflectate de cuvintele președintelui Thomas S. Monson despre templu când a spus: „Niciun sacrificiu nu este prea mare, niciun preț nu este prea exagerat, niciun efort nu este prea greu pentru a primi acele binecuvântări”³.

În toate perioadele din viața ei, mama a fost întărită și binecuvântată de dragostea sa pentru Domnul și de legămintele făcute și ținute cu credință.

În mod sigur detaliile poveștii dumneavoastră vor fi diferite de ale ei. Dar principiile din viața ei ni se aplică tuturor. Când fiicele lui Dumnezeu își concentrează atenția asupra templului și a legămintelor sacre pe care le-au făcut, Dumnezeu poate oferi binecuvântări în moduri personale și puternice. Asemenea exemplului mamei mele dat mie, alegerea dumneavoastră de a crede și de a ține legămintele va lăsa o moștenire bogată de credință urmașilor dumneavoastră. Deci, dragi surori, cum putem avea acces la puterea și binecuvântările legămintelor făcute în templu? Ce putem face acum pentru a ne pregăti pentru acele binecuvântări?

Pe măsură ce am călătorit, am ajuns să știu că sunt surori de toate vârstele

și în toate circumstanțele, a căror viață oferă răspunsuri la aceste întrebări.

Am cunoscut-o pe Mary la scurt timp după ce a împlinit opt ani. Ca mulți alții, ea este entuziasmată să întocmească istoria familiei și a contribuit cu peste 1.000 de nume pentru munca din templu. Mary se pregătește acum pentru binecuvântarea de a intra în templu când va împlini 12 ani.

Brianna are 13 ani și iubește să facă munca din templu și de întocmire a istoriei familiei. Ea a acceptat provocarea vârstnicului Neil L. Andersen referitoare la templu.⁴ Ea a pregătit sute de nume pentru munca din templu și i-a implicat, alături de ea, pe membrii familiei sale și pe prietenii săi în înfăptuirea botezurilor. În această muncă sacră, inima Briannei este întoarsă nu doar către strămoșii ei pământești, ci și către Tatăl ei Ceresc.

Cu toate că Anfissa este o tânără adultă ocupată care lucrează și urmează cursuri postuniversitare, ea își face, totuși, timp pentru a merge săptămânal la templu. Ea caută să primească revelație și găsește pace slujind în casa Domnului.

Katya, o soră dragă din Ucraina, simte o mare dragoste pentru templu. Înainte ca Templul Kiev să fi fost construit, ea și alți membri din ramura ei făceau sacrificiul de a călători 36

de ore cu autocarul pentru a merge o dată pe an la templu, în Germania. Acești sfinți devotați se rugau, studiau din scripturi, cântau imnuri și discutau despre Evanghelie în timpul călătoriei lor. Katya mi-a spus: „Când, în cele din urmă, ajungeam la templu, eram pregătiți să primim ceea ce Domnul avea să ne dea”.

Dacă vrem să primim toate binecuvântările pe care Dumnezeu ni le oferă cu atâta generozitate, cărarea noastră pe pământ trebuie să ducă la templu. Templele sunt o manifestare a iubirii lui Dumnezeu. El ne invită pe toți să venim, să învățăm de la El, să simțim dragostea Sa și să primim rânduielile preoției necesare pentru viața veșnică alături de El. Fiecare legământ este făcut în mod individual. Fiecare mare schimbare în inimă este importantă pentru Domnul. Și a dumneavoastră va duce la o schimbare mare a vieții pe care o trăiți. Aceasta deoarece, atunci când mergem în casa Sa sfântă, noi putem fi „înarmate” cu puterea [Sa]... numele [Său] să fie peste [noi]... slava [Sa] să fie împrejurul [nostru] și... îngerii [Săi] să [ne] păzească”⁵.

Vă împărtășesc mărturia mea sigură că Tatăl nostru iubitor din Cer trăiește. Prin Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, fiecare speranță, fiecare promisiune și fiecare binecuvântare din templu este împlinită. Mă rog ca noi să avem credința de a ne încrede în El și în legămintele Sale, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. David A. Bednar, „Să deținem onorabil un nume și o poziție”, *Liahona*, mai 2009, p. 98.
2. Linda K. Burton, „Se caută: brațe și inimi binevoitoare pentru a grăbi lucrarea de salvare”, *Liahona*, mai 2014, p. 123.
3. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 92.
4. Vezi templechallenge.lds.org.
5. Doctrină și legămintele 109:22.

Neill F. Marriott

a doua consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Împărtășiți lumina voastră

Trebuie să stăm neclintite în credința noastră și să ne înălțăm glasurile pentru a proclama doctrina adevărată.

În această seară, doresc să vorbesc despre două responsabilități importante pe care le avem: prima, aceea de a adăuga lumina și adevărul Evangheliei în viețile noastre și a doua, de a împărtăși acea lumină și acel adevăr celorlalți.

Dragi surori, știți cât de importante sunteți? Fiecare dintre dumneavoastră – chiar acum – este valoroasă și importantă în planul salvării întocmit de Tatăl Ceresc. Avem o lucrare de realizat. Noi cunoaștem adevărul Evangheliei restaurate. Suntem noi pregătite să apărăm acest adevăr? Trebuie să trăim potrivit acestui adevăr; trebuie să-l împărtășim. Trebuie

să stăm neclintite în credința noastră și să ne înălțăm glasurile pentru a proclama doctrina adevărată.

În septembrie 2014, în revistele *Liahona*, vârstnicul M. Russell Ballard scrie: „Avem nevoie mai mult de deosebită influență și credință a femeilor. Avem nevoie ca ele să învețe doctrina și să înțeleagă ceea ce credem, pentru ca ele să poată să-și depună mărturiile despre adevărul tuturor lucrurilor”¹.

Dragi surori, dumneavoastră îmi întăriți credința în Isus Hristos. Am văzut exemplul dumneavoastră, v-am ascultat mărturiile și am simțit credința femeilor din întreaga lume, din Brazilia până în Botswana! Sunteți capabile

să-i influențați pe cei din jurul dumneavoastră, oriunde vă aflați. Acest lucru se simte în jurul dumneavoastră – de la familie la contactele din telefonul mobil și de la prietenii dumneavoastră de pe site-urile de socializare la cei care stau lângă dumneavoastră în această seară. Sunt de acord cu sora Harriet Uchtdorf, care scria: „Dumneavoastră... sunteți exemple pline de energie și entuziasm, care luminați ca un far într-o lume întunecată, atunci când arătați, prin modul în care vă trăiți viața, că Evanghelia este un mesaj de bucurie”².

Președintele Thomas S. Monson a spus: „Dacă doriți să împărtășiți lumină altora, trebuie să străluciți voi înșivă”³. Cum puteți menține lumina adevărului să strălucescă în interiorul dumneavoastră? Uneori mă simt ca o sursă slabă de lumină. Cum să facem să strălucim mai mult?

Scripturile ne învață: „Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; și acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină”⁴. Noi trebuie să continuăm să rămânem credincioase lui Dumnezeu, după cum spun scripturile. Trebuie să mergem la sursa de lumină – la Tatăl Ceresc și Isus Hristos și scripturi. Putem, de asemenea, să mergem la templu, știind că toate lucrurile care au loc între pereții acestuia se concentrează asupra lui Hristos și mărețului Său sacrificiu ispășitor.

Gândiți-vă la efectele pe care templele le au asupra împrejurimilor lor. Ele înfrumusețază unele părți ale orașelor; ele strălucesc de pe dealuri deosebite. De ce înfrumusețază și strălucesc ele? Deoarece, după cum spun scripturile: „[Adevărul] strălucește”⁵ și în temple găsim adevărul și scopurile eterne; și la fel este și în cazul dumneavoastră.

În anul 1877, președintele George Q. Cannon a spus: „Fiecare templu... reduce puterea lui Satana pe pământ”⁶. Eu cred că oriunde în lume, unde este construit un templu, acesta respinge întunericul. Scopul templului este de sluji lumii și de a oferi tuturor copiilor Tatălui Ceresc posibilitatea de a se întoarce și de a trăi lângă El. Nu este scopul nostru similar cu cel al acestor clădiri dedicate, acestor case ale Domnului? De a sluji altora și de a-i ajuta să respingă întunericul și să se întoarcă la lumina Tatălui Ceresc?

Munca sacră din templu va mări credința noastră în Hristos și, apoi, vom putea influența mai mult credința altora. În templu, fiind hrănite din punct de vedere spiritual, putem să găsim adevărul, puterea și speranța ispășirii Salvatorului în viața noastră.

Cu mulți ani în urmă, familia noastră a trecut printr-o încercare mai mare. M-am dus la templu și, acolo, m-am rugat cu sinceritate pentru ajutor. Mi s-a oferit un moment de adevăr. Am primit un semnal clar cu privire la slăbiciunea mea și am fost șocată. În acel moment

plin de învățăminte spirituale, am văzut o femeie mândră făcând lucruri în felul ei, nu în mod necesar în felul Domnului, acordându-și singură meritul pentru orice presupusă realizare. Știam că mă văd pe mine. M-am rugat în inima mea Tatălui Ceresc spunând: „Nu vreau să fiu acea femeie, dar cum să mă schimb?”

În templu, prin spiritul pur al revelației, am înțeles absoluta mea nevoie de un Mântuitor. M-am întors imediat către Salvatorul Isus Hristos și am simțit că teama mea a dispărut și o mare speranță mi-a umplut inima. El era singura mea speranță și am dorit cu ardoare să mă alătur Lui. Pentru mine, era clar că o femeie firească, preocupată doar de persoana ei este „un dușman al lui Dumnezeu”⁷ și al oamenilor din sfera ei de influență. În acea zi, în templu, am învățat că, doar prin ispășirea lui Isus Hristos, natura mea mândră se putea schimba și că voi avea posibilitatea să fac bine. Am simțit puternic dragostea Sa și am știut că El mă va învăța prin Spirit și că mă va schimba dacă Îi ofer, complet, inima mea.

Încă mai lupt cu slăbiciunile mele, dar am încredere în ajutorul divin al ispășirii. Aceste învățăminte pure mi-au fost date deoarece am intrat în templul sfânt, căutând alinare și răspunsuri. Am intrat în templu împovărată și am ieșit știind că aveam un Salvator Atotputernic și Atotiubitor. M-am simțit mai puțin împovărată și mai bucurătoare deoarece primisem lumina Sa și acceptasem planul Său pentru mine.

Amplasate în toată lumea, templele au fiecare aspectul și modelul lor unic în exterior, dar înăuntru toate conțin aceeași lumină, scop și adevăruri eterne. În 1 Corinteni 3:16 citim: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” Noi, de asemenea, ca

fiice ale lui Dumnezeu, am fost plasate în toată lumea, la fel ca și templele, și fiecare avem înfățișări și prezentări unice, la fel ca templele. De asemenea, avem o lumină spirituală în noi. Această lumină spirituală este o reflecție a luminii Salvatorului. Alții vor fi atrași de această strălucire.

Avem rolurile noastre pe pământ – de la fiică, mamă, conducătoare și învățătoare la soră, salariată, soție și multe altele. Fiecare are o influență. Fiecare rol va avea putere morală când reflectăm adevărurile Evangheliei și legămintele din templu în viețile noastre.

Vârstnicul D. Todd Christofferson a spus: „Indiferent de situație, o mamă poate exercita o influență imposibil de egalat de o altă persoană, în orice altă relație”⁸.

Când copiii noștri erau mici, m-am simțit ca un căpitan adjunct al unei nave, lângă soțul meu, David, și îi imaginam pe cei 11 copii ai noștri ca o flotilă de nave mici navigând în jurul nostru în port, pregătindu-se să pornească pe marea lumii. David și cu mine simțeam nevoia de a consulta, zilnic, busola Domnului, pentru a ști care este direcția cea mai bună de navigare împreună cu micile noastre nave.

Zilele mele erau pline de lucruri mărunte, cum ar fi împăturitul rufelor, citirea de cărți copiilor și punerea tăvilor cu mâncare la copt. Uneori, în rada noastră portuară, nu putem vedea că prin aceste fapte simple, constante, inclusiv rugăciunea în familie, studiul scripturilor și serile în familie, lucruri mari sunt împlinite. Dar, depun mărturie că aceste lucruri chiar au influență eternă. Bucuria mare vine atunci când aceste mici nave – copiii noștri – cresc și devin vase puternice pline cu lumina Evangheliei și pregătite să se „îmbarce să-l

slujească] pe Dumnezeu”⁹. Faptele noastre mici de credință și slujire reprezintă modul în care cele mai multe dintre noi pot continua să-L slujească pe Dumnezeu și, în final, să aducă lumină eternă și glorie familiei noastre, prietenilor și colegilor noștri. Dumneavoastră sunteți, cu adevărat, capabile să-i influențați pe alții.

Gândiți-vă la influența pe care credința unei fete de la Societatea Primară o poate avea asupra familiei ei. Credința fiicei noastre ne-a binecuvântat familia când l-am pierdut pe băiatul nostru mai mic într-un parc de distracții. Familia alerga agitată căutându-l. În cele din urmă, fiica noastră, în vârstă de nouă ani, m-a tras de mână și a spus: „Mamă, n-ar trebui să ne rugăm?” Avea dreptate! Familia s-a adunat în mijlocul unei mulțimi de spectatori și s-a rugat să-l găsim pe copilul nostru. L-am găsit. Tuturor fetelor de la Societatea Primară, le spun: „Vă rog, amintiți-le constant părinților voștri să se roage!”

În această vară, am avut privilegiul de a participa la o tabără de 900 de tinere fete în Alaska. Influența lor

asupra mea a fost profundă. Au venit în tabără pregătite spiritual, citiseră Cartea lui Mormon și memoraseră „Hristos Cel Viu: mărturia apostolilor”. În a treia noapte de tabără, toate cele 900 de tinere fete au stat în picioare și au recitat, cuvânt cu cuvânt, întreaga mărturie.

Spiritul a umplut sala vastă și eu am dorit să mă alătur lor. Dar nu am putut. Eu nu făcusem ceea ce era necesar pentru a memora.

Acum, am început să învăț cuvintele mărturiei „Hristos Cel Viu”, așa cum aceste surori au făcut-o și, datorită influenței lor, experimentez mai mult legământul care se face la împărtășanie, acela de a ne aminti totdeauna de Salvator, pe măsură ce repet mereu mărturia apostolilor despre Hristos. Împărtășania începe să aibă un înțeles mai profund pentru mine.

Sper să pot oferi Salvatorului un dar de Crăciun memorând și prețuind în inima mea, până la data de 25 decembrie, mărturia „Hristos Cel Viu”. Sper să pot fi o influență în bine – la fel cum au fost pentru mine surorile din Alaska.

Vă puteți regăsi în următoarele cuvinte ale mărturiei „Hristos Cel Viu”? „El i-a îndemnat pe toți să urmeze exemplul Său. El a străbătut drumurile Palestinei, vindecându-i pe cei bolnavi, făcându-i pe orbi să vadă și înviindu-i pe morți”¹⁰.

Noi, surori în Biserică, nu străbatem drumurile Palestinei vindecându-i pe cei bolnavi, dar putem să ne rugăm și să punem în practică dragostea vindecătoare a ispășirii în cazul unei relații proaste, nefirești.

Cu toate că nu-i vom face pe orbi să vadă în felul Salvatorului, noi putem depune mărturie despre planul salvării, celor orbi din punct de vedere spiritual. Noi putem deschide ochii înțelegerii lor asupra necesității puterii preoției în legămintele eterne.

Noi nu-i vom putea învia pe morți cum a făcut Salvatorul, dar îi putem binecuvânta pe cei morți găsindu-le numele pentru munca din templu. Apoi, îi vom înălța din închisoarea spiritelor lor și le vom oferi calea spre viața eternă.

Îmi depun mărturia că avem un Salvator Viu, Isus Hristos, și că, prin puterea și lumina Sa, vom putea să respingem întunericul lumii, să dăm glas adevărului pe care-l cunoaștem și să-i influențăm pe alții să vină la El. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. M. Russell Ballard, „Men and Women and Priesthood Power” *Liahona*, sept. 2014, p. 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (Deseret Book Company, 2014), p. 41; folosit cu permisiune.
3. Thomas S. Monson, „For I Was Blind, but Now I See”, *Liahona*, iulie 1999, p. 69.
4. Doctrină și legămintele 50:24.
5. Doctrină și legămintele 88:7.
6. George Q. Cannon, în *Să ne pregătim pentru intrarea în templul sfânt* (broșură, 2002), p. 36.
7. Mosia 3:19.
8. D. Todd Christofferson, „Forța morală a femeilor” *Liahona*, nov. 2013, p. 30.
9. Doctrină și legămintele 4:2.
10. „Hristos Cel Viu: mărturia apostolilor”, *Liahona*, apr. 2000, p. 2.

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Să trăim conform Evangheliei cu bucurie

Dragi surori, aveți încredere în puterea de salvare a lui Isus Hristos; respectați legile și poruncile Sale. Cu alte cuvinte – trăiți conform Evangheliei cu bucurie.

Dragile mele surori, dragii mei prieteni și ucenici binecuvântați ai lui Isus Hristos, sunt onorat să fiu cu dumneavoastră când deschidem o altă conferință generală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din urmă. Săptămâna viitoare, Prima Președinție și Cei Doisprezece Apostoli se vor întâlni cu toate autoritățile generale și conducătorii organizațiilor auxiliare, iar sesiunile rămase ale conferinței noastre generale mondiale vor avea loc sâmbătă și duminică. Sunt extrem de recunoscător președintelui Thomas S. Monson, profetul lui Dumnezeu pentru zilele noastre, pentru că m-a rugat să reprezint Prima Președinție în timp ce mă adresez surorilor din Biserică.

Când am meditat la ceea ce aș putea spune, gândurile mele s-au întors spre femeile care mi-au influențat viața și m-au ajutat să trec prin încercările vieții muritoare. Sunt recunoscător bunicii mele care, cu zeci de ani în urmă, a hotărât să-și ducă familia la o adunare mormonă de împărțisanie. Sunt recunoscător surorii Ewig, o soră germană necăsătorită, în vârstă, al cărei nume se traduce în limba engleză

„soră eternă”. Ea a fost cea care a adresat această invitație curajoasă și minunată bunicii mele. Sunt foarte recunoscător mamei mele, care a avut grijă de patru copii în perioada de tulburări a celui de-al Doilea Război Mondial. Mă gândesc, de asemenea, la fiica mea, la nepoatele mele și la generațiile viitoare de femei credincioase care, într-o zi, vor urma.

Și, desigur, sunt veșnic recunoscător soției mele, Harriet, care m-a fermecat când era adolescentă, a îndurat greutățile cele mai mari ale tinerei noastre familii în calitate de mamă, care stă alături de mine ca soție și îi iubește și îngrijește pe copiii, nepoții și strănepoții noștri. Ea a fost tăria căminului nostru atât în vremuri bune, cât și în cele rele. Ea aduce fericire în viața tuturor celor care o cunosc.

În cele din urmă, sunt foarte recunoscător dumneavoastră, tuturor, milioane de surori credincioase din întreaga lume, care ați dat atât de mult pentru a clădi împărăția lui Dumnezeu. Vă sunt recunoscător pentru nenumăratele mijloace prin care ați inspirat, întărit și binecuvântat pe cei din jurul dumneavoastră.

Fiice ale lui Dumnezeu

Sunt încântat să mă aflu în mijlocul atâtor fiice ale lui Dumnezeu. Când intonăm imnul „Copil al Domnului”, cuvintele pătrund în inimile noastre. Gândul la acest adevăr – că suntem copii ai părinților cerești¹ – ne face să înțelegem de unde am venit, de ce suntem aici și ce ne rezervă viitorul.

Este bine să vă amintiți că sunteți totdeauna o fiică a lui Dumnezeu. Această cunoaștere vă va da putere în cele mai grele momente din viața dumneavoastră și vă va inspira să realizați lucruri remarcabile. Totuși, este important, de asemenea, să vă amintiți că faptul de a fi o fiică a părinților eterni nu este o distincție pe care ați câștigat-o sau pe care o veți pierde vreodată. Veți rămâne întotdeauna și pentru totdeauna o fiică a lui Dumnezeu. Tatăl Ceresc are mari aspirații pentru dumneavoastră, dar originea divină *singură* nu vă garantează o moștenire divină. Dumnezeu v-a trimis aici să vă pregătiți pentru un viitor mai mare decât orice vă puteți imagina.

Binecuvântările promise de Dumnezeu celor credincioși sunt glorioase și înălțătoare. Printre acestea sunt „tronuri, împărății, principate și puteri, stăpâniri, toate înălțimile și adâncurile”². Și este necesar mai mult decât un certificat de naștere spiritual sau o „Dovadă privind calitatea de copil al lui Dumnezeu” pentru a fi demn de aceste binecuvântări de neînțeles.

Dar cum reușim să le obținem?

Salvatorul a răspuns la această întrebare în timpurile noastre:

„Nu poți obține această slavă, decât dacă te supui legii Mele.

Pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la exaltare ...

... Primiți, deci, voi legea Mea”³.

Din acest motiv, noi vorbim despre mersul pe cărarea uceniciei.

Vorbim despre supunerea față de poruncile lui Dumnezeu.

Vorbim despre faptul de a trăi conform Evangheliei cu bucurie, cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea noastră.

Dumnezeu știe ceva ce noi nu știm

Cu toate acestea, pentru unii dintre noi, supunerea față de poruncile lui Dumnezeu nu este considerată totdeauna o fericire. Să admitem: pot fi unele care par mai mult sau mai puțin atrăgătoare – porunci pe care le tratăm cu entuziasmul unui copil care stă în fața unei farfurii cu zarzavaturi sănătoase, dar pe care nu le place. Scrâșnim din dinți și ne forțăm să ne supunem, astfel încât să mergem mai departe spre activități mai plăcute.

În asemenea momente, am putea să ne întrebăm: „Este într-adevăr necesar să ne supunem *tuturor* poruncilor lui Dumnezeu?”

Răspunsul meu la această întrebare este simplu:

Eu cred că Dumnezeu știe ceva ce noi nu știm – lucruri care sunt mai presus de capacitatea noastră de înțelegere! Tatăl nostru din Cer este o ființă eternă a cărei experiență, înțelepciune și inteligență sunt infinit mai mari decât ale noastre.⁴ Nu numai aceasta, dar El este, de asemenea, iubitor, milos și concentrat asupra unui scop binecuvântat: de a realiza nemurirea și viața veșnică a omului.⁵

Cu alte cuvinte, El nu *știe* doar ceea ce este mai bine pentru dumneavoastră; El, de asemenea, cu nerăbdare, *dorește ca dumneavoastră să alegeți* ceea ce este cel mai bine pentru dumneavoastră.

Dacă dumneavoastră credeți aceasta în inima dumneavoastră – dacă, într-adevăr, credeți că misiunea importantă a Tatălui Ceresc este de a-i exalta și a-i slăvi pe copiii Săi și că El știe cel mai bine cum să o facă – nu are sens să acceptăm și să urmăm poruncile Sale, chiar și pe cele care par a fi dificile? Nu trebuie să prețuim indicatorii pe care El ni i-a dat pentru a arăta direcția pe care o persoană trebuie să o urmeze prin întunericul și încercările din timpul vieții muritoare? Aceștia marchează drumul înapoi către casa noastră cerească! Urmând calea Tatălui Ceresc, dumneavoastră stabiliți o bază divină pentru progresul personal ca fiică a lui Dumnezeu, care vă va binecuvânta de-a lungul vieții.

Eu cred că o parte din încercarea noastră o reprezintă faptul că noi ne imaginăm că Dumnezeu are toate binecuvântările încuiate într-un nor imens, sus în cer, refuzând să ni le acorde, dacă nu ne supunem unor cerințe stricte și protectoare pe care El le-a stabilit. Poruncile nu sunt deloc așa. În realitate, Tatăl Ceresc revarsă, asupra noastră, în mod constant, o ploaie de binecuvântări. Dar teama noastră, îndoiala și păcatul, la fel ca o umbrelă, blochează aceste binecuvântări să ajungă la noi.

Poruncile Sale sunt instrucțiuni dragăstoase și ajutoare divine pentru a închide umbrela, astfel încât să primim, în mod constant, abundența binecuvântărilor cerești.

Noi trebuie să acceptăm că poruncile lui Dumnezeu nu sunt doar o listă lungă de idei bune. Ele nu sunt „artificii ale vieții” dintr-un blog de Internet sau citate motivaționale dintr-un panou Pinterest. Ele sunt sfaturi divine, clădite

pe adevăruri divine, date pentru a aduce „pace în această lume și viață veșnică în lumea care va veni”⁶.

Astfel, noi avem o alternativă. Pe de o parte, există opinia lumii cu teoriile ei în continuă schimbare și motive discutabile. Pe de altă parte, există cuvântul lui Dumnezeu către copiii Săi – înțelepciunea Lui eternă, promisiunile Sale certe și instrucțiunile Sale făcute cu dragoste pentru întoarcerea în prezența Lui, în slavă, dragoste și măreție.

Alegerea vă aparține!

Creatorul mărilor, nisipurilor și stelelor fără sfârșit vă înconjoară cu dragoste în fiecare zi! El oferă marea rețetă pentru fericire, pace și viață eternă!

Pentru a fi demne de aceste binecuvântări glorioase, trebuie să fiți umile, să vă exercitați credința, să luați asupra dumneavoastră numele lui Hristos, să-L căutați prin cuvinte și fapte și, cu hotărâre, „să fiți [martore ale] lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate locurile”⁷.

Motivale pentru care o persoană trebuie să fie supusă

Din momentul în care înțelegeți adevărata natură a lui Dumnezeu și a poruncilor Sale, vă veți înțelege, de asemenea, mai bine persoana dumneavoastră și scopul divin al existenței dumneavoastră. Odată cu aceasta, motivarea dumneavoastră de a urma poruncile se schimbă și devine mai ușor să trăiți conform principiilor Evangheliei cu bucurie.

De exemplu, cei care văd prezența la adunările Bisericii ca un mijloc de a-și dezvolta dragostea față de Dumnezeu, găsesc pace, îi înalță pe ceilalți, caută Spiritul și își reînnoiesc legământul de a-L urma pe Isus Hristos, vor găsi o experiență mult mai bogată decât cei care participă la adunări, pur și simplu, fără dorința de a fi acolo. Dragi surori, este *foarte important* să

participăm la adunările de duminică, dar sunt cât se poate de sigur că Tatăl Ceresc este mai preocupat de credința și pocăința noastră, decât de statisticile de prezență.

Iată, un alt exemplu:

O mamă singură, având doi copii mici, s-a îmbolnăvit, recent, de varicelă. Desigur, nu după mult timp, copiii ei s-au îmbolnăvit și ei. Sarcina de a se îngriji de ea și de cei mici era aproape imposibil de îndeplinit pentru tânăra mamă. Și, drept rezultat, căminul ei, în mod normal perfect curat, a devenit dezordonat și murdar. Farfuriile murdare umpluseră chiuveta și rufe murdare erau adunate prin toate locurile.

În timp ce se străduia cu plânsetele copiilor – dorind ea însăși să plângă – a bătut cineva la ușă. Erau învățătoarele ei vizitatoare. Ele au putut vedea suferința tinerei mame. Au putut vedea casa ei, bucătăria ei. Au putut auzi țipetele copiilor.

Dacă aceste surori ar fi fost preocupate doar de îndeplinirea vizitei lor ca și când ar fi fost o sarcină de rutină, ar fi putut oferi mamei pachetul cu prăjituri, menționând că ele îi simțiseră lipsa la Societatea de Alinare și spunând ceva, cum ar fi: „Să ne spui dacă putem să facem ceva pentru tine!” Apoi, ar fi plecat bucuroase, mulțumite că și-au „îndeplinit” sută la sută misiunea lor de învățătoare vizitatoare în luna respectivă.

Din fericire, aceste surori erau adevărate ucenice ale lui Hristos. Ele au observat nevoile surorii lor și și-au folosit multele lor talente și experiențe. Ele au făcut curat, au adus lumină și ordine în casă și au

chemat o prietenă ca să aducă unele lucruri necesare de la băcănie. La sfârșit, când și-au terminat munca și și-au luat rămas bun, ele au lăsat-o pe tânăra mamă cu lacrimi în ochi – lacrimi de recunoștință și dragoste.

Din acel moment, părerea tinerei mame despre învățătoarele vizitatoare s-a schimbat. „Știu”, a spus ea, „că nu sunt doar o poziție de bifat pe lista de lucruri care trebuie făcute de către cineva”.

Da, învățătoarele vizitatoare trebuie să fie credincioase când fac vizitele lor lunare, fără să uite cel mai important *de ce* din spatele acestei porunci – de a-L iubi pe Dumnezeu și pe semenii tăi.

Când considerăm poruncile lui Dumnezeu și partea noastră în clădirea împărăției Sale ca pe ceva care trebuie bifat pe o listă a lucrurilor care trebuie făcute, noi pierdem din vedere esența uceniciei. Noi oitem dezvoltarea care vine ca urmare a trăirii cu bucurie a poruncilor Tatălui nostru din Cer.

Mersul pe calea uceniciei nu trebuie să fie o experiență amară. Este „dulce, mai presus decât orice lucru care este dulce”⁸. Nu este o povară care ne apasă. Ucenicia ne înalță spiritele și ne alină inimile. Ea ne inspiră, dându-ne credință, speranță și caritate. Ea ne umple spiritele cu lumină în momentele de întuneric și cu liniște în momentele de tristețe.

Ea ne dă putere divină și bucurie nepieritoare.

Să trăim conform Evangheliei cu bucurie

Dragile mele surori în Evanghelie, fie că aveți 8 ani sau 108 ani, există un lucru pe care sper că, într-adevăr, îl înțelegeți și îl știți:

Dumneavoastră sunteți iubite!
Sunteți dragi părinților dumneavoastră cerești.

Creatorul infinit și etern al luminii și al vieții vă cunoaște! El nu uită de dumneavoastră.

Da, El vă iubește chiar în această zi și întotdeauna.

Pentru a vă iubi, El nu așteaptă până când vă învingeți slăbiciunile și obiceiurile rele. El vă iubește astăzi înțelegând pe deplin strădaniile dumneavoastră. El știe că vă îndreptați spre El în rugăciune spusă cu speranță, din toată inima. El cunoaște perioadele în care ați fost ținute în lumină slabă și ați crezut – chiar în mijlocul întunericului care creștea. El vă cunoaște suferințele. El vă cunoaște remușcărilor pe care le aveți din cauza perioadelor în care nu ați fost la înălțime sau nu ați reușit. Și totuși vă iubește.

Și vă cunoaște succesele; deși acestea poate vi se par mici, El le cunoaște și le prețuiește pe fiecare dintre acestea. El vă iubește pentru că îi ajutați pe alții. El vă iubește pentru

că îi înconjurați cu dragoste și îi ajutați pe alții să-și poarte poverile – chiar când vă străduiți cu propriile dumneavoastră poveri.

El știe totul despre dumneavoastră. Vă vede în mod clar – El vă cunoaște așa cum sunteți în realitate. Și vă iubește – astăzi și totdeauna!

Credeți că pentru Tatăl nostru Ceresc contează dacă machiajul, hainele, părul și unghiile dumneavoastră sunt perfecte? Credeți că, pentru El, valoarea dumneavoastră se schimbă în funcție de câți prieteni aveți pe site-urile de socializare? Credeți că El dorește să fiți îngrijorate sau triste dacă cineva nu vă acceptă prietenia sau nu vă urmărește pe Facebook sau Twitter? Credeți că farmecul datorat înfățișării exterioare sau popularitatea aduc cea mai mică schimbare valorii pe care o aveți în fața Celui care a creat universul?

El vă iubește nu doar pentru ceea ce sunteți în această zi, ci și pentru ființa de slavă și lumină care veți deveni datorită potențialului și dorinței dumneavoastră.

Mai mult decât vă puteți imagina vreodată, El dorește să vă îndepliniți destinul – să vă întoarceți la El în onoare.

Eu depun mărturie că, pentru îndeplinirea acestui lucru, trebuie să plasăm dorințele egoiste și ambițiile nedemne pe altarul sacrificiului și slujirii. Dragi surori, aveți încredere în puterea de salvare a lui Isus Hristos; respectați legile și poruncile. Cu alte cuvinte – trăiți conform Evangheliei cu bucurie.

Mă rog să aveți parte în viața dumneavoastră de dragostea lui Dumnezeu, într-o măsură reînnoită și mai mare; să găsiți credința, hotărârea și angajamentul de a cunoaște poruncile lui Dumnezeu, să le păstrați ca pe o comoară în inimile dumneavoastră și să trăiți conform Evangheliei cu bucurie.

Vă promit că, dacă veți face astfel, vă veți descoperi personalitatea dumneavoastră cea mai bună – personalitatea dumneavoastră *reală*. Veți descoperi ceea ce înseamnă într-adevăr să fii o fiică a Dumnezeului nepieritor, Domnul tuturor virtuților. Depun mărturie despre aceasta și vă las binecuvântarea mea, în calitate de apostol al Domnului, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Dumnezeu nu este doar Conducătorul și Creatorul nostru, El este, de asemenea, Tatăl nostru Ceresc. Toți bărbații și toate femeile sunt, literalmente, fiii și fiicele lui Dumnezeu. Președintele Joseph F. Smith a spus că: „omul, ca spirit, s-a născut din părinți cerești și a ajuns la maturitate în locuința Tatălui, înainte de a veni pe pământ cu un trup [fizic] temporal” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p. 335).
2. Doctrină și legăminte 132:19.
3. Doctrină și legăminte 132:21–22, 24.
4. Vezi Isaia 55:9.
5. Vezi Moise 1:39.
6. Doctrină și legăminte 59:23.
7. Mosia 18:9.
8. Alma 32:42.

Sobral, Brazilia

Indexul relatărilor din timpul conferinței

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinței generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie și cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

VORBITOR	RELATARE
Neil L. Andersen	(28) Neil L. Andersen întărește mărturia despre Joseph Smith a unui misionar întors din misiune.
M. Russell Ballard	(89) Un ghid îl avertizează pe fiecare dintre cei care se pregătesc să pornească cu barca pe un râu învolburat: „Stai în barcă”.
David A. Bednar	(107) După ce a fost tratat pentru o rană minoră, fiul vârstnicul David A. Bednar oferă tratament similar prietenilor lui.
Linda K. Burton	(111) Un misionar cu timp deplin își încheie misiunea având un spirit mai puternic după ce îi dăruiește Domnului inima, sufletul, cugetul și tăria sa.
Tad R. Callister	(32) Mama lui Ben Carson îi schimbă acestuia viața. O fată libaneză învață Evanghelia de la mama ei. Părinții lui Tad R. Callister îl învață Evanghelia.
Craig C. Christensen	(50) Mai mulți diaconi spun de ce îl admiră pe președintele Monson. Craig C. Christensen dobândește o mărturie studiind Cartea lui Mormon.
D. Todd Christofferson	(16) Regele Henry al V-lea le spune soldaților lui că fiecare este stăpânul sufletului lui. Un om care refuză să se îngrijească de sine consimte să fie dus la cimitir.
Quentin L. Cook	(46) Lucy din desenul animat <i>Peanuts</i> găsește scuze pentru faptul că ratează prinderea mingilor. Un tânăr face alegeri nepotrivite în ceea ce privește obiectivele sale de a sluji în misiune și a se căsători în templu. Vizita unui antrenor de la un colegiu întărește hotărârea lui Quentin L. Cook de a urma sfatul tatălui său.
Dean M. Davies	(53) Biserica și membrii săi din Filipine salvează membri și persoane care nu sunt membre după un taifun devastator.
Cheryl A. Esplin	(12) O conducătoare a Tinerelor Fete învață despre puterea dăătoare de forță a împărtășaniei. Un bărbat de 96 de ani merge la biserică pentru a putea lua din împărtășanie.
Henry B. Eyring	(59) Un nou convertit îi ajută pe tânărul Henry B. Eyring și pe fratele său să se pregătească pentru slujirea în cadrul preoției. Episcopul și tatăl lui Henry B. Eyring îi arată că are încredere în el cerându-i ajutorul. Un coleg mai vârstnic de echipă de învățători de acasă arată că are încredere în fiul lui Henry B. Eyring. (70) Mama lui Henry B. Eyring se roagă ca el să audă cuvântul lui Dumnezeu în sfatul ei. Conducătorii ai Bisericii din Idaho, S.U.A., primesc revelația de a ajuta victimele inundației. Soția unui bărbat care primește puterea de pecetluire știe prin revelație că soțul ei este chemat de Dumnezeu.
Eduardo Gavarret	(37) Ca misionar cu timp deplin, Eduardo Gavarret învață o lecție despre ce înseamnă să urmezi glasul Salvatorului. Părinții și frații unei fete de 14 ani din Uruguay îi urmează exemplul și se alătură Bisericii. Părinții lui Eduardo Gavarret îi primesc pe misionari și acceptă mesajul lor.
Carlos A. Godoy	(96) Pentru a primi binecuvântările promise în binecuvântarea sa patriarhală, Carlos A. Godoy caută, cu sprijinul soției sale, să-și desăvârșească educația.
Robert D. Hales	(80) Tânărul Robert D. Hales dobândește o mărturie în timp ce învață despre Dumnezeu de la părinții săi, învățători, din scripturi și de la Duhul Sfânt.
Jeffrey R. Holland	(40) Thomas S. Monson se întoarce din Germania în pupuci după ce și-a dăruit pantofii, un costum și câteva cămăși.
Larry S. Kacher	(104) Larry S. Kacher și soția sa sunt trași în larg de un vârtej de apă, dar reușesc să ajungă la mal mulțumită intervenției divine. Doi bărbați fac alegeri care le îndepărtează familiile de Biserică. Socrii lui Larry S. Kacher își binecuvântează urmașii trăind conform Evangheliei și propovăduind-o copiilor lor.
Jörg Klebingat	(34) Jörg Klebingat sfătuiește o soră din Misiunea Kiev, Ucraina să nu se lase imobilizată de slăbiciunile ei.
Neill F. Marriott	(117) Neill F. Marriott pleacă de la templu știind că se poate încrede în Salvator. Fiica lui Neill F. Marriott își încurajează familia să se roage după ce fiul familiei se pierde. Nouă sute de tinere fete din Alaska recită din memorie „Hristos cel Viu”.
Hugo E. Martinez	(102) Președintele Monson slujește unui tată a cărui fiică este bolnavă. După un uragan, frații aduc apă familiei Martinez.
Thomas S. Monson	(67) O torpilă lovește cârma navei de lupă <i>Bismarck</i> făcând imposibilă ghidarea ei în direcția dorită. (86) Membrii Bisericii din Canada frecventează casa unui cuplu de imigranți din Germania pentru a se bucura de spiritul pașnic ce domnește acolo.
Russell M. Nelson	(74) După ce îl operează pe președintele Spencer W. Kimball, Russell M. Nelson primește mărturie că președintele Kimball va deveni profet.
Dallin H. Oaks	(25) Datorită răbdării și bunătății soției sale, un soț care nu era membru hotărâște să fie botezat.
Allan F. Packer	(99) Concentrându-și atenția asupra tăierii lemnelor, tânărul Allan F. Packer uită să scoată husa de pe toporișcă.
Boyd K. Packer	(6) O femeie înțelege că Salvatorul a plătit deja pentru răul teribil comis împotriva ei.
L. Tom Perry	(43) Un nepot al președintelui Harold B. Lee îi amintește mamei lui cât este de importantă rugăciunea de dinainte de culcare.
Lynn G. Robbins	(9) Președintele Boyd K. Packer îl întreabă pe Lynn G. Robbins către cine se uită, amintindu-i că el îl reprezintă pe profet în fața oamenilor.
Jean A. Stevens	(114) Părinții lui Jean A. Stevens își țin cu strictețe legămintele și își păstrează dragostea față de Domnul. Tinere fete se pregătesc pentru legămintele făcute în templu.
Dieter F. Uchtdorf	(56) Un bărbat observă singura păpădie din curtea vecinului său. Spărgătorul unei bănci își dă cu suc de lămâie pe față crezând că îl va face invizibil. Într-o episcopie deosebit de puternică, 11 căsătorii ajung la divorț. (120) Învățătoarele vizitatoare vin în ajutorul unei mame necăsătorite care se ocupă de doi copii bolnavi.

Președintele Thomas S. Monson vorbește în timpul sesiunii de duminică după-amiază a Conferinței Generale.

„Două zile glorioase de mesaje inspirate”

Am trăit două zile glorioase de mesaje inspirate”, a spus președintele Thomas S. Monson duminică, 5 octombrie 2014, la încheierea celei de-a 184-a Conferințe Generale BIANUALE.

În acele mesaje ni s-a vorbit despre cât este de important să ne dezvoltăm mărturia, ceea ce vă va permite să îndurați toate încercările; să urmați calea Salvatorului și să deveniți ucenici devotați; să-i urmați și să-i susțineți pe profeți; să folosiți libertatea de a alege în mod înțelept; și să faceți din căminele dumnea-voastră un loc al dragostei, protecției, exemplului și învățării Evangheliei.

În cuvântarea sa de deschidere din ziua de sâmbătă, președintele Monson a menționat că Biserica este în continuă creștere. „Suntem acum peste 15 milioane de membri puternici și numărul continuă să crească”, a spus președintele Monson. „Activitatea noastră misionară continuă neîntrerupt. Avem peste 88.000 de misionari care împărtășesc mesajul Evangheliei în întreaga lume.”

În cadrul sesiunii de sâmbătă după-amiază, vârstnicul Carlos H. Amado și vârstnicul William R. Walker, din Primul Cvorum al celor Șaptezeci, au fost eliberați din chemările lor și li s-a

acordat titlul de autoritate emerită. Vârstnicul Arayik V. Minasyan și vârstnicul Gvido Senkans au fost eliberați din chemările de autorități ale zonei-Cei Șaptezeci.

Pentru prima oară în cadrul unei conferințe generale, unii vorbitori, a căror limbă maternă nu este engleza, și-au rostit cuvântările în limbile materne. Vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong a vorbit în cantoneză, vârstnicul Eduardo Gavarret și vârstnicul Hugo E. Martinez au vorbit în spaniolă și vârstnicul Carlos A. Godoy a vorbit în portugheză.

Cele 21.000 de locuri ale Centrului de conferințe și altele din zonele amenajate special pentru acest eveniment din Piața Templului din orașul Salt Lake, Utah, S.U.A. au fost toate ocupate în timpul sesiunilor conferinței, sesiuni care au fost traduse în peste 90 de limbi și transmise în peste 170 de țări și teritorii. De asemenea, lucrările conferinței au putut fi urmărite prin intermediul televiziunii, radioului, transmisiunilor prin satelit și Internetului, inclusiv al dispozitivelor mobile. Această conferință a marcat aniversarea a 90 de ani de la prima transmisiune radiofonică a conferințelor și aniversarea a 65 de ani de la prima transmisiune televizată. ■

Filmul despre Joseph Smith pe Hulu

Milioane de persoane au acces acum la un film realizat de Biserică în onoarea profetului Joseph Smith. *Joseph Smith: profetul restaurării*, un film în care se descriu viața și moștenirea profetului, poate fi vizionat gratuit pe Hulu, un site pe care se pot urmări filme.

Acesta este primul film al Bisericii care este acceptat de un distribuitor exclusivist și important ca Hulu, care face posibil ca aproximativ patru milioane de abonați să vizioneze, la cerere, filme prin intermediul Roku, Apple TV, Xbox, PlayStation, telefoanelor mobile și tabletelor care se pot conecta la Internet. Prezența filmului pe Hulu nu numai că-l face mai ușor de accesat de către membrii Bisericii, ci și oferă mai multor persoane care nu sunt SZU prilejul de a-l viziona și de a afla mai multe lucruri despre Biserică.

Membrii care îl vizionează, scriu comentarii și evaluează filmul pot face ca filmul să fie mai ușor de găsit de către alții. ■

Construirea templelor continuă să progreseze

„Când toate templele anunțate vor fi finalizate și dedicate, vom avea 170 de temple în funcțiune în întreaga lume”, a spus președintele Thomas S. Monson în timpul Conferinței Generale din luna octombrie a anului 2014. „Pentru că ne concentrăm eforturile asupra finalizării templelor anunțate anterior, în prezent, nu anunțăm construirea niciunui alt templu. Totuși, în viitor, pe măsură ce vom identifica necesitățile și vom găsi proprietăți, vor fi anunțate noi temple.”

În luna septembrie a anului 2014, când președintele Monson a rededat Templul Ogden, Utah, numărul templelor Bisericii aflate în funcțiune în lume a ajuns la 143.

Templul Fort Lauderdale, Florida, a fost dedicat în data de 20 mai 2014 de către președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție.

Templul Ogden, Utah, a fost rededat în data de 21 septembrie 2014.

Templul Phoenix, Arizona, va fi dedicat în data de 16 noiembrie 2014 și cel puțin alte cinci temple vor fi dedicate sau rededicate în anul 2015. ■

RESURSE PENTRU SLUJIRE PUSE LA DISPOZIȚIA CONSILIILOR

Membrii consiliilor de țară și episcopie au acces acum la o nouă pagină web numită Resurse pentru slujire, disponibilă la ministering.lds.org, unde vor găsi îndrumări referitoare la modul în care pot ajuta persoane și familii cu privire la nevoile lor temporale și spirituale, inclusiv aspecte dificile și delicate. Au acces, prin folosirea contului SZU, membrii cu chemări în cadrul consiliilor de țară și episcopie.

Resursele, disponibile anterior numai episcopilor și președinților de țară, au fost actualizate și îmbogățite cu îndrumări detaliate referitoare la modul în care pot fi ajutate victimele abuzurilor, persoanele care se confruntă cu dependențe, persoanele necăsătorite care vor deveni părinți, cele care utilizează materiale pornografice, cele care sunt atrase de persoane de același sex, cele care se confruntă cu probleme financiare și nu își găsesc un loc de muncă.

Sub îndrumarea episcopului, consiliile de episcopie pot folosi Resursele pentru slujire pentru a se sfătui cu privire la bunăstarea persoanelor și familiilor din episcopia lor. ■

FOTOGRAFIE DE SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

Învățăături pentru timpul nostru

Din octombrie 2014 până în martie 2015, lecțiile din cadrul adunărilor Preoției lui Melhisedec și ale Societății de Alinare din a patra duminică din lună trebuie pregătite dintr-una sau mai multe cuvântări din cadrul conferinței generale din octombrie 2014. În aprilie 2015, cuvântările pot fi selectate fie din cadrul conferinței din octombrie 2014, fie din cadrul conferinței din aprilie

2015. Președinții de țară și de district pot alege cuvântările care vor fi folosite în zona lor sau pot încredința această responsabilitate episcopilor și președinților de ramură.

Cei care iau parte la clasele din a patra duminică sunt încurajați să studieze înainte cuvântările selectate. Cuvântările de la conferința generală sunt disponibile în multe limbi la conference.lds.org. ■

AJUTOR PENTRU CEI AFECTAȚI DE DEPENDENȚA UNEI PERSOANE DRAGI

Soții sau soțiile și familiile afectate de dependența celor dragi pot apela la un nou îndrumar online pentru a găsi ajutor, speranță și vindecare.

Scopul îndrumarului pentru sprijinirea soțiilor/soților și familiilor, aflat pe AddictionRecovery.lds.org, este să ajute soțiile/soții și pe membrii familiilor să se vindece în urma experiențelor trăite din cauza dependenței celor dragi de droguri, alcool, pornografie sau de alte substanțe sau practici dăunătoare. Pe lângă limba engleză, acesta va fi disponibil în scurt timp în limbile: spaniolă, portugheză, franceză, italiană, germană, rusă, chineză, japoneză și coreeană.

Îndrumarul cuprinde 12 secțiuni în care se vorbește despre vindecare, speranță și întărire prin Isus Hristos.

Se oferă multe sugestii practice, precum modul de a stabili limite și reguli, modul de a se discuta despre dependență și recuperare cu cineva drag și modul de a reacționa corespunzător în cazul unei recidive.

Îndrumarul este folosit în adunările confidentiale ale grupurilor de sprijinire a soțiilor/soților și familiilor oferite de LDS Family Services (Servicii SZU pentru familie). Poate fi folosit, de asemenea, pentru studiul personal sau de către conducători ai Bisericii atunci când interviuează sau oferă sfaturi. ■

FOTOGRAFIE DE SCOTT G. WINTERTON, DESERET NEWS

Tinerii adulți ascultă cuvântarea rostită în cadrul adunării de devoțiune desfășurată în Centrul Marriott din Universitatea Brigham Young, Provo, Utah, S.U.A.

Începând cu luna ianuarie vor fi aduse modificări adunărilor de devoțiune pentru tinerii adulți

Prima Președinție și Consiliul pentru Educație al Bisericii au anunțat că, începând din luna ianuarie a anului 2015, vor fi aduse modificări în ceea ce privește frecvența, locul și publicarea adunărilor de devoțiune pentru tinerii adulți. Modificările includ:

Denumire: Adunare de devoțiune pentru tinerii adulți din întreaga lume: o seară cu (numele vorbitorului).

Frecvență: de trei ori pe an, în a doua duminică a lunii ianuarie, prima duminică a lunii mai și a doua duminică a lunii septembrie.

Auditoriu: sunt invitați să participe toți tinerii adulți, atât căsătoriți, cât și necăsătoriți. Elevii în ultimul an de liceu sau într-o formă de învățământ echivalentă sunt, de asemenea, invitați să participe.

Loc: adunările de devoțiune din luna ianuarie vor avea loc la Universitatea Brigham Young din Provo, Utah; la UBY-Idaho; sau la UBY-Hawaii. Adunările de devoțiune din luna mai vor avea loc în Centrul de conferințe din orașul Salt Lake sau în alte săli din sediul Bisericii. Adunările de devoțiune din luna

septembrie vor avea loc în alte locuri din Statele Unite.

Publicare: în câteva zile după fiecare adunare de devoțiune, cuvântările, în formate text, audio și video, vor fi disponibile în limba engleză pe LDS.org și aplicația Gospel Library într-o nouă colecție pentru Tinerii Adulți. Traducerea în alte limbi va fi publicată ulterior. Rezumate ale cuvântărilor vor fi incluse în *Liahona* iar o serie de citate, citate însoțite de imagini (memeuri) și videoclipuri vor fi făcute publice în timpul desfășurării adunărilor de devoțiune și ulterior prin mediile de socializare ale Bisericii, inclusiv paginile vorbitorului de pe mediile de socializare.

Vorbitorii vor fi aleși, în continuare, de Prima Președinție dintre autoritățile generale și oficanții generali ai Bisericii.

Modificările au fost anunțate tinerilor adulți în timpul adunării de devoțiune organizată de SEB în data de 2 noiembrie 2014 iar conducătorilor preoției prin scrisoarea din partea Primei Președinții din data de 28 august 2014, care includea Programul transmisiunilor din anul 2015. ■

Organizația „Ajutor caritabil oferit de SZU” oferă ajutor

Încă din primele zile ale restaurării, membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă sunt cunoscuți pentru hotărârea lor de a-i ajuta și alina pe aceia aflați în suferință.

În ultimii ani, membrii Bisericii și alții, prin contribuții generoase, au oferit mijloacele prin care programele implementate de Serviciile Umanitare ale Bisericii să poată binecuvânta viețile oamenilor din întreaga lume. Numai în anul 2013, programele umanitare SZU au ajutat peste 10,5 milioane de persoane din 130 de țări.

Acestea au inclus activități de la asigurarea asistenței și bunurilor de bază necesare vieții până la furnizarea apei potabile, instruirea moașelor și a medicilor pentru a salva viețile a mii de nou-născuți și asigurarea de scaune cu rotile. Pe lângă acestea, Biserica oferă asistență și instruire în domeniul oftalmologic și al imunizării și ajută comunitățile să crească culturi bogate în elemente nutritive.

Asistența acordată refugiaților

Biserica face eforturi permanente și considerabile pentru a ajuta pe refugiați și alte persoane care suferă ca urmare a conflictelor și lipsei de hrană. Recent:

- Biserica a donat mii de corturi și alimente de bază familiilor din Ciad și a construit fântâni cu pompe manuale, latrine și dușuri în taberele de refugiați din Burkina Faso;
- în Iordania, Siria, Liban, Irak și regiunea kurdă, Organizația „Ajutor

caritabil oferit de SZU” distribuie pachete cu alimente, păături, produse medicale, truse igienice, așternuturi și îmbrăcăminte pentru iarnă. În Irak și regiunea kurdă, persoanelor rănite în timpul conflictelor le-au fost distribuite scaune cu rotile și alte mijloace care să le asigure mobilitatea;

- în Gaza, spitalului central i-au fost donate produse farmaceutice, produse medicale și lapte praf;
- în Israel, unei instituții medicale i-a fost donată aparatură pentru ultrasunete;
- în Ucraina și Rusia, Biserica, în parteneriat cu Programul ONU pentru dezvoltare, a distribuit alimente, așternuturi, îmbrăcăminte și articole de igienă personală unui număr de 30.000 de persoane care își pierduseră locuințele în timpul tulburărilor civile.

Organizația „Ajutor caritabil oferit de SZU” este neutră din punct de vedere politic și ajută oameni de toate credințele.

Asistență în cazul dezastrelor naturale

Biserica acționează și atunci când au loc dezastre naturale.

- În Sierra Leone și Liberia, Biserica a folosit 1.600 de voluntari locali pentru a oferi instruire cu privire la evitarea îmbolnăvirii de Ebola și a asigurat alimente, obiecte de igienă și produse medicale de bază.
- După inundațiile provocate de ploile musonice în Pakistan și India, Biserica a furnizat alimente, truse de igienă și produse medicale.
- În Tonga, un ciclon a distrus sute de case, inclusiv casele a 116 familii membre. Membrii vor ajuta la reclădirea propriilor case. Ei sunt învățați cum să-și construiască adăposturi și li se cere apoi să ajute cel puțin alte patru persoane să-și construiască, la rândul lor, adăposturi. Biserica ajută

SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

Președintele Districtului Amman, din Iordania, și fiica lui se întâlnesc cu refugiați.

la refacerea culturilor și asigură instruire în cultivarea grădinilor din preajma caselor.

- În Mexic, după ce un uragan a distrus sau afectat mii de case, conducătorii locali ai Bisericii au distribuit alimente și apă membrilor afectați iar Biserica a colaborat cu guvernul pentru a se asigura pachete cu alimente.

Ce puteți face

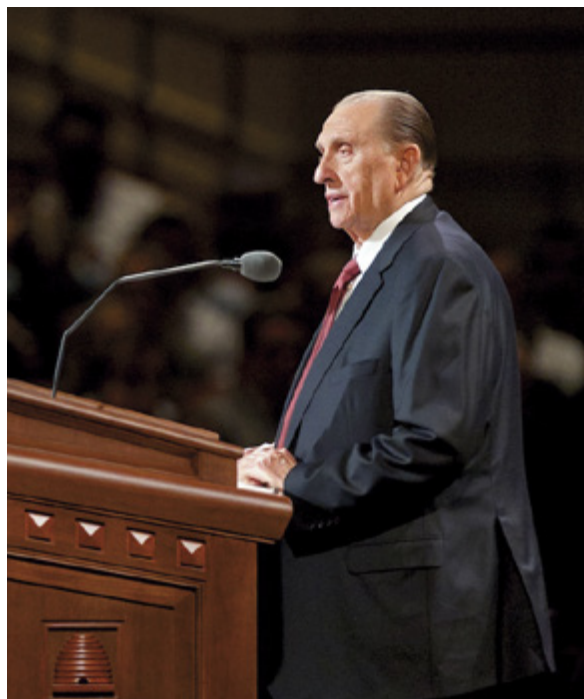
Donațiile făcute în Fondul pentru ajutor umanitar dau Bisericii posibilitatea de a reacționa imediat în cazul unei crize. Pe lângă aceasta, oriunde trăiesc, membrii își pot arăta dragostea creștină, pot oferi slujire și pot arăta respect față de toți oamenii. Atenția, prietenia, ambientul primitiv oferite refugiaților și imigranților din comunitățile noastre sau acelora care se confruntă cu încercări personale sunt acte creștine care nu vor fi niciodată zadarnice.

Prin organizația sa umanitară, Biserica se străduiește să pună în practică sfatul președintelui Thomas S. Monson: „Noi ne putem întări unul pe altul; noi avem capacitatea să observăm pe cei care trec neobservați. Când avem ochi care văd, urechi care aud și inimi care știu și simt, noi putem ajuta și salva” („The Call to Serve”, *Liahona*, ian. 2001, p. 58). ■

Rugăciune sacră, de Linda Curley Christensen

*Profetul Joseph Smith a scris despre experiența pe care a trăit-o la vârsta de 14 ani în Dumbrava Sacră:
„M-am retras în pădure... în dimineața unei zile frumoase, senine, la începutul primăverii anului o mie
opt sute douăzeci... În mijlocul tuturor frământărilor mele, eu nu încercasem, încă, niciodată să mă rog cu glas tare...
Uitându-mă în jurul meu și văzându-mă singur, am îngenuncheat și am început să înalț dorințele
inimii mele către Dumnezeu” (Joseph Smith–Istorie 1:14-15).*

„Dacă ne străduim să-L punem pe Hristos în centrul vieții noastre învățând cuvintele Sale, urmând învățăturile Sale și mergând pe cărarea Sa, El a promis că va împărtăși cu noi viața eternă pentru care a murit ca să o dobândească”, a spus președintele Thomas S. Monson în timpul celei de-a 184-a Conferințe Generale Bianuale a Bisericii. „Nu există ceva mai mareț ce am putea realiza decât să alegem să acceptăm disciplinarea Sa, să devenim ucenicii Săi și să facem lucrarea Sa de-a lungul vieții. Nimic altceva, nicio alegere pe care o facem, nu poate face din noi ceea ce poate El.”

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ